Spurgeon

Preek 51-60

Alle preken zijn met toestemming overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C. H. Spurgeon Collection.
Er zijn alleen noodzakelijke veranderingen aangebracht, zoals het corrigeren van spelfouten, wat interpunctiegebruik, hoofdlettergebruik van voornaamwoorden voor godheid en het minimaal bijwerken van een paar archaïsche woorden. De inhoud is onverkort. Aanvullende op de Bijbel gebaseerde bronnen zijn beschikbaar op www.spurgeongems.org.

TROOST VOOR DE WANHOPIGEN

NO. 51

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
25 NOVEMBER 1855
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Och, dat ik was als in voorbije maanden!'
Job 29:2

Voor het grootste deel leidt de genadige Herder zijn volk langs stille wateren en laat hij hen neerliggen in groene weiden. Maar soms dwalen ze door een woestijn, waar geen water is en ze geen stad vinden om in te wonen. Hongerig en dorstig bezwijkt hun ziel van binnen en roepen ze in hun benauwdheid tot de Heere.
Hoewel velen van Zijn volk in bijna voortdurende vreugde leven en merken dat de wegen van de godsdienst aangename wegen zijn en al haar paden vrede zijn, zijn er toch velen die door vuur en door water gaan. Mensen rijden over hun hoofden heen - ze verdragen allerlei moeilijkheden en verdriet. Het is de taak van de predikant om voor verschillende karakters te prediken.
Soms vermanen we zelfverzekerden, opdat ze niet aanmatigend worden. Vaak wekken we de sluimerenden op, opdat ze niet de slaap des doods slapen. Vaak troosten we de moedelozen, en dit is onze plicht deze morgen - of als we hen niet troosten, dan toch om hen enige vermaning te geven die door Gods hulp het middel kan zijn om hen uit de droevige toestand te halen waarin ze gevallen zijn, zodat ze niet voor eeuwig hoeven uit te roepen: 'Och was ik maar als in voorbije maanden!'.
Meteen naar het onderwerp. *Een klacht - de oorzaak en genezing ervan*. En dan afsluiten met een *vermaning* om jullie zuivere geesten op te wekken, als jullie in zo'n positie zijn.

I. Eerst is er een KLACHT.
Hoeveel christenen kijken met plezier naar het verleden, met angst naar de toekomst en met verdriet naar het heden! Er zijn velen die terugkijken

op de dagen die ze in de vreze des Heeren hebben doorgebracht als de mooiste en beste die ze ooit hebben gehad, maar wat het heden betreft, dat is bekleed met een sabelmantel van somberheid en troosteloosheid. Ze zouden hun jonge dagen wel opnieuw willen, dat ze dicht bij Jezus mochten leven, want nu hebben ze het gevoel dat ze van Hem zijn afgedwaald, of dat Hij Zijn aangezicht voor hen heeft verborgen, en ze roepen uit: 'Och, was ik maar weer zoals in de voorbije maanden!'

1. Laten we verschillende gevallen één voor één nemen. Het eerste is het geval van een man die *de helderheid van zijn bewijzen heeft verloren* en uitroept: 'Och, dat ik was als in voorbije maanden!' Hoor zijn klaagzang: 'O, dat mijn voorbije dagen konden worden opgeroepen! Toen twijfelde ik niet aan mijn redding. Als iemand naar de reden had gevraagd van de hoop die in mij was, had ik met zachtmoedigheid en vrees kunnen antwoorden. Geen twijfel benauwde me, geen angst kwelde me. Ik kon met Paulus zeggen: 'Ik weet in wie ik geloofd heb' en met Job: 'Ik weet dat mijn Verlosser leeft'.

'Mijn vaste ziel vreesde niet meer
dan vaste rotsen wanneer de golven brullen.

'Ik voelde dat ik op de rots Christus Jezus stond. Ik zei...

'Laat zorgen als een wilde zondvloed komen,
En stormen van verdriet vallen;
Zeker zal ik veilig mijn thuis bereiken,
Mijn God, mijn hemel, mijn alles.'

'Maar ah, wat is het nu veranderd! Waar geen wolk was, is nu *alleen maar* wolk. Waar ik mijn 'titel duidelijk' kon lezen, beef ik om mijn verdoemenis net zo duidelijk te lezen. Ik hoopte dat ik op Christus vertrouwde, maar nu komt de duistere gedachte naar boven dat ik een huichelaar was en mezelf en anderen had bedrogen. Het meest waar ik toe kan komen, is: 'Ik denk dat ik nog steeds op Hem zal hopen, en al word ik niet verfrist door het *licht* van Zijn aangezicht, toch zal ik vertrouwen in de *schaduw* van Zijn vleugels.

'Ik voel dat als ik van Hem wegga, er geen andere Redder is. Maar o, wat een dikke duisternis omringt mij! Net als Paulus van vroeger zijn er dagen en nachten geweest waarin noch zon, noch maan, noch sterren

zijn verschenen. Ik ben mijn rol in ‘haven van eenvoud’ kwijtgeraakt. Ik kan het nu niet uit mijn borst halen en het lezen om me te troosten op mijn reis. Maar ik vrees dat wanneer ik aan het einde van de weg ben, zij mij de toegang zullen ontzeggen, omdat ik niet door de deur ben binnengekomen om Zijn genade te ontvangen en Zijn liefde te kennen, maar misleid ben, vleselijke fantasieën voor de werking van de Geest heb gehouden en wat slechts een natuurlijke overtuiging was, aan het werk van God de Heilige Geest heb toegeschreven.’
Dit is een fase die veel voorkomt. Je zult velen ontmoeten die zo uitroepen: ‘Och, dat ik was zoals in de voorbije maanden.’
2. Een andere fase van deze grote klacht, die ze ook heel vaak aanneemt, is er een waaronder we ons beklagen - niet zozeer omdat onze bewijzen verdord zijn, maar omdat *we geen voortdurende gemoedsrust genieten wat andere zaken betreft*. ‘O,’ zegt iemand, ‘O dat ik was als in de voorbije maanden. Want toen waren alle moeilijkheden en beproevingen die mij overkwamen, minder dan niets. Ik had leren zingen:

‘Vader, ik wacht op Uw dagelijkse wil;
Gij zult mijn deel nog verdelen;
Geef mij op aarde wat U het beste lijkt,
Tot de dood en de hemel de rest openbaren’.

‘Ik had het gevoel dat ik alles voor Hem kon opgeven, dat als Hij elke genade had weggenomen, ik had kunnen zeggen...
‘Ja, als Gij hen allen wegneemt, toch zal ik geen spijt hebben; voordat zij door mij werden bezeten, waren zij geheel van U.

‘Ik kende geen angst voor de toekomst. Als een kind aan de borst van zijn moeder sliep ik veilig. Ik zei: ‘JEHOVAH-Jireh, mijn God, zal voorzien.’ Ik legde mijn zaken in Zijn handen. Ik ging naar mijn dagelijkse werk als het vogeltje dat ‘s morgens wakker wordt en niet weet waar zijn ontbijt vandaan moet komen, maar op de tak zit en zingt...

‘Sterveling, hou op met zwoegen en verdriet,
God zorgt voor de morgen.

‘Ik had Hem mijn hele leven kunnen toevertrouwen, mijn vrouw, mijn kinderen, alles. Ik kon alles in Zijn handen geven en elke ochtend zeggen:

‘Heere, ik heb geen eigen wil, of als ik die wel heb, toch, Uw wil geschiede. Uw wens zal mijn wens zijn. Maar ‘o dat ik was als in de voorbije maanden!’

‘Hoe veranderd ben ik nu! Ik begin te piekeren over mijn zaken en als ik nu maar een briefje van vijf pond verlies, maak ik me onophoudelijk zorgen, terwijl ik, als het er eerder duizend waren geweest, de God die het wegnam net zo gemakkelijk had kunnen danken als de God die het me gaf. Hoe het kleinste ding me verontrust. De minste schaduw van twijfel over een of ander onheil dat me kan overkomen, rust als een dikke wolk op mijn ziel.

‘Ik ben altijd eigenzinnig en verlang er altijd naar om te hebben wat ik wil. Ik kan niet zeggen dat ik alles in Zijn handen kan leggen. Er is iets dat ik niet zou kunnen opgeven. Om mijn hart is een kwaadaardige plant gekronkeld die eigenliefde heet. Die heeft zijn wortels in de zenuwen en pezen van mijn ziel gedraaid. Er is iets waarvan ik meer hou dan van mijn God. Ik kan nu niet alles opgeven. Maar, ‘o, was ik
maar als in voorbije maanden! Want toen waren mijn barmhartigheden echte barmhartigheden, omdat ze Gods barmhartigheden waren. O!’ zegt hij, ‘was ik maar als in voorbije maanden! Dan had ik niet zo’n moeite hoeven te dragen als nu, want al drukte de last zwaar, ik had hem op de Heere geworpen. O, dat ik de hemelse wetenschap kende om de lasten van mijn eigen schouders te nemen en ze op de Rots te leggen die ze allemaal draagt!

‘O, als ik wist hoe ik mijn verdriet moest uitstorten zoals ik dat ooit deed! Ik ben een dwaas geweest, een grote dwaas, een grote dwaas, dat ik weggelopen ben van dat zoete vertrouwen dat ik eens in de Heiland had! Ik ging toen naar Zijn oor en vertelde Hem al mijn verdriet.

‘Mijn zorgen en mijn verdriet
heb ik uitgestort in de schoot van mijn
God; Hij hielp mij in het zware uur,
Hij hielp mij de zware last te dragen.

‘Maar nu, ik draag ze dwaas zelf en draag ze in mijn eigen borst, Ah!
‘Wat een vredige uren beleefde ik toen.

‘Ik zou willen dat ze bij me terugkwamen.’

3. Een ander persoon spreekt misschien op deze manier over *zijn plezier in het huis van God en de genademiddelen*. 'O,' zegt iemand, 'in de voorbije maanden, toen ik naar het huis van God ging, hoe zoet hoorde ik! Wel, ik zat met mijn oren open om de woorden op te vangen alsof het een engel was die sprak. En toen ik luisterde, rolden de tranen soms over mijn wangen! En hoe flitsten mijn ogen als een briljante uitspraak, vol vreugde voor de christen, mijn ziel opwekte!
Oh! Hoe werd ik wakker op de Sabbatmorgen en zong,

> ***'Welkom, zoete dag van rust, die de Heere zag opstaan;***
> ***welkom op deze verkwikkende borst, en deze verheugde ogen!'***

'En als zij zongen in het huis van God, wiens stem was dan zo luid als de mijne? Toen ik me terugtrok uit de eredienst, was dat met een lichte tred. Ik ging mijn vrienden en buren vertellen welk heerlijk nieuws ik in het heiligdom had gehoord. Dat waren heerlijke sabbatten. En toen de gebedsbijeenkomsten kwamen, hoe werd ik op mijn plaats gevonden! en de gebeden *waren* inderdaad gebeden voor mijn geest. Wie ik ook hoorde prediken, als het maar het Evangelie was, hoe werd mijn ziel erdoor gevoed en vetgemest! Want ik zat aan een feestmaal van vreugde.
'Als ik de Schrift las, was die altijd verlicht en de glorie vergulde de heilige bladzijde als ik hem omdraaide. Als ik mijn knie boog in gebed, kon ik mijn ziel uitstorten voor God en ik hield van deze oefening. Ik voelde dat ik niet gelukkig kon zijn als ik mijn tijd niet op mijn knieën doorbracht. Ik hield van mijn God en mijn God hield van mij.
'Maar oh, hoe veranderd nu! 'Och, dat ik was als in voorbije maanden!' Ik ga naar Gods huis. Het is dezelfde stem die spreekt, dezelfde man die ik zo liefheb spreekt me nog steeds aan, maar ik heb nu geen tranen om te vergieten. Mijn hart is zelfs onder zijn bediening verhard. Ik heb weinig emoties van vreugde. Ik ga het huis van God binnen zoals een jongen naar school gaat, zonder er veel van te houden, en ik ga weg zonder dat mijn ziel geroerd is. Als ik neerkniel in geheim gebed, worden de wielen van mijn wagen genomen en sleept hij heel zwaar. Als ik ernaar streef om te zingen, kan ik alleen maar zeggen: 'Ik zou wel willen, maar ik kan het niet. Was ik maar weer zoals in de voorbije maanden, toen de kaars van de Heere om mij heen scheen.
Ik vertrouw erop dat er niet veel van jullie zijn die hieraan mee kunnen doen. Want ik weet dat jullie graag naar het huis van God komen. Ik

preek graag voor een volk dat het Woord voelt, dat er tekenen van instemming mee geeft - mannen en vrouwen die zich af en toe een traan in een preek kunnen veroorloven - mensen van wie het bloed in hun binnenste lijkt te koken als ze het Evangelie horen. Ik denk niet dat *je* veel begrijpt van de fase die ik beschrijf, maar toch begrijp je er misschien een beetje van. Het Woord is misschien niet meer zo zoet en aangenaam voor je als het vroeger was en dan kun je uitroepen: 'Och, was ik maar weer zoals in de voorbije maanden!'

4. Maar ik zal je één punt vertellen dat je misschien ontgaat.

Sommigen van ons betreuren het zeer dat *ons geweten niet meer zo teder is als vroeger* en daarom roept onze ziel in bitterheid: 'Och, was ik maar weer als vroeger!' 'Toen ik de Heere voor het eerst kende,' zeg je, 'was ik bijna bang om de ene voet voor de andere te zetten, opdat ik niet zou afdwalen. Ik keek altijd voordat ik sprong. Als er ergens een vermoeden van zonde was, ging ik het trouw uit de weg.

Als er ook maar het kleinste spoor van het spoor van de slang op te vinden was, keerde ik me er meteen van af.

'Mensen noemden me een puritein. Ik hield alles in de gaten. Ik was bang om te spreken en sommige praktijken die echt toegestaan waren, veroordeelde ik ten strengste. Mijn geweten was zo teer dat ik net een gevoelige plant was. Als ik door de hand van de zonde werd aangeraakt, krulden mijn bladeren zich in een oogwenk op. Ik kon het niet verdragen om aangeraakt te worden, zo teer was ik. Ik had overal wonden en als iemand tegen me aan stootte, schreeuwde ik het uit.

'Ik was bang om iets te doen, anders zou ik tegen God zondigen. Als ik een eed hoorde, beefden mijn botten van binnen. Als ik iemand de sabbat zag breken, beefde ik en was ik bang. Waar ik ook ging, het minste gefluister over zonde deed me opschrikken. Het was als de stem van een demon als ik een verzoeking hoorde en ik zei met geweld: 'Ga achter mij staan, Satan.' Ik kon de zonde niet verdragen. Ik rende ervan weg als van een slang. Ik kon er geen druppel van proeven. Maar 'O, dat ik was als in voorbije maanden'.

'Het is waar dat ik Zijn wegen niet heb verlaten. Ik ben Zijn wet niet helemaal vergeten. Het is waar, ik heb mijn karakter niet te schande gemaakt, ik heb niet openlijk gezondigd voor de mensen en niemand anders dan God kent mijn zonde. Maar o, mijn geweten is niet meer wat het ooit was. Ooit donderde het, maar nu niet meer. O geweten! Geweten! Je bent te veel in slaap gevallen. Ik heb je gedrogeerd met sterke drank en je slui-

mert, terwijl je zou moeten spreken! Je bent een waker, maar je vertelt de uren van de nacht niet meer zoals vroeger.
‘O geweten, soms hoorde ik je geratel in mijn oren en schrok ik ervan - nu slaap jij en ga ik verder met zondigen. Het is maar een klein beetje dat ik heb gedaan - maar toch, dat kleine beetje wijst de weg. Strootjes vertellen welke kant de wind op waait en ik voel dat mijn kleine zonde die ik begaan heb, bewijst hoe mijn ziel geneigd is. O, dat ik weer een teder geweten had! O, dat ik niet zo’n neushoorngeweten had, dat bedekt is met een taaie huid, waar de kogels van de wet niet doorheen kunnen prikken! O, had ik maar weer zo’n geweten als vroeger! Was ik maar zoals in de voorbije maanden.
5. Nog een vorm van deze droevige toestand. Er zijn sommigen onder ons, geliefden, die *niet meer zoveel ijver hebben voor de eer van God en het heil van de mensen als vroeger*. Maanden geleden, als we een ziel naar het verderf zagen gaan, werden onze ogen in een oogwenk gevuld met tranen. Als we alleen maar een man zagen die geneigd was om te zondigen, dan stormden we met tranen in onze ogen op hem af en wensten onszelf op te offeren om hem te redden. We konden niet over straat lopen, maar we moesten wel iemand een geschrift geven of iemand terechtwijzen.
We dachten dat we altijd over de Heere Jezus moesten spreken. Als er iets goeds gedaan kon worden, dan waren wij daar altijd op de eerste plaats. We verlangden er op alle mogelijke manieren naar om mensen te redden en we dachten in die tijd dat we onszelf konden overgeven aan de dood, als we maar een ziel uit de hel konden redden. Zo diep, zo vurig was onze liefde voor onze medemensen, dat we voor de liefde die we Christus’ naam droegen, er genoegen mee zouden hebben genomen om door de hele wereld bespot, beschimpt en vervolgd te worden, als we er maar iets goeds mee hadden kunnen doen. Onze ziel brandde van intens verlangen naar zielen en we beschouwden al het andere als verachtelijk en waardeloos.
Maar ah! nu kunnen zielen verdoemd worden en er is geen traan. Zondaars kunnen wegzinken in de gloeiende put van de hel en er is geen kreun. Duizenden kunnen elke dag worden weggevaagd en wegzinken in bodemloos verdriet, en toch is er geen emotie. We kunnen preken zonder tranen. We kunnen voor hen bidden zonder ons hart te voelen. We kunnen tot hen spreken zonder hun noden te voelen. We passeren de schuilplaatsen van schande - we wensen de bewoners beterschap en dat is alles. Zelfs ons medelijden is uitgestorven. Eens stonden we aan de rand van

de hel en we dachten elke dag dat we het geschreeuw en gehuil van de verdoemde geesten in onze oren hoorden rinkelen, en dan zeiden we: 'O God, help me om mijn medemensen te redden van de afdaling naar de put!' Maar nu vergeten we het allemaal. We hebben weinig liefde voor mensen. We hebben niet half de ijver en energie die we ooit hadden. O, als dat uw toestand is, geliefden, als u daaraan kunt meedoen, zoals uw arme predikant helaas in zekere mate kan doen, dan mogen we wel zeggen: 'O, dat ik was zoals in de voorbije maanden!'

II. Maar nu staan we op het punt om deze verschillende karakters te nemen en je de OORZAAK EN de REMEDIE te vertellen.
1. Een van de oorzaken van deze treurige toestand is *gebrek aan gebed*. En natuurlijk ligt de remedie ergens naast de oorzaak. Je zegt: 'Och, was ik maar als in de voorbije maanden!' Kom, mijn broeder, we gaan naar de kern van de zaak. Een van de redenen waarom het met jou niet is zoals in de voorbije maanden is dit - je bidt niet zoals je vroeger deed.
Niets brengt zo'n magerheid in de ziel van een mens als gebrek aan gebed. Het is goed gezegd dat een verwaarloosde kast de geboorteplaats is van alle kwaad. Al het goede wordt in de kast geboren - al het goede komt daaruit voort. Daar krijgt de Christen het. Maar als hij zijn kast verwaarloost, dan komt al het kwaad daaruit voort. Niemand kan vooruitgang boeken in genade als hij zijn kast verlaat. Het kan me niet schelen hoe sterk hij in geloof is. Er wordt gezegd dat dikke mensen een tijd lang kunnen leven van het vlees dat ze hebben verworven, maar er is geen christen zo vol van vlees dat hij kan leven van oude genade. Als hij vet wordt, schopt hij, maar hij kan niet van zijn vet leven.
Zij die op zichzelf sterk en machtig zijn, kunnen niet zonder gebed. Als een man de geestelijke kracht van vijftig van Gods uitverkoren christenen in zich zou hebben, zou hij sterven als hij niet bleef bidden. Mijn broeder, kun je niet terugkijken en zeggen: 'Drie of vier maanden geleden waren mijn gebeden regelmatiger, constanter, ernstiger dan nu, maar nu zijn ze zwak, ze zijn niet oprecht, ze zijn niet vurig, ze zijn niet ernstig'?
O broeder, vraag niemand wat de oorzaak van je verdriet is. Het is zo duidelijk mogelijk. Je hoeft er geen vraag over te stellen. Daar is de oorzaak. En waar is de remedie? Wel, in meer gebed, geliefden. Het was weinig gebed dat je naar beneden bracht. Het is groot gebed dat je zal opheffen. Het was gebrek aan gebed dat je in armoede bracht. Het moet toename van gebed zijn dat je weer in rijkdom zal brengen. Waar geen ossen zijn,

is de kribbe schoon. Waar geen ossen zijn om te ploegen, is niets te eten voor de mensen. En waar geen gebeden zijn om de grond om te ploegen, heb je weinig om je mee te voeden. We moeten ernstiger zijn in gebed.
O geliefden, zou de balk uit de muur niet tegen ons schreeuwen? Onze stoffige kasten zouden kunnen getuigen van onze verwaarlozing van geheime toewijding. En dat is de reden waarom het niet met ons is zoals in de afgelopen maanden. Mijn vrienden, als je de christen zou vergelijken met een stoommachine, dan moet je zijn gebeden, gevoed door de Heilige Geest, het vuur laten zijn dat zijn beweging in stand houdt. Gebed is Gods uitverkoren voertuig van genade en hij is onverstandig als hij het verwaarloost.
Laat ik dubbel serieus zijn over deze zaak en laat ik sommigen een hart onder de riem steken. Beste vriend, meent u wat u zegt en gelooft u wat u zegt - dat verwaarlozing van het gebed uw ziel in een zeer gevaarlijke toestand zal brengen? Als dat zo is, zal ik je niets meer zeggen. Want je zult gemakkelijk de remedie raden voor je jammerlijke kreet: ‘Och, dat ik was als in voorbije maanden!’
Een zekere koopman zou willen dat hij net zo rijk was als vroeger. Hij zou graag zijn schepen naar het goudland sturen om een lading goud mee naar huis te nemen. Maar er is de laatste tijd nooit een schip uit de haven geweest en kan hij zich daarom verwonderen dat hij geen lading goud heeft gehad? Dus als een man bidt, stuurt hij een schip naar de hemel en het komt beladen met goud terug. Maar als hij zijn smeekbede achterwege laat, dan is zijn schip aan weer en wind gebonden en blijft thuis, en geen wonder dat hij een arm man wordt.
2. Misschien zeg je ook nu weer: ‘O, was ik maar weer zoals in de afgelopen maanden!’, niet zozeer door je eigen schuld, maar door *de schuld van je predikant*. Er bestaat zoiets, mijn beste vrienden, als dat we in een verschrikkelijk slechte toestand komen door de bediening die we bijwonen. Kan van mensen verwacht worden dat ze groeien in genade als ze nooit bewaterd worden met de stromen die de stad van onze God verblijden? Kunnen we verwachten dat ze sterk worden in de Heere Jezus als ze geen geestelijk voedsel krijgen?
We kennen sommigen die sabbat na sabbat mopperen en zeggen dat ze zo’n predikant niet kunnen horen. Waarom koop je dan geen oortrompet? ‘*Ah! maar ik bedoel dat ik hem niet kan horen tot welzijn van mijn ziel*.’ Ga dan niet naar hem toe, als je het al een hele tijd geprobeerd hebt en er geen baat bij hebt. Ik vind altijd dat een man die moppert als hij de

kapel verlaat geen medelijden verdient, maar een pak slaag, want hij kan wegblijven als hij wil en gaan waar hij wil.
Er zijn genoeg plaatsen waar de schapen zich op hun eigen manier kunnen voeden en iedereen is vrij om te gaan waar hij de weide krijgt die het meest geschikt is voor zijn ziel. Maar je bent niet verplicht om direct weg te lopen als je predikant sterft, zoals velen van jullie deden voordat je hier kwam. Je moet niet direct van het schip weglopen als de storm komt en de kapitein weg is, en je haar niet bepaald zeewaardig vindt. Blijf bij haar, begin haar te dichten - God zal jullie een kapitein sturen - er zal weldra mooi weer zijn en alles zal goed komen.
Maar heel vaak hongert een slechte dominee Gods volk uit tot wandelende skeletten, zodat je al hun botten kunt zien. En wie verwondert zich erover dat ze hun predikant uithongeren, wanneer ze geen voedsel en geen voeding krijgen van zijn bedieningen? Dit is een tweede reden waarom mensen vaak uitroepen: 'Och, was ik maar als in voorbije maanden!'
3. Maar er is nog een betere reden die sommigen van jullie zal aanspreken. *Het is niet zozeer de slechtheid van het voedsel, als wel de zeldzaamheid waarmee je het komt eten*. Weet u, mijn beste vrienden, we vinden zo nu en dan dat er een man is die twee keer per dag naar het huis van God kwam op de sabbat. Op maandagavond was hij druk aan het werk, maar zijn schort was opgerold, en als hij niet de hele tijd aanwezig kon zijn, kwam hij aan het eind binnen.
Op donderdagavond kwam hij, als dat mogelijk was, naar het heiligdom om een preek van een of andere evangeliepredikant te horen, en hij zat 's avonds laat op en stond 's ochtends vroeg op om de tijd in te halen die hij aan deze godsdienstoefeningen had besteed. Maar langzamerhand dacht hij: 'Ik ben te hard bezig. Dit is vermoeiend. Het is te ver lopen.' En dus geeft hij eerst de ene dienst op en dan de andere - en dan begint hij uit te roepen: 'Och, dat ik was zoals in de voorbije maanden!'
Broeders, jullie hoeven je er niet over te verbazen. De man eet niet zoveel als vroeger. Weinig en vaak is de manier waarop kinderen gevoed moeten worden, hoewel ik jullie vanmorgen veel heb gegeven. Toch is weinig en vaak een heel goede regel. Ik denk dat als mensen de doordeweekse diensten opgeven, tenzij het voor hen volstrekt ondoenlijk is om ze bij te wonen, ze vaarwel zeggen tegen de godsdienst.
'Vaarwel aan de praktische godsvrucht,' zegt Whitefield, 'wanneer mensen God niet aanbidden op de weekdag!' Doordeweekse diensten zijn vaak het neusje van de zalm. God geeft Zijn mensen emmers vol melk op

de Sabbat, maar Hij schept vaak de room af voor de doordeweekse dag. Als ze wegblijven, is het dan geen wonder dat ze moeten zeggen: 'Och, dat ik was als in de voorbije maanden!'
Ik verwijt jullie niets, geliefden. Ik wil alleen 'jullie zuivere geesten opwekken ter herinnering.' Dat is een heel duidelijke kerel, nietwaar? Ja, hij zegt altijd wat hij bedoelt en is dat ook altijd van plan. Blijf bij jullie vlag, mijn mannen! Blijf dicht bij de standaard als je de strijd wilt winnen! En als er ook maar het geringste lijkt af te wijken, is het simpelweg onze plicht om jullie te vermanen, opdat jullie niet afwijken van de deugdelijkheid van jullie geloof.
4. Maar vaak komt deze klacht voort uit *afgoderij*. Velen hebben hun hart aan iets anders gegeven dan aan God en hebben hun genegenheid op de aardse dingen gevestigd in plaats van op de dingen in de hemel. Het is moeilijk om de wereld lief te hebben en Christus lief te hebben. Het is onmogelijk - dat is meer. Maar het is moeilijk om het schepsel niet lief te hebben. Het is moeilijk om jezelf niet aan de aarde te geven. Ik had bijna gezegd: het is onmogelijk om dat niet te doen. Het is moeilijk en alleen God kan ons daartoe in staat stellen. Hij alleen kan ervoor zorgen dat ons hart volledig op Hem gericht blijft. Maar let op, telkens als we een gouden kalf maken om te aanbidden, komt het vroeg of laat hierop neer - ons gouden kalf wordt vermalen en in ons water gedaan om te drinken, en dan zullen we moeten zeggen: 'Hij heeft me dronken gemaakt met alsem.' Nooit maakt een mens een afgod voor zichzelf om te aanbidden, maar het valt op hem neer en breekt een aantal van zijn botten.
Er is nog nooit iemand geweest die naar gebroken waterreservoirs is gegaan om water te zoeken, maar in plaats daarvan heeft hij er afschuwelijke wezens in gevonden en hij is bitter bedrogen uitgekomen. God wil dat Zijn volk van Hem leeft en van niemand anders, en als ze van iets anders leven dan van Hem, dan zal Hij ervoor zorgen dat ze van de wateren van Mara krijgen, om hun drank te verbitteren en hen te drijven naar de Rots van de zuiverste stromen. O, geliefden, laten we ervoor zorgen dat onze harten helemaal van Hem zijn, alleen van Christus, alleen van Christus! Als ze zo zijn, zullen we niet hoeven uit te roepen: 'O, dat ik was als in de voorbije maanden!'
5. We hoeven echter nauwelijks meer redenen op te noemen. We zullen er nog één aan toevoegen en dat is de meest voorkomende van allemaal. Misschien zijn we *zelfverzekerd en zelfingenomen* geworden. Als dat zo is, dan is dat een reden waarom we het niet meer hebben zoals in de afge-

lopen maanden. Ah! mijn vrienden, die oude boef, zelfingenomenheid, je komt er nooit vanaf zolang je leeft. De duivel werd goed afgebeeld onder de vorm van een slang, want een slang kan overal binnensluipen, door het kleinste spleetje. Zelfingenomenheid is een slang, want die komt overal binnen.

Als je je God probeert te dienen, ‘Wat ben je toch een fijne kerel,’ zegt de duivel. ‘Ah, wat dien jij je God toch goed! Je bent altijd aan het preken. Je bent een nobele kerel.’ Als je naar een gebedsbijeenkomst gaat, geeft God je een kleine gave en kun je je hart uitstorten. Vervolgens krijg je een schouderklopje van Satan. ‘Heb je niet lief gebeden? Ik weet dat de broeders van je zullen houden. Je groeit heel erg in genade.’

Als er een verzoeking komt en je bent in staat om die te weerstaan, ‘Ah!’ zegt hij meteen, ‘dan ben je een echte soldaat van het kruis. Kijk naar de vijand die je hebt neergeslagen. Tegen die tijd zul je een stralende kroon hebben. Je bent een dappere kerel!’ Je gaat door met God te vertrouwen. Satan zegt dan: ‘Jouw geloof is heel sterk - geen enkele beproeving kan jou overwinnen. Er is een zwakke broeder, hij is niet half zo sterk als jij!’ Je gaat weg en scheldt je zwakke broeder uit, omdat hij niet zo groot is als jij, en ondertussen vrolijkt Satan je op en zegt: ‘Wat ben jij een machtige strijder! Zo trouw - altijd vertrouwend op God. Je hebt geen eigengerechtigheid.’

De dominee preekt tot de farizeeër, maar de farizeeër is geen neef en nicht van jou. Je bent helemaal niet zelf-rechtvaardig in je eigen mening, en de hele tijd ben je het meest zelf-rechtvaardige schepsel dat er bestaat. Geliefden, net wanneer we denken dat we nederig zijn, zijn we er zeker van dat we trots zijn. En als we kreunen over onze trots, zijn we over het algemeen het meest nederig. Misschien lees je je eigen schatting wel achterstevoren. Juist als we onszelf de slechtste vinden, zijn we vaak de beste. En wanneer we onszelf de beste vinden, zijn we vaak de slechtste. Het is die verachtelijke zelfingenomenheid die onze ziel binnensluipt en ons doet mompelen: ‘O, was ik maar zoals in de voorbije maanden!’. Jouw kaars heeft de snuif van zelfgerechtigheid op zich. Je wilt dat weggenomen hebben en dan zul je goed branden. Je zweeft te hoog. Je hebt iets nodig dat je weer aan de voeten van de Heiland brengt als een arme, verloren en schuldige zondaar - helemaal niets. Dan zul je niet langer roepen: ‘Och, was ik maar weer als in voorbije maanden!’

III. En nu moet de afsluiting een OPROEP zijn.
Allereerst een aansporing tot *troost*. Men zegt: ‘O, ik zal nooit in een gelukkiger toestand zijn dan ik nu ben. Ik heb het licht van Zijn aangezicht verloren. Hij is schoon van mij weggegaan en ik zal vergaan.’ Herinner je je in *De Pelgrimstocht van Bunyan* de beschrijving van de man die opgesloten zit in de ijzeren kooi?
Iemand zei tegen hem: ‘Kom je nooit uit deze kooi?’ ‘Nee, nooit.’
‘Ben je voor altijd veroordeeld?’ ‘Ja, dat ben ik.’ ‘Waarom was dit?’
‘Waarom heb ik de Geest bedroefd en Hij is weg. Ik dacht ooit dat ik Hem liefhad, maar ik heb Hem licht behandeld en Hij is weggegaan. Ik ben van de paden der gerechtigheid afgegaan en nu zit ik hier opgesloten en kan ik er niet uit.’
Ja, maar vertelt John Bunyan je dat de man er nooit uit is gekomen? Er zijn er in die ijzeren kooi geweest die eruit zijn gekomen. Er kan er hier vanmorgen een zijn die al een hele tijd in die ijzeren kooi zit, rammelt aan de tralies, probeert ze te breken, probeert ze door te vijlen met zijn eigen kleine kracht en macht.
Beste vriend, je zult nooit door de ijzeren tralies van die vreselijke kooi heen komen. Je zult nooit zelf ontsnappen. Wat moet je dan doen? Je moet beginnen te zingen zoals de vogel in de kooi doet. Dan zal de vriendelijke Meester komen en je eruit laten. Roep tot Hem om je te bevrijden, en al roep en schreeuw je, en Hij sluit je gebed buiten, Hij zal je tegen die tijd horen. En net als Jona zul je in de komende dagen uitroepen: ‘Uit de buik van de hel riep ik tot de HEERE en Hij hoorde mij.’
Je zult de rol onder de schik vinden, ook al heb je hem van de Berg der Moeilijkheden laten vallen. En als je hem hebt, zul je hem weer in je boezem stoppen, en hem des te steviger vasthouden, omdat je hem een tijdje kwijt bent geweest.

‘Keer terug, o zwerver, keer terug,
En zoek het gezicht van een gekwetste Vader;
Die warme verlangens die in jou branden, werden
aangestoken door het terugwinnen van genade.’

En nu nog een vermaning, niet zozeer om jullie te troosten als wel om jullie meer en meer aan te sporen om te proberen te zijn wat jullie zouden moeten zijn. O christelijke mannen en vrouwen, mijn broeders en zusters in het geloof van Jezus Christus! Hoevelen onder jullie zijn tevreden met

alleen maar gered te zijn en alleen maar de hemel binnen te gaan. Hoevelen onder u zeggen niet: 'O, als ik maar door de deur naar binnen kan - als ik maar een kind van God kan zijn!'.
En ze voeren hun verlangens letterlijk uit, want ze zijn zo min mogelijk christelijk. Ze willen gematigdheid in de godsdienst! Maar wat is gematigdheid in religie? Het is een leugen. Het is een schijnvertoning. Vraagt een vrouw aan haar man om gematigd liefdevol te zijn? Verwacht een ouder dat zijn kind gematigd gehoorzaam is? Wil jij dat je bedienden gematigd eerlijk zijn? Nee! Hoe kun je dan praten over gematigd religieus zijn? Matig religieus zijn is onreligieus zijn. Een godsdienst hebben die niet tot in het hart doordringt en het leven beïnvloedt, is praktisch helemaal geen godsdienst hebben. Ik huiver soms als ik aan sommigen van jullie denk die slechts professoren zijn. Jullie zijn tevreden, jullie witgekalkte kelders, omdat jullie mooi wit gemaakt zijn, jullie rusten tevreden, zonder te kijken naar het knekelhuis eronder.
Hoevelen van jullie maken de buitenkant van de beker en de schotel schoon. En omdat de kerk jullie niets ten laste kan leggen en de wereld jullie niet kan beschuldigen, denken jullie dat de buitenkant van de beker voldoende is. Let op! Let op! De rechter zal op een dag de binnenkant van de beker en schotel bekijken, en als die vol goddeloosheid is, zal Hij die schotel breken en de scherven zullen voor eeuwig in de put der kwelling geworpen worden.
Oh! Moge God jullie geven om echte christenen te zijn! Professoren met wassen vleugels! Jullie kunnen hier heel goed vliegen. Maar wanneer jullie, net als Icarus, omhoog vliegen, zal de machtige zon van Jezus jullie vleugels doen smelten en zullen jullie in de put des verderfs vallen. Ah! Vergulde christenen, prachtig geschilderd, gelakt, gepolijst, wat zullen jullie doen wanneer jullie uiteindelijk waardeloos metaal blijken te zijn geweest? Wanneer het hout, het hooi en de stoppels begraven en verteerd zullen worden, wat zullen jullie dan doen als jullie niet de echte munten van de hemel zijn, als jullie niet gesmolten zijn in de oven, als jullie niet uit de hoogte geslagen zijn?
Als jullie geen echt goud zijn, hoe zullen jullie dan het vuur doorstaan in die 'grote en verschrikkelijke dag des Heeren'? Ah! en er zijn sommigen onder jullie die het vuur kunnen weerstaan, daar vertrouw ik op. Jullie zijn kinderen van God. Maar geliefden, beschuldig ik jullie ten onrechte als ik zeg dat velen van ons weten dat we kinderen van God zijn, maar dat we tevreden zijn als kleine dwergkinderen. We roepen altijd uit: 'Och,

was ik maar als in voorbije maanden!' Dat is een teken van dwergachtigheid. Als we grootse dingen in de wereld willen doen, moeten we deze kreet niet vaak slaken. We moeten vaak zingen

'Ik ben de grootste zondaar, maar Jezus stierf voor mij.'

En met een opgewekt gezicht moeten we kunnen zeggen dat we 'weten in wie we geloven.'

Wil je nuttig zijn? Verlang je ernaar om je Meester te eren? Verlang je ernaar om een zware kroon naar de hemel te dragen, zodat je die op het hoofd van de Heiland kunt zetten? Als dat zo is - en ik weet dat je dat doet - zoek dan boven alles dat je ziel voorspoedig mag zijn en gezond - dat je innerlijke mens niet alleen maar in een levende staat mag zijn, maar dat je een boom mag zijn die geplant is aan de rivieren van water, die zijn vrucht voortbrengt in zijn seizoen, zijn blad nooit verwelkt, en alles wat je doet voorspoedig is.

Ah! Wil jij naar de hemel gaan en daar een kroon zonder sterren dragen - een kroon die een echte kroon zal zijn, maar waar geen ster op zal staan, omdat er geen ziel door jou gered is? Wil je in de hemel zitten met kledingstukken van Christus aan, maar zonder één enkel juweel dat God je heeft gegeven voor je loon hier beneden?

Ah! Nee, ik denk dat je in vol ornaat naar de hemel wilt gaan en de volheid van de vreugde van de Heere wilt binnengaan. Vijf talenten goed verbeterd, vijf steden. En laat niemand tevreden zijn met slechts één talent, maar laat hij proberen het tegen rente uit te zetten: 'Want wie heeft, dien zal gegeven worden, en hij zal overvloed hebben.'

En tenslotte, voor velen van jullie heeft wat ik gepredikt heb geen enkel belang. Misschien zeg je wel: 'Och, was ik maar weer zoals in de voorbije maanden!' Want toen was ik heel gezond en een vrolijke kerel. Toen kon ik drinken met de grootste drinker waar dan ook. Toen kon ik vrolijk de zonde in rennen, maar dat kan ik nu niet. Ik heb mijn lichaam pijn gedaan. Ik heb mijn geest verwond. Ik ben niet meer zoals vroeger - ik heb al mijn geld uitgegeven. Was ik maar weer zoals vroeger!'

Ach arme zondaar, je hebt een goede reden om te zeggen: 'Och, was ik maar als in voorbije maanden!' Maar wacht vier of vijf maanden, en dan zul je het nadrukkelijker zeggen, en zelfs vandaag beter vinden dan die dag. En hoe verder je gaat, hoe meer je zult willen om weer terug te gaan, want de weg naar de hel is naar beneden, naar beneden, naar beneden

- altijd naar beneden - en je zult altijd zeggen: 'O, was ik maar als in de afgelopen maanden!'
Je zult terugkijken naar de tijd dat het gebed van een moeder je zegende en de terechtwijzing van een vader je waarschuwde - toen je naar een sabbatschool ging en op de knie van je moeder zat om haar te horen vertellen over een Verlosser. En hoe langer de terugblik op goedheid, hoe meer die goedheid je pijn zal doen.
Ah! mijn vrienden, sommigen van jullie moeten teruggaan. Herinner je hoe ver je gevallen bent - hoeveel je bent afgeweken. Maar o! je hoeft niet terug te keren! In plaats van terug te kijken en te roepen: 'O, was ik maar weer zoals in de voorbije maanden!', zeg iets anders. Zeg: 'Was ik maar een nieuw mens in Christus Jezus.' Het zou niet goed voor je zijn om opnieuw te beginnen in je huidige staat. Je zou al snel net zo slecht zijn als je nu bent. Maar zeg: 'O, was ik maar een nieuw mens in Christus Jezus. Och, dat ik een nieuw leven mocht beginnen!'
Sommigen van jullie zouden graag een nieuw leven beginnen - sommigen van jullie verdorvenen, die ver weg zijn gegaan! Wel, arme sterveling, dat mag. 'Hoe?' zeg je? Als je een nieuw mens in Christus Jezus bent, *zul* je opnieuw beginnen. Een christen is net zo goed een nieuw mens als wanneer hij daarvoor helemaal geen mens was geweest. Het oude schepsel is onttroond. Hij is een nieuw schepsel, opnieuw geboren, en begint aan een nieuw bestaan.
Arme ziel! God kan een nieuw mens van je maken. God de Heilige Geest kan een nieuw huis van je bouwen, met geen stok of steen van de oude mens erin, en Hij kan je een nieuw hart geven, een nieuwe geest, nieuwe genoegens, nieuw geluk, nieuwe vooruitzichten, en je uiteindelijk een nieuwe hemel geven. 'Maar,' zegt iemand 'ik voel dat ik deze dingen wil, maar mag ik ze hebben?' Raad eens of je ze mag hebben, als ik je zeg: 'Dit is een getrouw gezegde, en alle aanneming waardig, dat Jezus Christus in de wereld is gekomen om zondaren te redden.'
Er staat niet dat het *enige* acceptatie waard is, maar het is *alle* acceptatie waard die jij het ooit zult geven. Als je nu zegt: 'Jezus kwam in de wereld om zondaars te redden, ik geloof dat Hij dat deed! Ik weet dat Hij dat deed. Hij kwam om *mij te* redden,' zul je dit 'alle acceptatie waardig' vinden. Je zegt nog steeds: 'Maar zal Hij *mij* redden?' Ik zal je een andere passage geven: 'Wie tot Mij komt, zal Ik geenszins verstoten.' 'Ah, maar ik weet niet of *ik* mag komen!' 'Wie dan ook,' staat er. '*Wie* tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.'

‘Wie wil, laat hem komen,’ staat er geschreven. Wil jij? Ik spreek alleen tot degenen die willen, die weten dat ze een Verlosser nodig hebben. Wil jij dat? Dan zegt God de Heilige Geest: ‘Wie wil, laat hem komen en het water des levens vrij drinken.’

‘De zwakken, de schuldigen, de zwakken, de verlatenen,
die tot Jezus komen, zullen niet worden geminacht;
maar Hij zal hen ontvangen en zegenen,
en hen redden van dood en verderf, van hel en graf.’

En Hij zal hen opheffen naar Zijn koninkrijk van heerlijkheid. God geve het. Omwille van Zijn naam.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

VRIJE WIL-SLAAF

NO. 52

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
2 DECEMBER 1855
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'En gij wilt niet tot Mij komen, opdat gij leven moogt hebben.'
Johannes 5:40

Dit is een van de grote kanonnen van de Arminianen, gemonteerd op de top van hun muren en vaak met vreselijk lawaai afgevuurd op de arme christenen die Calvinisten worden genoemd. Ik ben van plan om het kanon vanmorgen te doorboren, of liever, om het op de vijand te richten, want het was nooit van hen. Het is helemaal nooit in hun gieterij gegoten, maar was bedoeld om de tegenovergestelde leer te onderwijzen van wat zij beweren.

Meestal, wanneer de tekst wordt genomen, zijn de verdelingen - ten eerste, dat de mens een wil heeft. Ten tweede, dat hij volledig vrij is. Ten derde, dat mensen zichzelf bereid moeten maken om tot Christus te komen, anders zullen ze niet gered worden. Nu, we zullen zulke verdeeldheid niet hebben. Maar we zullen proberen om de tekst met meer rust te bekijken en niet omdat er toevallig de woorden 'wil' of 'wil niet' in staan, weglopen met de conclusie dat het de leer van de vrije wil leert.

Het is al onomstotelijk bewezen dat vrije wil onzin is. Vrijheid kan net zo min bij de wil horen als kortsluiting bij elektriciteit. Het zijn totaal verschillende dingen. Vrije wil mogen we in geloven, maar vrije wil is gewoonweg belachelijk. Iedereen weet dat de wil gestuurd wordt door het verstand, bewogen wordt door motieven, geleid wordt door andere delen van de ziel en een secundair iets is.

Filosofie en religie verwerpen beide onmiddellijk de gedachte aan vrije wil. En ik wil net zo ver gaan als Maarten Luther, in die sterke bewering van hem, waarin hij zegt: 'Als iemand iets van de verlossing, zelfs het allerminste, toeschrijft aan de vrije wil van de mens, dan weet hij niets van genade en heeft hij Jezus Christus juist niet geleerd'.

Het lijkt misschien een hard sentiment, maar wie in zijn ziel gelooft dat de mens zich uit vrije wil tot God wendt, kan niet van God geleerd zijn, want dat is een van de eerste principes die ons geleerd wordt als God met ons begint, dat we noch wil noch kracht hebben, maar dat Hij beide geeft - dat Hij 'Alfa en Omega' is in de verlossing van mensen.
Onze vier punten, vanmorgen, zullen zijn, ten eerste, *dat ieder mens dood is*, want er staat: 'Gij zult tot Mij niet komen, opdat gij *leven moogt* hebben.' Ten tweede, *dat er leven is in Jezus Christus*: 'Gij zult tot *Mij* niet komen, opdat gij leven moogt hebben.' Ten derde, dat er leven is in Christus Jezus *voor een ieder die er voor komt*: 'Gij zult tot Mij niet komen, opdat gij leven moogt hebben', wat impliceert dat allen die gaan leven zullen hebben. En ten vierde ligt hier de kern van de tekst, *dat geen mens van nature ooit tot Christus zal komen*, want de tekst zegt, 'Gij wilt *niet* tot Mij komen, opdat gij leven moogt hebben.'
Dus verre van te beweren dat mensen uit eigen wil ooit zoiets doen, ontkent het vrijmoedig en ronduit en zegt: 'Gij WILT NIET tot Mij komen, opdat gij leven moogt hebben.' Waarom, geliefden, ben ik bijna klaar om uit te roepen: 'Hebben alle vrijwilligers geen kennis dat ze durven te lopen in de raderen van de inspiratie? Hebben allen die de leer van genade ontkennen geen verstand? Zijn ze zo van God afgeweken dat ze dit aanwenden om vrije wil te bewijzen - terwijl de tekst zegt: 'Gij WILT NIET tot Mij komen, opdat gij leven moogt hebben.'

I. Ten eerste impliceert onze tekst dat mensen van nature dood zijn.
Geen mens hoeft het leven na te streven als hij het leven in zichzelf heeft. De tekst spreekt zeer sterk wanneer er staat: 'Gij wilt niet tot Mij komen, opdat gij leven moogt hebben', hoewel het niet met woorden gezegd wordt, toch bevestigt het in feite dat mensen een leven meer nodig hebben dan zij zelf hebben. Mijn toehoorders, we zijn allemaal dood, tenzij we verwekt zijn tot een levendige hoop.
Ten eerste zijn we allemaal van nature *wettelijk* dood: 'Op de dag dat gij daarvan eet, zult gij de dood sterven', zei God tegen Adam. En hoewel Adam op dat moment niet van nature stierf, stierf hij *juridisch*. Dat wil zeggen, de dood was tegen hem opgetekend.
Zodra de rechter in de Old Bailey de zwarte kap opzet en het vonnis uitspreekt, wordt de man voor de wet als dood beschouwd.
Hoewel er misschien een maand tussen zit voordat hij op het schavot wordt gezet om het vonnis van de wet te ondergaan, ziet de wet hem

als een dode. Het is onmogelijk voor hem om iets te doen. Hij kan niet erven, hij kan niet nalaten. Hij is niets - hij is een dode man. Het land beschouwt hem helemaal niet als levend. Er zijn verkiezingen - hij wordt niet om zijn stem gevraagd omdat hij als dood beschouwd wordt. Hij zit opgesloten in zijn veroordeelde cel en is dood.

Ah! En jullie goddeloze zondaars die nooit leven in Christus hebben gehad, jullie leven vanmorgen door uitstel, maar weten jullie dat jullie wettelijk dood zijn - dat God jullie als zodanig beschouwt, dat op de dag dat jullie vader Adam de vrucht aanraakte en toen jullie zelf zondigden, God, de Eeuwige Rechter, de zwarte kap opzette en jullie veroordeelde. Je hebt de mond vol van je eigen status, goedheid en moraliteit - waar is die? De Schrift zegt dat je 'reeds veroordeeld' bent. Je moet niet wachten om veroordeeld te worden op de dag des oordeels - dat zal de uitvoering van het vonnis zijn: 'Gij zijt reeds veroordeeld.' Op het moment dat jullie zondigden, werden jullie namen allemaal geschreven in het zwarte boek van gerechtigheid. Iedereen werd toen door God ter dood veroordeeld, tenzij hij in de persoon van Christus een plaatsvervanger vond voor zijn zonden.

Wat zou je denken als je de Old Bailey binnengaat en de veroordeelde boosdoener in zijn cel ziet zitten, lachend en vrolijk? Je zou zeggen: 'Die man is een dwaas, want hij is veroordeeld en zal terechtgesteld worden, maar wat is hij vrolijk.' Ah! en hoe dwaas is de wereldse man, die, terwijl het vonnis tegen hem is uitgesproken, leeft in vrolijkheid en vreugde!

Denk je dat het vonnis van God geen effect heeft? Denk je dat jouw zonde, die voor altijd met een ijzeren pen op de rotsen geschreven staat, geen verschrikkingen in zich draagt? God heeft gezegd dat je al veroordeeld bent. Als je dit alleen maar zou voelen, zou het bitter in je zoete kopjes van vreugde mengen. Je dansen zouden stoppen, je lachen zou gedoofd worden in zuchten, als je je zou herinneren dat je al veroordeeld bent.

We zouden allemaal moeten wenen als we dit op onze ziel leggen - dat we van nature geen leven hebben in Gods ogen. We zijn werkelijk, positief veroordeeld - de dood is tegen ons opgetekend en we worden nu in onszelf beschouwd, in Gods ogen, alsof we werkelijk in de hel geworpen zijn. We zijn hier veroordeeld door de zonde. We lijden nog niet onder de straf ervan, maar het is tegen ons geschreven en we zijn wettelijk dood, noch kunnen we leven vinden, tenzij we wettelijk leven vinden in de persoon van Christus, waarover straks meer.

Maar behalve dat we juridisch dood zijn, zijn we ook *geestelijk dood*. Want

het vonnis is niet alleen in het boek uitgesproken, maar het is ook in het hart uitgesproken - het is het geweten binnengedrongen. Het werkte op de ziel, op het oordeel, op de verbeelding en op alles. ‘Ten dage als gij daarvan eet, zult gij zeker sterven’, werd niet alleen vervuld door het opgetekende vonnis, maar door iets dat in Adam plaatsvond.
Zoals op een bepaald moment, wanneer dit lichaam zal sterven, het bloed stopt, de polsslag stopt, de adem niet langer uit de longen komt, zo stierf op de dag dat Adam van die vrucht at, zijn ziel. Zijn verbeelding verloor haar machtige kracht om in hemelse dingen te klimmen en de hemel te zien, zijn wil verloor haar macht om altijd het goede te kiezen, zijn oordeel verloor alle vermogen om beslist en onfeilbaar te oordelen tussen goed en kwaad, hoewel er iets in het geweten overbleef.
Zijn geheugen werd bezoedeld - in staat om slechte dingen vast te houden en rechtvaardige dingen weg te laten glijden. Elke kracht van hem hield op wat betreft zijn morele vitaliteit. Goedheid was de vitaliteit van zijn krachten - dat verdween. Deugd, heiligheid, integriteit - deze waren het leven van de mens, maar toen deze verdwenen, werd de mens dood. En nu is ieder mens, voor zover het geestelijke dingen betreft, geestelijk ‘dood in overtredingen en zonden’.
Noch is de ziel minder dood in een vleselijk mens dan het lichaam is wanneer het in het graf wordt begraven. Het is werkelijk en positief dood - niet door een metafoor, want Paulus spreekt niet in metafoor als hij zegt: ‘U heeft Hij levend gemaakt, die *dood was* in overtredingen en zonden.’ Maar mijn toehoorders, ik zou willen dat ik opnieuw tot jullie harten kon preken over dit onderwerp.

Het was al erg genoeg toen ik beschreef dat de dood was vastgelegd, maar nu spreek ik erover dat hij daadwerkelijk in jullie harten heeft plaatsgevonden. Jullie zijn niet meer wat jullie ooit waren. Jullie zijn niet wat jullie in Adam waren, niet wat jullie geschapen zijn. De mens werd zuiver en heilig gemaakt. Jullie zijn niet de volmaakte wezens waarop sommigen zich beroemen. Jullie zijn helemaal gevallen. Jullie zijn uit de weg gegaan, jullie zijn corrupt en smerig geworden.
O, luister niet naar de sirenenzang van hen die je vertellen over je morele waardigheid en je machtige verhevenheid in zaken van verlossing. Je bent niet volmaakt - dat grote woord ‘verderf’ staat op je hart geschreven en de dood is op je geest gestempeld. Denk niet, o zedelijk mens, dat je in staat zult zijn om voor God te staan in je zedelijkheid, want je bent niets

anders dan een karkas gebalsemd in wettigheid, een lijk gehuld in enkele mooie gewaden, maar nog steeds verdorven in Gods ogen. En denk niet, o bezitter van een natuurlijke godsdienst, dat je door je eigen macht en kracht jezelf aanvaardbaar kunt maken voor God.
Waarom, man! Je bent dood! En je kunt de doden zo groots afschilderen als je wilt, maar toch zou het een plechtige bespotting zijn. Daar ligt koningin Cleopatra - zet de kroon op haar hoofd, hul haar in koninklijke gewaden, laat haar in staatsie zitten, maar wat een koude rilling loopt er door je heen als je haar passeert. Ze is nu mooi, zelfs in haar dood, maar hoe vreselijk is het om naast een dode koningin te staan, die beroemd is om haar majestueuze schoonheid!
Zo kunt u glorieus zijn in uw schoonheid, mooi, beminnelijk en lieflijk. U kunt de kroon van eerlijkheid op uw hoofd zetten en alle klederen van oprechtheid om u heen dragen, maar tenzij God u levend heeft gemaakt, o mens! tenzij de Geest met uw ziel heeft gehandeld, bent u in Gods ogen net zo afkerig als het kille lijk voor uzelf is. Je zou er niet voor kiezen om te leven met een lijk aan je tafel. God houdt er ook niet van dat jij in Zijn ogen bent. Hij is elke dag boos op je, want je bent in zonde - je bent in de dood. O, geloof dit. Neem het tot je ziel en eigen het je toe, want het is zeer waar dat je dood bent, zowel geestelijk als wettelijk.
De derde soort dood is de voltooiing van de andere twee. Het is *de eeuwige dood*. Het is de uitvoering van het wettelijke vonnis. Het is de voltooiing van de geestelijke dood. De eeuwige dood is de dood van de ziel en vindt plaats nadat het lichaam in het graf is gelegd, nadat de ziel eruit is gegaan. Als de juridische dood verschrikkelijk is, dan is dat vanwege de gevolgen. En als de geestelijke dood vreselijk is, dan is het vanwege datgene wat erop zal volgen.
De twee sterfgevallen waarover we hebben gesproken, zijn de wortels en de dood die komt, is de bloem ervan. O, had ik woorden dat ik vanmorgen zou kunnen proberen jullie uit te beelden wat de eeuwige dood is. De ziel is voor haar Maker gekomen, het boek is geopend, het vonnis is uitgesproken. 'Gaat heen, vervloekten' heeft het universum doen schudden en de sferen doen verduisteren door de frons van de Schepper.
De ziel is naar de diepten vertrokken waar ze met anderen in de eeuwige dood zal verblijven. Oh! hoe verschrikkelijk is haar positie nu. Zijn bed is een bed van vlammen. De aanblikken die hij ziet zijn moordend en maken zijn geest bang. De geluiden die hij hoort zijn geschreeuw, gejammer, gekreun en gekerm. Alles wat zijn lichaam kent, is het toebrengen

van ellendige pijn! Het heeft het bezit van onuitsprekelijk leed, van regelrechte ellende.
De ziel kijkt omhoog. Hoop is uitgestorven - het is weg. Ze kijkt naar beneden in angst en vrees. Wroeging heeft bezit genomen van haar ziel. Ze kijkt naar rechts - en de ondoordringbare muren van het lot houden haar binnen haar martelgrenzen. Hij kijkt naar links - en daar verbiedt de muur van laaiend vuur de afsluitende ladder van zelfs maar een dromerige speculatie van ontsnapping.
Hij kijkt naar binnen en zoekt daar troost, maar een knagende worm is de ziel binnengedrongen. Hij kijkt om zich heen - hij heeft geen vrienden om te helpen, geen troosters, maar kwelgeesten in overvloed. Hij weet niets van hoop op bevrijding. Ze heeft de eeuwige sleutel van het lot horen omdraaien in haar vreselijke wachters, en ze heeft gezien hoe God die sleutel wegnam en in de diepte van de eeuwigheid wierp, om nooit meer teruggevonden te worden.
Het hoopt niet. Het kent geen ontsnapping. Het denkt niet aan bevrijding. Het snakt naar de dood, maar de dood is te veel zijn vijand om er te zijn. Het verlangt ernaar dat het niet-bestaan het zou opslokken, maar deze eeuwige dood is erger dan vernietiging. Het verlangt naar uitroeiing als de arbeider naar zijn sabbat. Het verlangt ernaar opgeslokt te worden in het niets, net zoals de galeislaaf naar vrijheid verlangt, maar het komt niet - het is eeuwig dood.
Wanneer de eeuwigheid vele van zijn eeuwige cycli heeft doorlopen, zal het nog steeds dood zijn. Eeuwigheid kent geen einde. Eeuwigheid kan alleen in eeuwigheid worden gespeld. Nog steeds ziet de ziel boven haar hoofd geschreven: ‘Gij zijt voor eeuwig verdoemd.’ Zij hoort gehuil dat eeuwig zal zijn. Hij ziet vlammen die niet te doven zijn. Het kent pijnen die niet te verzachten zijn. Het hoort een vonnis dat niet rolt als de donder van de aarde die spoedig verstomt, maar voorwaarts, voorwaarts, voorwaarts, schuddend op de echo’s van de eeuwigheid, waardoor duizenden jaren opnieuw schudden met de afschuwelijke donder van zijn vreselijke geluid: ‘Vertrek! Vertrek! Ga weg, gij vervloekten!’ Dit is de eeuwige dood.

II. Ten tweede: IN CHRISTUS JEZUS IS LEVEN, want Hij zegt: ‘Gij zult niet tot Mij komen, *opdat gij leven moogt hebben*.’
Er is geen leven in God de Vader voor een zondaar. Er is geen leven in God de Geest voor een zondaar los van Jezus. Het leven van een zondaar

is in Christus. Als je de Vader wegneemt, hoewel Hij Zijn uitverkorenen liefheeft en verordent dat zij zullen leven, is het leven alleen in Zijn Zoon. Als je God de Geest van Jezus Christus wegneemt, hoewel het de Geest is die ons geestelijk leven geeft, is het toch leven in Christus, leven in de Zoon. We durven en kunnen ons niet in de eerste plaats tot God de Vader of tot God de Heilige Geest wenden voor geestelijk leven.
Het eerste wat we moeten doen wanneer God ons uit Egypte brengt is het Pesach eten - het allereerste wat we moeten doen. Het eerste middel waardoor we leven krijgen is door ons te voeden met het vlees en bloed van de Zoon van God - in Hem leven, op Hem vertrouwen, in Zijn genade en kracht geloven. Onze tweede gedachte was: er is leven in Christus. We zullen je laten zien dat er drie soorten leven in Christus zijn, net zoals er drie soorten dood zijn.
Ten eerste is er *het wettige leven* in Christus. Zoals ieder mens die van nature in Adam wordt beschouwd een vonnis van veroordeling over zich heen kreeg op het moment van Adams zonde, en meer in het bijzonder op het moment van zijn eigen eerste overtreding, zo heb ik, als ik een gelovige ben, en jij, als je op Christus vertrouwt, een wettig vonnis van vrijspraak over ons heen gekregen door wat Jezus Christus heeft gedaan.
O veroordeelde zondaar! Je kunt vanmorgen veroordeeld zitten zoals de gevangene in Newgate, maar voordat deze dag voorbij is, kun je zo vrij van schuld zijn als de engelen hierboven. Er bestaat zoiets als een wettig leven in Christus en gezegend zij God! sommigen van ons genieten ervan. We weten dat onze zonden vergeven zijn omdat Christus er straf voor heeft geleden. We weten dat we zelf nooit gestraft kunnen worden, want Christus heeft in onze plaats geleden.
Het Pascha is voor ons geslacht. De bovendorpel en deurpost zijn besprenkeld en de verderfengel kan ons nooit aanraken. Voor ons is er geen hel, hoewel die brandt met vreselijke vlammen. Laat Tophet van oudsher bereid zijn, laat zijn stapel hout en veel rook zijn - daar kunnen we nooit heen - Christus stierf voor ons, in onze plaats. Wat als er rekken zijn met gruwelijke martelingen? Wat als er een vonnis is dat de meest verschrikkelijke galm van donderende geluiden voortbrengt? Maar noch rek, noch kerker, noch donder zijn voor ons! In Christus Jezus zijn we nu verlost. 'Daarom is er NU geen veroordeling voor ons die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.'
Zondaar! Ben je vanmorgen wettelijk veroordeeld? Voel je dat? Laat me je dan vertellen dat geloof in Christus je de kennis zal geven van je wet-

telijke vrijspraak. Geliefden, het is geen fantasie dat we veroordeeld zijn voor onze zonden - het is een realiteit. Zo is het ook geen fantasie dat we zijn vrijgesproken, het is een realiteit. Een man die op het punt staat om opgehangen te worden, als hij een volledige kwijtschelding zou ontvangen, zou dat als een grote realiteit ervaren. Hij zou zeggen: 'Ik heb een volledig pardon, ik kan nu niet geraakt worden.' Dat is precies hoe ik me voel.

'Nu bevrijd van zonde loop ik vrij rond,
het bloed van de Heiland is mijn volledige bevrijding;
aan Zijn lieve voeten leg ik tevreden,
een zondaar gered en eerbetoon.'

Broeders, we hebben een wettig leven in Christus gekregen en zo'n wettig leven dat we het niet kunnen verliezen. Het vonnis is eens tegen ons uitgesproken - nu is het voor ons uitgesproken. Er staat geschreven: 'DAAR IS NOG GEEN VEROORDELING' en dat zal over vijftig jaar net zo goed voor mij gelden als nu. In welke tijd we ook leven, er zal nog steeds geschreven staan: 'Daarom is er *nu* geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn'.

Ten tweede is er *geestelijk leven* in Christus Jezus. Omdat de mens geestelijk dood is, heeft God geestelijk leven voor hem, want er is geen gebrek waarin Jezus niet voorziet, er is geen leegte in het hart die Christus niet kan vullen. Er is geen verlatenheid die Hij niet kan bemensen, er is geen woestijn die Hij niet kan laten bloeien als de roos.
O jullie dode zondaars! geestelijk dood, er is leven in Christus Jezus, want wij hebben gezien - ja, deze ogen hebben gezien - dat de doden weer leven. We hebben de man gekend wiens ziel volkomen verdorven was, door de kracht van God zoekend naar gerechtigheid. We hebben de man gezien wiens opvattingen vleselijk waren, wiens lusten machtig waren, wiens hartstochten sterk waren - plotseling, door onweerstaanbare macht uit de hemel, wijdde hij zichzelf aan Christus toe en werd hij een kind van Jezus.
We weten dat er leven is in Christus Jezus, van een geestelijke orde. Ja, meer nog - wijzelf hebben in onze eigen persoon gevoeld dat er geestelijk leven is. We kunnen ons nog goed herinneren dat we in het gebedshuis zaten, zo dood als de stoel waarop we zaten. We hadden heel lang ge-

luisterd naar het geluid van het Evangelie, maar het had geen effect, toen plotseling, alsof onze oren geopend waren door de vingers van een machtige engel, een geluid ons hart binnendrong. We dachten dat we Jezus hoorden zeggen: 'Wie oren heeft om te horen, die hore.'
Een onweerstaanbare hand legde zich op ons hart en drukte er een gebed uit. Zo'n gebed hadden we nog nooit gehad. We riepen: 'O God, wees mij zondaar genadig.' Sommigen van ons voelden maandenlang een hand op ons drukken alsof we in een bankschroef waren gegrepen en onze zielen bloedden druppels van angst. Die ellende was een teken van het komende leven.
Als mensen verdrinken, voelen ze de pijn niet zo erg als wanneer ze hersteld worden. O, we herinneren ons die pijnen, dat gekerm, die levende strijd die onze ziel had toen ze tot Christus kwam. We kunnen ons het geven van ons geestelijk leven net zo gemakkelijk herinneren als een mens zijn herstel uit het graf.
We kunnen aannemen dat Lazarus zich zijn opstanding herinnerde, maar niet alle omstandigheden ervan. Zo herinneren wij ons, hoewel we veel vergeten zijn, dat we onszelf aan Christus hebben gegeven. We kunnen tegen elke zondaar zeggen, hoe dood ook, dat er leven is in Christus Jezus, ook al lig je verrot en verdorven in je graf. Hij die Lazarus heeft opgewekt, heeft ons opgewekt - en Hij kan zelfs tegen jou zeggen: 'Lazarus, kom tevoorschijn.'
In de derde plaats is er *eeuwig leven* in Christus Jezus. En o, als de eeuwige dood verschrikkelijk is, dan is het eeuwige leven gezegend, want Hij heeft gezegd: 'Waar Ik ben, daar zal ook mijn volk zijn.' 'Vader, ik wil dat ook zij, die Gij Mij gegeven hebt, bij Mij zijn waar Ik ben, opdat zij mijn heerlijkheid aanschouwen.' 'Ik geef mijn schapen eeuwig leven en zij zullen nooit verloren gaan.'
Welnu, elke Arminiaan die uit die tekst zou preken moet een paar Indiaas rubberen lippen kopen, want ik weet zeker dat hij zijn mond verbazingwekkend zou moeten uitrekken. Hij zou nooit in staat zijn om de hele waarheid te spreken zonder zich op een mysterieuze manier om te draaien. Eeuwig leven - niet een leven dat ze moeten verliezen, maar eeuwig leven. Als ik het leven in Adam verloor, kreeg ik het in Christus. Als ik mezelf voor altijd verloor, dan vind ik mezelf voor altijd in Jezus Christus.
Eeuwig leven! Oh gezegende gedachte! Onze ogen zullen schitteren van vreugde en onze zielen branden van extase bij de gedachte dat we het

eeuwige leven hebben. Doof jullie sterren! Laat God Zijn vinger op jullie leggen - maar mijn ziel zal in gelukzaligheid en vreugde leven. Doof uw oog, o zon, maar mijn oog zal 'de koning in zijn schoonheid zien' wanneer uw oog de groene aarde niet meer zal doen lachen.

En maan, je zult in bloed veranderen! Maar mijn bloed zal nooit in het niets veranderen. Deze geest zal bestaan wanneer jij ophoudt te bestaan. En jullie, grote wereld! Jullie mogen allemaal vergaan, net zoals het schuim van een moment vergaat op de golf die het draagt - maar ik zal het eeuwige leven hebben. O tijd! Je ziet misschien reusachtige bergen dood en verborgen in hun graven. Jullie mogen de sterren zien als te rijpe vijgen die van de boom vallen, maar jullie zullen nooit, nooit mijn geest dood zien.

III. Dit brengt ons bij het derde punt - dat eeuwig leven wordt gegeven aan allen die ER VOOR KOMEN.

Er is nooit een mens geweest die tot Christus kwam voor eeuwig leven, voor wettig leven, voor geestelijk leven, die het niet al had ontvangen, in zekere zin, en het werd aan hem geopenbaard dat hij het had ontvangen kort nadat hij kwam. Laten we een of twee teksten nemen: 'Hij is bij machte om hen die tot Hem *komen tot het* uiterste te redden.' Iedereen die tot Christus komt, zal merken dat Christus in staat is om hem te redden - niet in staat om hem een beetje te redden - om hem te verlossen van een kleine zonde, om hem te behoeden voor een kleine beproeving, om hem een klein stukje te dragen en hem dan te laten vallen - maar in staat om hem te redden tot het uiterste van zijn zonde, tot het uiterste van zijn beproevingen, tot het uiterste van zijn verdriet, tot het uiterste van zijn bestaan.

Christus zegt tegen iedereen die tot Hem komt: 'Kom, arme zondaar, je hoeft niet te vragen of Ik macht heb om te redden. Ik zal je niet vragen hoe ver je in de zonde bent gegaan. Ik ben in staat om u te redden tot het uiterste.' En er is niemand op aarde die verder kan gaan dan Gods 'uiterste'.

Nu een andere tekst: 'Wie tot Mij *komt*, (let op: de beloften zijn bijna altijd voor degenen die komen) zal Ik op geen enkele wijze verstoten.' Iedereen die komt zal de deur van het huis van Christus geopend vinden - en ook de deur van Zijn hart - Iedereen die komt - ik zeg het in de breedste zin - zal ontdekken dat Christus genade voor hem heeft.

De grootste absurditeit in de wereld is om een breder Evangelie te willen

hebben dan wat in de Schrift staat. Ik predik dat iedereen die gelooft gered zal worden - dat iedereen die komt genade zal vinden. Mensen vragen me: ‘Maar stel dat er een man zou komen die niet uitverkoren is, zou hij dan gered worden?’ Ga je gang en veronderstel onzin en ik ga je geen antwoord geven. Als een man niet uitverkoren is, zal hij nooit komen. Als hij wel komt, is dat een zeker bewijs dat hij uitverkoren was.
Iemand zegt: ‘Stel dat iemand tot Christus zou gaan die niet door de Geest geroepen is.’ Stop, mijn broeder, dat is een veronderstelling die u niet mag maken, want zoiets kan niet gebeuren. U zegt het alleen om mij in de val te lokken en dat zult u nog niet doen. Ik zeg dat ieder mens die tot Christus komt gered zal worden. Ik kan dat als calvinist zeggen, of als hyper-calvinist, net zo duidelijk als u het kunt zeggen. Ik heb geen nauwer Evangelie dan jij, alleen is mijn Evangelie gebouwd op een stevig fundament, terwijl het jouwe gebouwd is op niets anders dan zand en verrotting. ‘Een ieder die komt, zal behouden worden, want niemand komt tot Mij, tenzij de Vader hem trekt.’
‘Maar,’ zegt iemand, ‘stel dat de hele wereld zou komen, zou Christus hen dan ontvangen?’ Zeker, als ze allemaal zouden komen, maar ze zullen niet allemaal komen. Ik zeg je dat *allen die komen* - al waren ze zo slecht als duivels, Christus zou hen ontvangen. Als ze alle zonde en vuiligheid in hun hart hadden stromen als in een gemeenschappelijk riool voor de hele wereld, dan zou Christus hen ontvangen.
Een ander zegt: ‘Ik wil meer weten over de rest van de mensen. Mag ik naar buiten gaan en hen vertellen dat Jezus Christus voor ieder van jullie is gestorven? Mag ik zeggen: er is gerechtigheid voor ieder van jullie, er is leven voor ieder van jullie?’ Nee, dat mag je niet. Je mag zeggen: er is leven voor iedereen die komt. Maar als je zegt dat er leven is voor één van hen die niet geloven, dan spreek je een gevaarlijke leugen uit. Als je hen vertelt dat Jezus Christus werd gestraft voor hun zonden, en toch zullen ze verloren gaan, vertel je een opzettelijke leugen. Om te denken dat God Christus zou kunnen straffen en hen dan zou kunnen straffen - ik verbaas me erover dat je zo brutaal durft te zijn om dat te zeggen!

Een goede man preekte eens dat er harpen en kronen in de hemel waren voor zijn hele gemeente en toen sloot hij op een zeer plechtige manier af: ‘Beste vrienden, er zijn velen voor wie deze dingen zijn bereid die daar niet zullen komen.’ In feite maakte hij zo’n zielig verhaal, zoals hij inderdaad zou kunnen doen, maar ik zeg je voor wie hij had moeten huilen

- hij had moeten huilen voor de engelen van de hemel en alle heiligen, want dat zou de hemel grondig bederven.
Weet je, als je met Kerstmis bij elkaar komt en je je broer David kwijt bent en zijn stoel leeg is, dan zeg je: 'Nou, we hebben altijd van Kerstmis genoten, maar er zit nu een nadeel aan: arme David is dood en begraven!' Denk aan de engelen die zeggen: 'Ah, dit is een prachtige hemel, maar we zien niet graag al die kronen daarboven met spinnenwebben erop. We kunnen die onbewoonde straat niet verdragen - we kunnen die lege tronen niet zien.'
En dan, arme zielen, zouden ze met elkaar kunnen gaan praten en zeggen: 'We zijn hier geen van allen veilig, want de belofte was: 'Ik geef mijn schapen het eeuwige leven', en er zijn er veel in de hel die God het eeuwige leven heeft gegeven.
Er is een aantal waarvoor Christus Zijn bloed vergoot en dat in de put brandt, en als zij daarheen gestuurd kunnen worden, dan kunnen wij dat ook. Als we de ene belofte niet kunnen vertrouwen, kunnen we de andere ook niet.'
Dus de hemel zou zijn fundering verliezen en vallen. Weg met je onzinnige evangelie! God geeft ons een veilig en solide evangelie, gebouwd op verbondsdaden en verbondsrelaties, op eeuwige doelen en zekere vervullingen.

IV. Dit brengt ons bij het vierde punt, dat van nature geen mens tot Christus wil komen, want de tekst zegt: 'Gij wilt niet tot Mij komen, opdat gij leven moogt hebben.'
Ik beweer, op Schriftgezag van mijn tekst, dat jullie niet tot Christus zullen komen, opdat jullie het leven zullen hebben. Ik zeg u, ik zou eeuwig tot u kunnen prediken, ik zou de welsprekendheid van Demosthenes of van Cicero kunnen lenen, maar u zult niet tot Christus komen. Ik zou u op mijn knieën kunnen smeken, met tranen in mijn ogen, en u de verschrikkingen van de hel en de vreugden van de hemel kunnen tonen, de toereikendheid van Christus en uw eigen verloren toestand, maar niemand van u zou uit zichzelf tot Christus komen, tenzij de Geest die op Christus rustte, u zou trekken.
Het is waar voor alle mensen in hun natuurlijke toestand dat ze *niet* tot Christus *willen* komen. Maar ik denk dat ik een andere van deze babbelaars een vraag hoor stellen: 'Maar zouden ze niet kunnen komen als ze dat wilden?' Mijn vriend, ik zal je een andere keer antwoorden. Dat is

vanmorgen niet de vraag. Ik heb het over of ze *willen*, niet of ze *kunnen*. Je zult merken dat wanneer je het over vrije wil hebt, de arme Arminiaan binnen twee seconden over macht begint en twee onderwerpen door elkaar haalt die uit elkaar gehouden zouden moeten worden. We zullen geen twee onderwerpen tegelijk behandelen. We weigeren er twee tegelijk te bestrijden. Een andere dag zullen we uit deze tekst preken: 'Niemand *kan* komen, tenzij de Vader hem trekt.' Maar we hebben het nu alleen over de wil. En het is zeker dat mensen niet tot Christus willen komen om het leven te hebben.

We zouden dit kunnen bewijzen aan de hand van vele teksten in de Schrift, maar we zullen één gelijkenis nemen. Herinner je je de gelijkenis waarin een koning een feestmaal hield voor zijn zoon en een groot aantal mensen vroeg te komen? De ossen en vetkuikens werden gedood en hij stuurde zijn boodschappers om velen tot het avondmaal uit te nodigen. Gingen zij naar het feestmaal? Ah, nee. Maar zij allen, met één stem, begonnen zich te verontschuldigen.

De een zei dat hij met een vrouw getrouwd was en daarom niet kon komen, terwijl hij haar wel mee had kunnen nemen. Een ander had een span ossen gekocht en ging ze bewijzen, maar het feest was 's nachts en hij kon zijn ossen niet bewijzen in het donker. Weer een ander had een stuk land gekocht en wilde dat zien, maar ik denk niet dat hij dat met een lantaarn ging bekijken. Dus verzonnen ze allemaal smoesjes en wilden niet komen.

Welnu, de koning was vastbesloten om het feest te houden. Dus zei hij: 'Ga naar de wegen en heggen en' nodig ze uit - stop! niet *uitnodigen* - '*dwing* ze binnen te komen.' Want zelfs de haveloze kerels in de heggen zouden nooit gekomen zijn, tenzij ze gedwongen werden.

Neem een andere gelijkenis. Een zekere man had een wijngaard. Op het vastgestelde seizoen stuurde hij een van zijn knechten om de pacht. Wat deden ze met hem? Ze sloegen die knecht. Hij stuurde een andere en ze stenigden hem. Hij stuurde een andere en ze doodden hem. En uiteindelijk zei hij: 'Ik zal ze mijn zoon sturen, ze zullen hem eren.' Maar wat deden ze? Ze zeiden: 'Dit is de erfgenaam, laten we hem doden en uit de wijngaard verdrijven.' En dat deden ze.

Zo is het van nature met alle mensen. De Zoon van God kwam, maar de mensen verwierpen Hem. 'Gij wilt niet tot Mij komen, opdat gij leven moogt hebben.' Het zou te veel tijd kosten om nog meer Schriftbewijzen te noemen.

We zullen echter verwijzen naar de grote leer van de zondeval. Iedereen die gelooft dat de wil van de mens volledig vrij is, en dat hij daardoor gered kan worden, gelooft niet in de zondeval. Zoals ik je wel eens vertel, zijn er maar weinig godsdienstpredikers die de leer van de zondeval grondig geloven, of anders denken ze dat toen Adam viel, hij zijn pink brak en niet zijn nek brak en zijn ras ruïneerde.

Welnu, geliefden, de val heeft de mens volledig gebroken. Hij liet niet één kracht onaangetast. Ze waren allemaal verbrijzeld, vernederd en aangetast. Net als bij een machtige tempel zijn de pilaren er misschien nog, de schacht en de zuil en het pleisterwerk zijn er misschien nog, maar ze zijn allemaal gebroken, hoewel sommigen nog veel van hun vorm en positie hebben behouden.

Het geweten van de mens behoudt soms veel van zijn tederheid, maar toch is het gevallen. Ook de wil is niet vrijgesteld. Wat het ook is, 'de burgemeester van Mensziel,' zoals Bunyan het noemt - de burgemeester gaat de fout in. De 'heer Wil' ging voortdurend in de fout. Je gevallen natuur werd buiten werking gesteld. Je wil is onder andere van God afgedwaald. Maar ik zal je vertellen wat daar het beste bewijs van is. Het is het grote feit dat je nog nooit in je leven een christen hebt ontmoet die zei dat hij tot Christus kwam zonder dat Christus tot hem kwam. Ik durf te zeggen dat je heel veel Arminiaanse preken hebt gehoord, maar je hebt nog nooit een Arminiaans gebed gehoord, want de heiligen in het gebed verschijnen als één in woord, daad en geest.

Een Arminiaan op zijn knieën zou wanhopig bidden als een Calvinist. Hij kan niet bidden over vrije wil - daar is geen ruimte voor. Stel je voor dat hij zou bidden: '*Heere, ik dank U dat ik niet ben zoals die arme aanmatigende calvinisten. Heere, ik ben geboren met een glorieuze vrije wil. Ik ben geboren met kracht waardoor ik mijzelf tot U kan wenden. Ik heb mijn genade verbeterd. Als iedereen hetzelfde met zijn genade had gedaan als ik, dan zouden ze allemaal gered zijn. Heere, ik weet dat U ons niet gewillig maakt als we zelf niet gewillig zijn. U geeft genade aan iedereen. Sommigen verbeteren het niet, maar ik wel. Er zijn velen die naar de hel zullen gaan, net zoveel gekocht met het bloed van Christus als ik. Ze hebben evenveel van de Heilige Geest gekregen. Zij hadden net zo'n goede kans en waren net zo gezegend als ik. Het was niet Uw genade die ons deed verschillen - ik weet dat het veel deed, maar toch draaide ik het punt om. Ik maakte gebruik van wat mij gegeven was en anderen niet - dat is het verschil tussen mij en hen.*' Dat is een gebed voor de duivel, want niemand anders zou zo'n gebed aanbieden.

Ah! Als ze preken en heel langzaam praten, kan er een verkeerde leer zijn. Maar wanneer ze komen om te bidden, glijdt het ware eruit - ze kunnen het niet helpen. Als een man heel langzaam praat, kan hij op een mooie manier spreken, maar als hij snel gaat praten, glijdt de oude tongval van zijn land, waar hij geboren is, eruit.
Ik vraag u nogmaals: hebt u ooit een christen ontmoet die zei: 'Ik ben tot Christus gekomen zonder de kracht van de Geest?' Als u ooit zo iemand hebt ontmoet, dan hoeft u niet te aarzelen om te zeggen: 'Beste meneer, ik geloof het echt - en ik geloof dat u weer bent weggegaan zonder de kracht van de Geest, en dat u niets weet over de zaak, en dat u in de gal van bitterheid en de band van ongerechtigheid bent.'
Hoor ik een christen zeggen: 'Ik zocht Jezus voordat Hij mij zocht. Ik ging naar de Geest en de Geest kwam niet naar mij'? Nee, geliefden. We zijn verplicht, ieder van ons, om onze handen op onze harten te leggen en te zeggen:

'Genade leerde mijn ziel bidden,
en deed mijn ogen overvloeien;
't Was genade die me tot op deze dag vasthield,
en me niet zal laten gaan.'

Is er iemand hier - een eenzame - man of vrouw, jong of oud, die kan zeggen: 'Ik zocht God voordat Hij mij zocht?' Nee. Zelfs jullie die een beetje Arminiaans zijn, zullen zingen...

'O ja! Ik hou van Jezus - omdat Hij eerst van mij hield.'

Dan nog één vraag. Vinden we niet, zelfs nadat we tot Christus gekomen zijn, dat onze ziel niet vrij is, maar door Christus bewaard wordt? Vinden we geen tijden, zelfs nu, waarin de wil niet bij ons aanwezig is? Er is een wet in onze leden, die strijdt tegen de wet van onze geest. Welnu, als zij die geestelijk levend zijn voelen dat hun wil in strijd is met God, wat zullen we dan zeggen van de mens die 'dood is in overtredingen en zonden'? Het zou een geweldige absurditeit zijn om die twee op hetzelfde niveau te plaatsen. En het zou nog absurder zijn om de doden voor de levenden te stellen. Nee. De tekst is waar. De ervaring heeft het in onze harten gebrandmerkt: 'Gij wilt niet tot Mij komen, opdat gij leven moogt hebben.'
Nu moeten we je de redenen vertellen waarom mensen niet tot Christus

willen komen. De eerste is omdat geen mens van nature denkt dat hij Christus wil. Van nature denkt de mens dat hij Christus niet nodig heeft. Hij denkt dat hij een kleed van gerechtigheid van zichzelf heeft - dat hij goed gekleed is - dat hij niet naakt is, dat hij het bloed van Christus niet nodig heeft om hem te wassen, dat hij niet zwart of karmozijnrood is en geen genade nodig heeft om hem te reinigen. Niemand kent zijn nood totdat God het hem toont, en totdat de Heilige Geest de noodzaak van vergiffenis openbaart - zal niemand vergiffenis zoeken. Ik kan eeuwig Christus prediken, maar als je niet voelt dat je Christus wilt, zul je nooit tot Hem komen. Een dokter kan een goede winkel hebben, maar niemand zal zijn medicijnen kopen totdat hij voelt dat hij ze nodig heeft.
De volgende reden is dat mensen de manier waarop Christus hen redt niet prettig vinden. Men zegt: 'Ik vind het niet leuk omdat Hij mij heilig maakt. Ik kan niet drinken of vloeken als Hij me redt.' Een ander zegt: 'Het vereist dat ik zo precies en puriteins ben, en ik hou van een beetje meer vrijheid.' Weer een ander houdt er niet van omdat het zo vernederend is. Hij houdt er niet van omdat de 'hemelpoort' niet hoog genoeg is voor zijn hoofd en hij houdt niet van bukken. Dat is de belangrijkste reden waarom u niet tot Christus zult komen, omdat u niet tot Hem kunt komen met uw hoofd rechtop in de lucht, want Christus laat u bukken als u komt.
Een ander houdt er niet van om van de eerste tot de laatste genade te zijn. 'Oh!' zegt hij, 'Als ik een beetje eer zou mogen hebben.' Maar als hij hoort dat het allemaal Christus of geen Christus is, een hele Christus of geen Christus, zegt hij: 'Ik zal niet komen,' en hij draait zich om en gaat weg. Ach trotse zondaars, jullie zullen *niet* tot Christus komen. Ach onwetende zondaars, jullie zullen *niet* tot Christus komen, omdat jullie niets van Hem weten. En dat is de derde reden.
Mensen kennen Zijn waarde niet, want als ze die kenden, zouden ze naar Hem toe komen. Waarom gingen zeelieden niet naar Amerika voordat Columbus ging? Omdat ze niet geloofden dat er een Amerika was. Columbus had geloof, daarom ging hij. Wie in Christus gelooft, gaat naar Hem toe. Maar jullie kennen Jezus niet. Velen van jullie hebben Zijn mooie gezicht nooit gezien. Je hebt nooit gezien hoe toepasselijk Zijn bloed is voor een zondaar, hoe groot Zijn verzoening is en hoe algenoegzaam Zijn verdiensten zijn - daarom: 'Gij zult niet tot Hem komen.'
En o, mijn toehoorders, mijn laatste gedachte is een plechtige. Ik heb gepredikt dat jullie niet zullen komen, maar sommigen zullen zeggen: 'Is

het hun zonde dat ze niet komen?' Dat is zo. Jullie zullen niet komen, maar dan is jullie wil een zondige wil. Sommigen denken dat we 'kussens aan alle armsgaten naaien' als we deze leer prediken, maar dat doen we niet.
We schrijven dit niet voor als deel van de oorspronkelijke natuur van de mens, maar als deel van zijn *gevallen* natuur. Het is de zonde die jou in deze toestand heeft gebracht, dat je niet wilt komen. Als je niet gevallen was, zou je tot Christus komen op het moment dat Hij tot je gepredikt werd. Maar je komt niet vanwege je zondigheid en misdaad.
Mensen verontschuldigen zich omdat ze een slecht hart hebben. Dat is het meest zwakke excuus ter wereld. Komen inbraak en diefstal niet voort uit een slecht hart? Stel dat een dief tegen een rechter zou zeggen: 'Ik kon er niets aan doen, ik had een slecht hart.' Wat zou de rechter zeggen? 'Jij schurk! Waarom, als je *hart* slecht is, zal ik het vonnis zwaarder maken, want je bent echt een schurk. Je excuus is niets.'
De Almachtige zal hen 'uitlachen en bespotten'. We prediken deze leer niet om je te verontschuldigen, maar om je te verootmoedigen. Het bezit van een slechte natuur is zowel mijn schuld als mijn vreselijke ramp. Het is een zonde die mensen altijd zal worden aangerekend. Als ze niet tot Christus willen komen, is het de zonde die hen weghoudt. Wie dat niet predikt, is niet trouw aan God en zijn geweten, vrees ik.
Ga dan naar huis met deze gedachte: 'Ik ben van nature zo pervers dat ik niet tot Christus wil komen en die boosaardige perversiteit van mijn natuur is mijn zonde. Ik verdien het om daarvoor naar de hel gestuurd te worden.' En als die gedachte je niet verootmoedigt, dan kan de Geest die gebruiken, geen enkele andere gedachte. Vanmorgen heb ik de menselijke natuur niet omhoog gepreekt, maar omlaag. God verootmoedigt ons allen.

Amen.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

GENEZING VOOR DE GEWONDEN

NO. 53

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN 11 NOVEMBER 1855 *DOOR DE REV. C. H. SPURGEON* BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Hij geneest de gebrokenen van hart en verbindt hun wonden.'
Psalm 147:3

Het volgende vers verklaart fijntjes de macht van God. 'Hij vertelt het getal van de sterren; hij noemt ze allemaal bij hun naam.' Misschien is er niets dat ons een nobeler beeld geeft van de grootsheid van God dan het aanschouwen van de sterrenhemel. Wanneer we 's nachts onze ogen opheffen en Hem aanschouwen die al deze dingen heeft geschapen. Wanneer we ons herinneren dat Hij hun schare naar aantal uitdraagt, hen allemaal bij hun naam noemt en dat door de grootheid van Zijn macht er niet één faalt, dan aanbidden we inderdaad een machtige God en valt onze ziel van nature in eerbiedig ontzag neer voor de troon van Hem die de schare van de hemel leidt en de sterren in hun legers rangschikt.
Maar de Psalmist heeft hier een ander feit naast deze wonderbaarlijke daad van God geplaatst. Hij verklaart dat dezelfde God die de sterren leidt, die hun aantal vertelt en hen bij hun namen noemt, de gebrokenen van hart geneest en hun wonden verbindt. De volgende keer dat je een idee van God oproept door de sterrenvloer van Zijn prachtige tempel hierboven te bekijken, streef er dan naar om je bezinning tot deze gedachte te dwingen - dat dezelfde machtige hand die de sterren voortrolt, zalfjes rond het gewonde hart legt - dat hetzelfde wezen dat de werelden in het bestaan heeft gesproken en nu die logge bollen door hun banen voortstuwt, in Zijn barmhartigheid de gewonden opbeurt en de gebrokenen van hart geneest.
We zullen je niet ophouden met een voorwoord, maar meteen overgaan tot de twee gedachten. Ten eerste is hier sprake van een *grote ziekte - een* gebroken hart. En ten tweede, *een grote barmhartigheid* - '*Hij geneest* de gebrokenen van hart en verbindt hun wonden.'

De mens is een dubbel wezen, hij bestaat uit lichaam en ziel, en elk van de delen van de mens kan verwondingen en pijn ontvangen. De wonden van het lichaam zijn extreem pijnlijk en als ze leiden tot een breuk in het gestel is de marteling bijzonder voortreffelijk. Toch heeft God in Zijn barmhartigheid middelen voorzien om wonden te genezen en verwondingen te herstellen.
De soldaat die zich terugtrekt van het slagveld weet dat hij een hand zal vinden om het schot te verwijderen en bepaalde zalven en smeersels om zijn wonden te genezen. We zorgen heel snel voor lichamelijke ziekten. Ze zijn te pijnlijk om ons in stilte te laten sluimeren en ze dwingen ons al snel om een arts of chirurg te zoeken voor onze genezing.
O, waren we maar zo levendig voor de ernstigere wonden van onze innerlijke mens. Als we ons zo diep bewust waren van geestelijke verwondingen, hoe ernstig zouden we dan roepen tot 'de Geliefde Geneesheer' en hoe snel zouden we Zijn macht om te redden bewijzen. In het meest vitale deel gestoken door de hand van onze oorspronkelijke ouder en van top tot teen gehandicapt door onze eigen zonde, blijven we toch zo ongevoelig als staal - zorgeloos en onbewogen - want hoewel onze wonden bekend zijn, worden ze niet gevoeld.
We zouden die soldaat voor gek moeten verklaren die zich meer zou inspannen om een gebroken helm te repareren dan een verwond ledemaat. Moeten we niet nog meer veroordeeld worden als we voorrang geven aan het vergankelijke weefsel van het lichaam en de onsterfelijke ziel verwaarlozen? Jullie echter, die *gebroken harten hebben*, kunnen niet langer ongevoelig zijn. Jullie hebben *te* scherp gevoeld om in onverschilligheid te sluimeren. Jullie bloedende geest schreeuwt om troost - moge mijn glorieuze *Meester* mij een woord in het seizoen voor jullie geven. We zijn van plan om je toe te spreken over het belangrijke onderwerp van gebroken harten en de grote genezing die voor hen is voorzien.

I. Laten we beginnen met DE GROTE ZIEKTE - een gebroken hart.
Wat is het? We antwoorden dat er verschillende vormen van een gebroken hart zijn. Sommige zijn wat wij noemen natuurlijk gebroken en andere zijn geestelijk gebroken. We zullen een moment besteden aan het noemen van bepaalde vormen van dit kwaad, van nature beschouwd. En voorwaar, onze taak zou somber zijn als we ook maar een tiende zouden moeten meemaken van de ellende die degenen die lijden aan een gebroken hart moeten doorstaan.

Er zijn harten gebroken door *desertie*. Een vrouw is verwaarloosd door een echtgenoot die ooit het onderwerp van haar gehechtheid was en van wie ze zelfs nu nog teder houdt. Geminacht en veracht door de man die haar eens overlaadde met elk teken van zijn genegenheid, heeft ze geweten wat een gebroken hart betekent.
Een vriend wordt verlaten door iemand op wie hij steunde, met wiens ziel hij verbonden was, zodat hun twee harten één waren geworden. Hij voelt dat zijn hart gebroken is, want de andere helft van zichzelf is van hem gescheiden. Als Ahithophel David in de steek laat, als de vriendelijke vriend aan wie we altijd ons verdriet hebben verteld ons vertrouwen in de steek laat, kan het gevolg een gebroken hart zijn.
De desertie van een man door zijn medemensen, de ondankbaarheid van kinderen jegens hun ouders, de onvriendelijkheid van ouders jegens hun kinderen, het verraden van geheimen door een kameraad, de veranderlijkheid en wispelturigheid van vrienden, samen met andere vormen van desertie die in deze wereld voorkomen, hebben tot gebroken harten geleid.
We kennen geen vruchtbaardere bron van gebroken harten dan teleurstelling in de voorwerpen van onze genegenheid - om te ontdekken dat we bedrogen zijn waar we ons vertrouwen op hadden gesteld. Het is niet eenvoudigweg dat we op een gebroken rietstengel hebben geleund en dat het riet is geknapt - dat was al erg genoeg - maar in de val zijn we op een doorn gevallen die ons hart tot in het midden heeft doorboord. Velen zijn naar hun graf gegaan, niet getroffen door ziekte, niet gedood door het zwaard, maar met een veel ergere wond dan het zwaard ooit zou kunnen geven, een wanhopigere dood dan vergif ooit zou kunnen veroorzaken. Moge jij nooit zo'n lijdensweg kennen.
We hebben ook harten gezien die gebroken waren door *verlies*. We hebben tedere vrouwen gekend die hun echtgenoten in het graf hebben gelegd en die bij het graf hebben gestaan tot hun hart brak van eenzame smart. We hebben ouders gezien die de een na de ander van hun geliefde kroost beroofden. En toen ze geroepen werden om de plechtige woorden te horen: 'Aarde tot aarde, stof tot stof, as tot as' over de laatste van hun kinderen, hebben ze zich van het graf afgekeerd, afscheid nemend van vreugde, verlangend naar de dood en het leven verafschuwend.
Voor zulke mensen wordt de wereld een gevangenis - zonder hoop, koud, onuitsprekelijk ellendig. De uil en de roerdomp lijken als enigen met hen mee te voelen en alle vreugde in de hele wereld lijkt slechts bedoeld als

een bespotting van hun ellende. Goddelijke genade kan hen echter zelfs hier ondersteunen.
Hoe vaak zou dit onze dappere landgenoten in de huidige oorlog niet overkomen? Voelen zij het verlies van hun kameraden niet intens? Je zult je misschien voorstellen dat de slachting en dood om hen heen de tedere gevoelens van de natuur verhinderen. Je vergist je genoeg als je dat droomt. Het hart van de soldaat kent misschien nooit angst, maar het is sympathie niet vergeten.
De angstige strijd om ons heen maakt het onmogelijk om de gebruikelijke hulde te brengen aan de poorten van verdriet, maar er is vaak meer echt verdriet in de haastige middernachtelijke begrafenis dan in de pronkzucht van jullie pompeuze optochten. Als het in onze macht zou liggen om tussen de tenten te lopen, zouden we overvloedig de woorden van onze tekst moeten gebruiken als hartelijk welkom aan menig krijger die al zijn uitverkoren metgezellen heeft zien vallen voor de vernietiger.
Oh jullie rouwenden! Zoekt u een balsem voor uw wonden - laat mij u die verkondigen - u bent er niet onwetend van, vertrouw ik, maar laat mij datgene toepassen waarin u reeds uw vertrouwen stelt. De God van de hemel kent je zorgen, herstel je naar Zijn troon en vertel je eenvoudige verhaal van wee. Werp dan je last op *Hem.* Hij zal die dragen - open je hart voor *Hem* en Hij zal het genezen. Denk niet dat je geen hoop meer hebt. Dat zou je zijn als er geen God van liefde en medelijden was, maar zolang JEHOVAH leeft, hoeft de rouwende niet te wanhopen.
Honger heeft ook zijn steentje bijgedragen aan het leger van ellende. Knellend gebrek, een nobel verlangen om rechtop te lopen, zonder de kruk van liefdadigheid, en onvermogen om werk te vinden, hebben mensen soms tot wanhopige maatregelen gedreven. Menig mooie ceder is verwelkt door gebrek aan vocht en zo heeft menigeen liggen wegkwijnen onder de ontberingen van extreme armoede.
Zij die gezegend zijn met voldoende kunnen nauwelijks raden hoeveel pijn de zonen van gebrek lijden - vooral als ze ooit rijk zijn geweest. Maar o kind van het lijden, wees geduldig - God is in Zijn voorzienigheid niet aan jou voorbijgegaan. Hij voedt de mussen en zal ook *jou* voorzien van wat je nodig hebt. Ga niet in wanhoop zitten - blijf hopen, blijf hopen. Neem de wapens op tegen een zee van problemen en je tegenstand zal een einde maken aan je benauwdheid.
Er is iemand die om je geeft. Een oog is op jou gericht, zelfs in het huis van je ellende, een hart klopt van medelijden met je ellende, en een al-

machtige hand zal je nog de nodige hulp geven. De donkerste wolk zal zich in zijn seizoen verspreiden, de zwartste duisternis zal zijn morgen hebben. *Hij zal*, als je één van Zijn familie bent, met banden van genade je wonden verbinden en je gebroken hart genezen.

Er zijn ook veel gevallen waarin *teleurstelling* en *nederlaag* de geesten hebben verpletterd. De soldaat die voor zijn land vecht kan de gelederen gebroken zien, maar zijn hart zal niet gebroken zijn zolang er nog hoop op de overwinning is. Zijn kameraad wankelt achter hem en hijzelf raakt gewond, maar met een schreeuw roept hij: 'Ga! Ga!' en klimt over de wallen. Met het zwaard in de hand blijft hij de vijand schrik aanjagen, zelf gesteund door het vooruitzicht van de overwinning.

Maar laat hem eens het geschreeuw van een nederlaag horen waar hij hoopte op triomf, laat hem weten dat de banier bevlekt is in de aarde, dat de adelaar van de standaard is gerukt, laat hem eens horen zeggen: 'Ze vlieden, ze vluchten,' laat hem de officieren en soldaten in verwarring zien vluchten. Laat hem er goed van doordrongen zijn dat de meest heldhaftige moed en de meest wanhopige dapperheid niet baten, dan barst zijn hart onder een gevoel van oneer en is hij bijna tevreden om te sterven omdat de eer van zijn land is aangetast en haar glorie in het stof is gebeitst. De soldaten van Brittannië weten hier maar weinig van - moge ze snel vrede voor ons sluiten met hun zegevierende zwaarden.

In het grote conflict van het leven kunnen we alles behalve een nederlaag verdragen. Zwoegen op zwoegen zouden we doorstaan om een top te beklimmen, maar als we moeten sterven voordat we die bereikt hebben, zou dat een gebroken hart zijn. Om het doel te bereiken waar we onze zinnen op hebben gezet, zouden we het bloed van ons hart uitgeven. Maar als we eenmaal zien dat ons levensdoel niet bereikt zal worden - als we, wanneer we hoopten de kroon te kunnen grijpen, zien dat deze is ingetrokken, of dat andere handen hem hebben gegrepen, dan komt de gebrokenheid van ons hart.

Maar laten we niet vergeten, of we nu in ons hart gebroken zijn door armoede of door een nederlaag, dat er een hand is die 'de gebrokenen van hart verbindt en al hun wonden heelt', dat zelfs deze natuurlijke breuken door JEHOVAH worden beschouwd, die, in de overvloed van Zijn barmhartigheid, een balsem geeft voor elke wond aan elk van Zijn mensen.

We hoeven niet te vragen: 'Is er geen balsem in Gilead? Is daar geen arts!' Er is een balsem, er is een arts die al deze natuurlijke wonden kan helen, die vreugde kan geven aan het verontruste gelaat, de frons van de wenk-

brauw kan halen, de traan uit het oog kan vegen, de onrust uit de boezem kan verwijderen en het hart dat nu zwelt van verdriet kan kalmeren, want Hij 'geneest de gebrokenen van hart en verbindt hun wonden'.
Maar alles wat we hebben genoemd over wee en verdriet dat het natuurlijke hart verdraagt, is niet voldoende om onze tekst te verklaren. Het hart dat gebroken is, niet door nood of teleurstelling, maar vanwege de zonde, is het hart dat God op een bijzondere manier geneest. Al het andere lijden kan een angstaanjagend centrum vinden in één borst en toch kan het onderwerp ervan onvergeven en niet gered zijn.
Maar als het hart door de Heilige Geest wordt gebroken vanwege de zonde, zal verlossing het gevolg zijn en de hemel het uiteindelijke resultaat. Op het moment van wedergeboorte is de ziel onderworpen aan een innerlijk werk, dat op dat moment aanzienlijk lijden veroorzaakt. Dit lijden duurt voort totdat de ziel de kostbaarheid van het bloed van een Verlosser heeft geleerd, maar zolang het duurt veroorzaakt het een effect dat nooit in het hiernamaals wordt vergeten.
Laat niemand veronderstellen dat de pijnen die we nu gaan beschrijven de constante metgezellen zijn van een erfgenaam van de hemel gedurende zijn hele bestaan. Ze zijn als de martelingen van een grote dronkaard ten tijde van zijn reformatie, die niet nodig waren door de reformatie, maar door zijn oude gewoonten. Zo wordt dit gebroken hart gevoeld op het moment van die verandering waarover de Bijbel spreekt, als er staat: 'Tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien.' De vrucht van de Geest is daarna blijdschap en vrede, maar een tijd lang moeten we, als we gered worden, veel geestelijke kwelling doorstaan.
Is iemand van jullie op dit moment verontrust in geest en geërgerd omdat hij of zij de geboden van God heeft overtreden? En ben je bezorgd om te weten of deze gevoelens tekenen zijn van oprechte gebrokenheid en berouw? Luister dan naar me, terwijl ik je in het kort tests aanreik waarmee je de waarheid en de waarde van je berouw kunt onderscheiden.
We kunnen het niet voor mogelijk houden dat je een gebroken hart hebt als de genoegens van de wereld je vreugde zijn. We kunnen u beminnelijk, achtenswaardig en eerbaar noemen, zelfs als u zich enigszins mengt in het vermaak van het leven, maar het zou een verraad aan uw gezond verstand zijn om u te vertellen dat zulke dingen in overeenstemming zijn met een gebroken hart.
Zal iemand durven beweren dat die vrolijke feestvierder een gebroken

hart heeft? Zou hij het niet als een belediging opvatten als je dat suggereert? Komt dat schunnige lied, dat nu de lucht bezoedelt, van de lippen van een zondaar met een gebroken hart? Kan de fontein, wanneer hij gevuld is met verdriet, zulke stromen als deze voortbrengen? Nee, mijn vrienden, de baldadigen, de ontuchtigen, de oproerkraaiers en de profanen zijn te wijs om aanspraak te maken op de titel van mensen met een gebroken hart, omdat hun aanspraak duidelijk absurd zou zijn. Ze verachten de naam als zielig en armzalig - onwaardig voor een man die van het vrije leven houdt en religie als *een leugen* beschouwt.

Maar mocht iemand van jullie zo volledig misleid zijn door de boze geest dat hij denkt dat hij deel heeft aan de beloften, terwijl hij leeft in de begeerten van het vlees, laat mij je dan plechtig waarschuwen voor je dwaling. Hij die oprecht berouw heeft over de zonde, zal deze haten en er geen genoegen in vinden, en gedurende de tijd dat zijn hart gebroken is, zal hij zelfs de nadering van het kwaad verafschuwen.

Het lied van vrolijkheid zal dan als een klaagzang in zijn oor zijn: 'Zoals hij die azijn op azijn giet, zo is hij die liederen zingt voor een bedroefd hart.' Als de man die vrolijk wordt van de zonde een gebroken hart heeft, moet hij een prins der huichelaars zijn, want hij doet alsof hij erger is dan hij is. We weten heel goed dat de gewonde geest andere hartversterkers nodig heeft dan deze wereld zich kan veroorloven. Een ziel die verstoord is door schuld moet in een vredige rust worden gebracht door andere muziek dan vleselijke genoegens zich kunnen veroorloven. De herberg, het huis van ondeugd en het gezelschap van losbandige mensen zijn voor een berouwvolle ziel net zo min te verdragen als het gedrang van een menigte voor een gewonde man.

Nogmaals, we zullen geen moment toestaan dat een *zelfingenomen man* een gebroken hart kan hebben. Vraag hem om te bidden en hij dankt God dat hij in alle opzichten gelijk heeft. Wat heeft hij nodig om te wenen vanwege de ongerechtigheid van zijn leven, want hij gelooft stellig dat hij het goed verdient en ver genoeg verwijderd is van schuld.

Hij heeft zijn godsdienstige plichten vervuld, hij is buitengewoon streng in de vorm van zijn devoties, of als hij niet om zulke dingen geeft, is hij in ieder geval net zo goed als degenen die dat wel doen. Hij was nooit slaaf van een man, maar kan naar de hemel kijken zonder een traan om zijn zonde. Denk niet dat ik een denkbeeldig geval schets, want er zijn helaas te veel van deze trotse zelfverheerlijkende mannen.

Zullen ze boos op me zijn als ik ze vertel dat ze niet dichter bij de hemel

zijn dan degenen die we zojuist hebben berispt, of zullen ze niet evenzeer tot toorn worden bewogen als ik zelfs maar laat doorschemeren dat hun hart moet worden gebroken voor hun zonde? Toch is dit het geval, en de Farizeeërs zullen op een dag met schrik leren dat eigengerechtigheid God verafschuwt.

Maar wat is een gebroken hart? Ik zeg ten eerste dat een gebroken hart *een heel diep en schrijnend verdriet vanwege de zonde* inhoudt. Een gebroken hart - stel je dat eens voor. Als je naar binnen kon kijken en alles kon zien wat zich afspeelt in dit grote mysterie dat de mens heet, zou je je verwonderen over de wonderen ervan, maar hoeveel meer verwondering zou je hebben als je zijn hart zag, niet alleen in tweeën gedeeld, maar gespleten in atomen. Je zou uitroepen: 'Wat een ellende moet dit gedaan hebben! Wat een zware slag moet hier gevallen zijn!'

Van nature is het hart uit één stuk, hard als een molensteen, maar als God het slaat, wordt het in stukken gebroken in diep lijden. Sommigen zullen me begrijpen als ik de toestand beschrijf van de man die verdriet heeft over de zonde. s Morgens buigt hij zijn knieën om te bidden, maar hij is bang om te bidden. Hij denkt dat het godslastering is als hij zich in de buurt van Gods troon waagt. En als hij al bidt, staat hij op met de gedachte: 'God kan mij niet horen, want Hij hoort geen zondaars.'

Hij gaat door met zijn werk en wordt misschien een beetje afgeleid, maar bij elke onderbreking rolt dezelfde zwarte gedachte over hem heen: '*Gij zijt al veroordeeld.*' Let op zijn persoon en uiterlijk. Er rust een melancholie op hem. s Avonds gaat hij naar huis, maar er is weinig plezier voor hem in het huishouden. Hij kan glimlachen, maar zijn glimlach verbergt slecht het verdriet dat eronder schuilt.

Wanneer hij weer de knie buigt, vreest hij de schaduwen van de nacht. Hij is bang om op zijn bed te liggen, anders wordt het zijn graf. En als hij wakker ligt, denkt hij aan de dood, de tweede dood - verdoemenis en vernietiging, of als hij droomt, droomt hij van demonen en vlammen van de hel. Hij wordt weer wakker en voelt bijna de marteling waarvan hij droomde.

Hij zou willen dat het 's ochtends avond was en 's avonds nacht. 'Ik verafschuw mijn dagelijks voedsel,' zegt hij. 'Ik geef om niets want ik heb Christus niet. Ik heb geen genade, ik heb geen vrede.' Hij is op weg naar de hemel en stopt zijn vingers in zijn oren en wil niets anders horen. Vertel hem over een bal of concert - het is niets voor hem. Hij kan nergens van genieten. Je zou hem in een hemel kunnen zetten en het zou een hel

voor hem zijn. Niet het gezang van de verlosten, niet de halleluja's van de verheerlijkten, niet de lofzangen van vlammende cherubijnen zouden deze man kunnen bekoren, zolang hij het onderwerp is van een gebroken hart.

Nu zeg ik niet dat iedereen evenveel moet lijden voordat hij in de hemel aankomt. Ik spreek over sommigen die deze bijzondere ellende van hart hebben vanwege de zonde. Zij zijn volkomen ellendig. Zoals Bunyan heeft gezegd: 'Ze zijn behoorlijk op en neer getuimeld in hun ziel' - en ze denken dat, 'als de Heere hun God leeft, er maar een stap is tussen henzelf en de eeuwige dood.'

Oh, zegeningen voor de Heere voor altijd. Als iemand van jullie zich in die toestand bevindt, dan is hier de genade. Hoewel deze wond in geen enkele aardse apotheek te vinden is - hoewel er geen artsen zijn die hem kunnen genezen - 'geneest Hij de gebrokenen van hart en verbindt hun wonden'. Het is toch een zegen om een gebroken hart te hebben.

Nogmaals, als een mens een gebroken hart heeft, voelt hij niet alleen verdriet over de zonde, maar voelt hij zich ook *totaal niet in staat om er vanaf te komen*. Wie denkt dat hij zichzelf kan redden, heeft nooit de betekenis van een gebroken hart gekend. Zij die zich inbeelden dat reformatie het verleden kan goedmaken of gerechtigheid voor de toekomst kan verzekeren, hebben zichzelf nog niet reddend leren kennen.

Nee, mijn vrienden, we moeten vernederd worden in het stof en alles in Christus zoeken, anders worden we alsnog misleid. Maar ben je uit jezelf verdreven? Ben je als de gewonde soldaat die schreeuwt om iemand anders die je naar het ziekenhuis van barmhartigheid draagt en verlang je naar de hulp van een machtiger dan jezelf? Heb dan goede moed, er zal een grote bevrijding voor je gevonden worden.

Zolang je vertrouwt op ceremonies, gebeden of goede werken, zul je geen eeuwige genade vinden. Maar wanneer je ontdaan bent van alle kracht en macht, zul je een heerlijke verlossing in de Heere Jezus vinden. Als moraliteit de stukken van een gebroken hart kan samenvoegen, zal het cement al snel ophouden te binden en zal de man weer even verachtelijk zijn als altijd. We moeten een nieuw hart en een juiste geest hebben, anders zal al onze hoop ijdel zijn.

Moet ik nog een andere beschrijving geven van het personage dat ik wil troosten? Ik vertrouw erop dat je ontdekt bent. Oh, mijn arme broeder, het doet me verdriet om je in nood te zien, maar er is vergeving door

Jezus, er is zelfs vergeving voor jou. Ook al liggen je zonden als een molensteen op je schouders, ze zullen je niet naar de hel laten zinken.
Sta op! Hij, mijn genadige Heere, roept je. Werp jezelf aan Zijn voeten en verlies je verdriet in Zijn liefdevolle en bemoedigende woorden. Je bent gered als je kunt zeggen,

'Een schuldige, zwakke en hulpeloze worm,
op Christus' vriendelijke armen val ik;
Hij is mijn kracht en gerechtigheid,
mijn Jezus en mijn alles.'

II. We hebben lang gesproken over de grote ziekte van een gebroken hart. Onze tweede gedachte zal de GROTE Barmhartigheid zijn - 'Hij *geneest* de gebrokenen van hart.'
Ten eerste doet *Hij* het *alleen*. Mensen kunnen lijden verlichten, ze kunnen de bedroefden troosten en de bedroefden opbeuren, maar ze kunnen de gebrokenen van hart niet genezen, noch hun wonden verbinden. Het is geen menselijke welsprekendheid of sterfelijke wijsheid. Het is niet de oratie van een Apollos, noch de wonderlijke woorden van een prins der predikers. Het is de 'stille kleine stem' van God die als enige de 'vrede die alle verstand te boven gaat' schenkt.
Het binden van het hart is iets dat onmiddellijk door God gedaan wordt, vaak zonder enig middel. En als er een instrument wordt gebruikt, is dat altijd op zo'n manier dat de man het instrument niet ophemelt, maar God dankbaar eer bewijst. Bij *het breken van* harten gebruikt God voortdurend de mens - herhaalde vurige preken en verschrikkelijke aanklachten breken de harten van mensen. Maar jullie zullen mij ervan overtuigen dat toen jullie harten werden *genezen*, alleen God dat deed. Je waardeert de predikant die je hart brak, maar het komt niet vaak voor dat we de genezing toeschrijven aan wat voor instrument dan ook. De daad van rechtvaardiging staat over het algemeen los van alle middelen - God alleen doet het. Ik ken de man niet die de woorden uitsprak die het middel waren om mijn hart te verlichten: 'Kijk naar Mij en wordt behouden, alle einden der aarde.' Ik herinner me niet wat hij in de preek zei en ik weet zeker dat ik het ook niet wil weten. Ik vond Jezus daar en toen en dat was genoeg voor mij.
Wanneer je wonden genezen worden, zelfs onder een predikant, lijkt het alsof het niet de predikant was die sprak. Je hebt hem in heel je leven nog

nooit zo horen spreken. Je zegt: ‘Ik heb hem vaak met plezier gehoord, maar hij heeft zichzelf overtroffen. *Eerder* sprak hij tot mijn oor, maar *nu* tot mijn hart.’ Sommigen van ons verheugen zich in de vrijheid van Christus en wandelen in alle vreugde van de Geest. Maar we hebben onze bevrijding aan God te danken, en we zijn noch de mens noch het boek dankbaar, maar wel de grote Geneesheer die medelijden met ons heeft gehad. O, dat Jezus nu door deze Bethesda zou lopen. O, arme zieke, stervende man, drukt schuld zwaar op je ziel, wend je dan tot geen andere helper dan tot Hem die op de troon zit.
Dan *kan* alleen Hij het doen. Ik daag elk van mijn broeders uit om een gebroken hart te verbinden. Ik heb me vaak ingespannen om het te doen, maar kon het nooit voor elkaar krijgen. Ik heb een woord gezegd om de rouwende te troosten, maar ik heb gevoeld dat ik maar weinig heb gedaan of misschien het verkeerde mengsel in de beker heb gedaan. Hij alleen kan het doen.

Sommigen van jullie zoeken genade door de doop of het avondmaal, of door het regelmatig bijwonen van het gebedshuis. Sommigen van jullie hebben weer bepaalde vormen en voorschriften waar je verlossende waarde aan hecht. Zoals de Heere leeft, bindt geen van deze dingen de gebrokenen van hart zonder de Heilige Geest. Ze zijn lege wind en lucht. Je kunt ze hebben en toch verloren gaan. Je kunt geen vrede en troost hebben, tenzij je een onmiddellijke omgang met God hebt, die alleen, als de grote Geneesheer, de gebrokenen in het hart geneest.
Ach, er zijn er onder jullie die met gebroken harten naar jullie predikanten gaan en zeggen: ‘Wat zal ik doen?’ Ik heb gehoord van een predikant die tegen zijn bezorgde toehoorder zei: ‘Je wordt melancholisch, je kunt beter naar zo’n en zo’n amusementsoord gaan. U wordt veel te somber en melancholiek.’ O, een verpleegster in een ziekenhuis die vergif toedient, terwijl ze het ware medicijn zou moeten geven! Als hij het al verdient om opgehangen te worden als hij vergif met zijn medicijnen mengt, hoeveel te meer schuldig is de man die een ziel vertelt om geluk te zoeken waar er geen is - die haar naar een vleselijke wereld stuurt voor vreugde, terwijl er geen te vinden is behalve in God?
Maar God alleen *kan* het doen. Stel dat we jouw gebroken hart zouden kunnen genezen, dan zou dat nergens goed voor zijn. Ik bid de Heere dat ik nooit een gebroken hart mag laten genezen, tenzij het door God is. Een oprecht overtuigd zondaar zal zijn hart altijd liever gebroken houden

dan het verkeerd te laten genezen. Ik vraag u die lijdt of u niet liever uw gebroken hart houdt zoals het is, dan toe te staan dat een slechte arts het voor u geneest, en u zo bedriegt en u uiteindelijk naar de hel stuurt? Ik weet dat jullie roepen: ‘Heere, laat me het ergste van mijn geval weten. Gebruik het lancet. Wees niet bang om me pijn te doen. Laat me alles voelen. Snijd het trotse vlees weg in plaats van het te laten blijven.’

Maar er zijn niet weinig mensen die hun wonden laten bedekken door voorgewende goede werken of plichten. O, mijn hoorder, laat niemand u misleiden. Wees niet tevreden met een naam om te leven terwijl je in werkelijkheid dood bent. Slecht geld kan op aarde passeren, maar alleen echt goud zal in de hemel worden ontvangen. Kun *je* het vuur verdragen? Tevergeefs je aanmatiging als God je komt onderzoeken, je zult niet slagen tenzij je een echte genezing van Zijn hand hebt gehad. Het is gemakkelijk genoeg om religieuze ideeën te krijgen en jezelf veilig te wanen, maar een echt verlossend werk is het werk van God en God alleen. Zoek het niet bij de priester, hij kan je misschien troosten, maar hij misleidt je. Zoek het niet bij jezelf, want je kunt jezelf in de slaap der verdoemenis sussen. Zie dat je hart gewassen is in het bloed van Jezus, wees voorzichtig dat de Heilige Geest Zijn tempel erin heeft, en moge God, van Zijn grote en soevereine genade, naar je omzien dat je jezelf niet bedriegt.
Maar daarna *zal* God het doen. Dat is een mooie gedachte. ‘Hij geneest de gebrokenen van hart.’ Hij ZAL het doen. Niemand anders kan het, niemand anders mag het, maar Hij zal het doen. Is jouw hart gebroken? Hij ZAL het genezen, Hij zal het zeker genezen, want het staat geschreven - en het kan nooit veranderd worden, want wat drieduizend jaar geleden waar was, is nu waar: ‘Hij geneest de gebrokenen van hart.’
Verheugde Saul van Tarsus zich na drie dagen blindheid? Ja, en u zult ook verlost worden. O, het is een thema voor eeuwige dankbaarheid dat dezelfde God die zich in Zijn verhevenheid en almacht in oude tijden bukte om de rouwende te kalmeren, te koesteren, te verlichten en te zegenen, zelfs nu Zijn reizen van barmhartigheid onderneemt onder de boetvaardige zonen van mensen.

O, ik smeek Hem om te komen waar jij zit en Zijn hand in je ziel te leggen, en als Hij daar een gebroken hart vindt, om het te verbinden. Arme zondaar, adem je wens naar Hem uit, laat je zucht voor Hem komen, want: ‘Hij geneest de gebrokenen van hart.’ Daar lig je gewond op de

vlakte. ‘Is er geen dokter?’ roep je. ‘Is er dan niemand?’ Om je heen liggen je lotgenoten, maar zij zijn net zo hulpeloos als jij. Je treurige schreeuw komt terug zonder antwoord en de ruimte alleen hoort je kreunen.
Het slagveld van de zonde heeft één vriendelijke bezoeker. Het is niet overgelaten aan de gieren van wroeging en wanhoop. Ik hoor voetstappen naderen. Het zijn de zachte voetstappen van JEHOVAH. Met een hart vol genade haast Hij zich naar Zijn berouwvolle kind. In Zijn handen zijn geen donderslagen, in Zijn ogen geen toorn, op Zijn lippen geen dreigementen.
Zie hoe Hij Zich over het verminkte hart buigt! Hoor hoe Hij spreekt: ‘Komt nu en laat ons samen redeneren, zegt de HEERE; al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen wit worden als sneeuw; al waren ze rood als karmozijn, ze zullen worden als wol.’ En als de patiënt bang is om in het gezicht te kijken van het machtige wezen dat hem toespreekt, fluistert dezelfde liefdevolle mond: ‘Ik, Ik ben het die uw overtredingen uitwist omwille van mijn naam.’
Kijk hoe Hij elke wond wast met heilig water uit de zijde van Jezus. Merk op hoe Hij de zalf van vergevende genade uitsmeert en rond elke wond het schone witte linnen bindt, dat de gerechtigheid van de heiligen is. Bezwijkt de rouwende onder de handeling? Hij zet een hartelijk drankje aan zijn lippen en roept uit: ‘Ik heb u liefgehad met een eeuwigdurende liefde.’ Ja, het is waar - zeer waar - droom noch fictie: ‘HIJ HEELT DE GEBROKENEN IN HET HART, EN VERBINDT HUN WONDEN.’

Hoe *neerbuigend* is de Heere van de hemel, om zo de arme eenzame mens te bezoeken. De koningin heeft vriendelijk de ziekenhuizen van onze soldaten bezocht om met haar koninklijke woorden haar trouwe verdedigers op te beuren. Hiermee heeft ze zichzelf eer bewezen en haar soldaten houden van haar. Maar als de God van de hele aarde, de oneindige Schepper, zich verlaagt om dienaar van Zijn schepselen te worden, kun je je dan de majestueuze neerbuigendheid voorstellen die zich in barmhartigheid over het ellendige hart buigt en met liefdevolle vingers de gapende wonden van de geest sluit?

Oh, zondaar met zonde! De Koning van de hemel zal *je* niet verachten, maar ook jij zult Hem je Trooster vinden, die al je ziekten geneest. Merk bovendien op hoe teder Hij dat doet. Je herinnert je die passage in de Psalmen: ‘Goedertierenheid en *tedere* barmhartigheden’. Gods barmhar-

tigheden zijn ‘tedere barmhartigheden’. Wanneer Hij de gebrokenen van hart geneest, gebruikt Hij altijd het zachtste smeersel.
Hij is niet zoals de legerchirurg die langskomt en zegt: ‘Een been eraf hier, een arm eraf daar.’ Maar Hij komt zacht en sympathiek. Hij gebruikt geen ruwheid bij ons. Maar met zachte vingers maakt Hij de wond en legt de pleister erop. Ja, Hij doet het op zo’n zachte en winnende manier, dat we vol verwondering zijn dat Hij zo vriendelijk kan zijn voor zulke onwaardigen.
Dan doet Hij het *stevig*, zodat de wond niet weer open kan gaan. Als Hij Zijn pleister aanbrengt, is het de pleister van de hemel en die faalt nooit. Als Hij geneest, geneest Hij effectief. Niemand die eenmaal door God gered is, zal ooit verloren gaan. Als we genade ontvangen door geloof, zullen we die nooit verliezen. Als God eenmaal geneest, geneest Hij voor altijd.
Hoewel sommigen die valse leerstellingen onderwijzen beweren dat kinderen van God verloren kunnen gaan, hebben zij geen rechtvaardiging in de Schrift of in de ervaring, want we weten dat Hij de heiligen bewaart. Wie eenmaal vergeven is, kan niet gestraft worden. Wie eenmaal is wederverwekt, kan niet verloren gaan. Wie eenmaal genezen is, zal zijn ziel nooit ziek vinden tot de dood. Zegeningen op Zijn naam, sommigen van ons hebben Zijn vaardigheid gevoeld en Zijn machtige kracht gekend, en als onze harten nu gebroken zouden zijn, zouden we geen moment stilstaan, maar meteen naar Zijn voeten gaan en roepen: ‘O, Gij die de gebrokenen van hart bindt, bindt de onze. Gij die wonden geneest, genees de onze, wij smeken U.’

En nu, mijn toehoorders en lezers, een afscheidswoord met jullie. Bent u zorgeloos en goddeloos? Laat uw vriend met u spreken. Is het waar dat er na de dood een oordeel is? Geloof je dat als *je* sterft, *je* opgeroepen wordt om voor de troon van God te staan? Weet je dat er een hel van eeuwig vuur is voor de goddelozen? Ja, je weet en gelooft dit allemaal - en toch ga je gedachteloos en onbezorgd naar de hel - je leeft in constant en angstig gevaar voor je leven - zonder een vriend aan de andere kant van het graf. Ach, hoe veranderd zal jullie toon spoedig zijn. Je hebt je afgekeerd van berisping, je hebt gelachen om waarschuwing, maar het lachen zal dan plaats maken voor zuchten en je zingen voor schreeuwen van pijn. Denk na, o mijn broeder, voordat je opnieuw je leven in gevaar brengt. Wat zul je doen als je ziel van je wordt geëist? Kun je de verschrikkingen van de

Almachtige verdragen? Kun je in eeuwige brandingen verblijven? Waren je botten van ijzer en je ribben van messing, dan zou de aanblik van het komende oordeel je doen beven. Waag het dan niet om de godsdienst te bespotten. Hou op met het lasteren van je Maker, want vergeet niet dat je Hem spoedig van aangezicht tot aangezicht zult ontmoeten en hoe zul je je dan verantwoorden voor je beledigingen aan het adres van Zijn geduldige persoon? Moge de Heere je nog voor Hem vernederen.
Maar ik ben op zoek naar de bedroefde en ik sta te popelen om hem te troosten. Misschien klinken mijn woorden nu in het oor van een van mijn vermoeide, gewonde landgenoten. Je hebt een lange tijd op het bed van kwijnen gelegen en de tijd om na te denken is door God gezegend voor je ziel. Je voelt nu de schuld van je leven en betreurt de zonden van je gedrag. Je vreest dat er geen hoop op vergiffenis is, geen vooruitzicht op vergeving, en je beeft dat de dood je schuldige ziel onvergeven voor zijn Maker zal brengen.
Hoor dan het Woord van God. Je pijnen voor zonden zijn Gods werk in je ziel. Hij verwondde je opdat je Hem zou zoeken. Hij zou je je zonde niet hebben laten zien als Hij niet van plan was om je te vergeven. Je bent nu een zondaar en Jezus kwam om zondaars te redden, daarom kwam Hij om jou te redden. Ja, Hij is je nu aan het redden. Deze worstelingen van de ziel zijn het werk van Zijn genade. Er zit liefde in elke slag en genade in elke streep.
Geloof, o onrustige, dat Hij je tot het uiterste kan redden en je zult niet tevergeefs geloven. Kijk nu, in de stilte van je doodsstrijd, naar Hem die je door zijn striemen geneest. Jezus Christus heeft de straf voor jouw zonden ondergaan en heeft namens jou de toorn van God doorstaan. Zie je die gekruisigde Man in de strijd en zie dat die bloeddruppels voor *jou* vallen, dat die genagelde handen *voor jou* zijn doorboord en dat die geopende zijde een hart bevat, vol liefde *voor jou.*

'Niemand anders dan Jezus!
Niemand anders dan Jezus!
Kan hulpeloze zondaars goed doen.'

Het is eenvoudig vertrouwen op Hem dat redt. De negerslaaf zei: 'Massa, ik val plat op de belofte.' Dus als je plat op de belofte van Jezus valt, zul je niet merken dat Hij je in de steek laat. Hij zal je hart verbinden en een einde maken aan de dagen van je rouw. We zullen elkaar op een dag

in de hemel ontmoeten, om halleluja te zingen voor de neerbuigende Heere. Tot die tijd moge de God van alle genade onze helper zijn.

***'De machtige God zal het berouwvolle hart
niet verachten als offer;
De diepe zucht, de geheime kreun,
stijgt op naar de troon.***

***Hij ontmoet, met tekenen van Zijn genade,
de trillende lip, het blozende gezicht;
Zijn ingewanden verlangen wanneer zondaars bidden;
en genade draagt hun zonden weg.***

***Wanneer ze vervuld zijn van verdriet, o
verweldigd door schaamte, geneest Hij, vol medelijden,
hun gebroken gestel; Hij hoort hun droevige klachten,
en bespeurt Zijn beeld in hun huilende ogen.'***

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

CHRISTUS ONS PASCHA

NO. 54

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATAVOND
2 DECEMBER 1855
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Want ook Christus, ons pascha, is voor ons geofferd.'
1 Korintiërs 5:7

Hoe meer je de Bijbel leest en hoe meer je erover mediteert, hoe meer je je erover zult verbazen. Wie de Bijbel slechts vluchtig leest, kent niet de hoogte, de diepte, de lengte en de breedte van de machtige betekenissen die op de bladzijden staan. Er zijn bepaalde momenten waarop ik een nieuwe gedachtengang ontdek, en ik leg mijn hand op mijn hoofd en zeg verbaasd: 'Oh, het is wonderbaarlijk dat ik dit nooit eerder in de Schrift heb gezien.'

Je zult merken dat de Schriften groter worden naarmate je ze binnengaat; hoe meer je ze bestudeert, hoe minder je ervan lijkt te weten, want ze worden breder naarmate we ze naderen. Dit is vooral het geval met de typische delen van Gods Woord. De meeste historische boeken waren bedoeld als typen van bedelingen, ervaringen of ambten van Jezus Christus. Bestudeer de Bijbel met dit als een sleutel en je zult het Herbert niet kwalijk nemen als hij het 'niet alleen het boek van God, maar de God van boeken' noemt.

Een van de meest interessante punten van de Schriftteksten is hun voortdurende neiging om Christus te tonen, en misschien is een van de mooiste figuren waaronder Jezus Christus ooit in heilige geschriften is tentoongesteld wel het Pesach Paaslam. Het is Christus over wie we vanavond gaan spreken.

Israël bevond zich in Egypte in extreme slavernij. De zwaarte van hun slavernij was voortdurend toegenomen tot het zo benauwend was dat hun onophoudelijke gekreun naar de hemel opsteeg. God, die Zijn eigen uitverkorenen wreekt, hoewel zij dag en nacht tot Hem roepen, besloot uiteindelijk dat Hij een angstaanjagende slag zou toedienen aan de ko-

ning en de natie van Egypte, en Zijn eigen volk zou bevrijden.
We kunnen ons de zorgen en de verwachtingen van Israël voorstellen, maar we kunnen nauwelijks met hen meevoelen, tenzij wij als christenen dezelfde bevrijding uit geestelijk Egypte hebben gehad. Laten we, broeders, teruggaan naar de dag in onze ervaring, toen we in het land Egypte verbleven, werkend in de steenovens van de zonde, zwoegend om onszelf beter te maken, en vaststellend dat het niet mocht baten. Laten we terugdenken aan die gedenkwaardige nacht, het begin van maanden, het begin van een nieuw leven in onze geest en het begin van een heel nieuw tijdperk in onze ziel. Het Woord van God sloeg onze zonde neer, Hij gaf ons Jezus Christus als offer en in die nacht gingen we Egypte uit.
Al zijn we sindsdien door de woestijn getrokken en hebben we tegen de Amalekieten gevochten, hebben we op de vurige slang getrapt, zijn we verschroeid door de hitte en bevroren door de sneeuw, toch zijn we sinds die tijd nooit teruggegaan naar Egypte. Hoewel onze harten soms verlangden naar de prei, de uien en de vleespotten van Egypte, zijn we sindsdien nooit in slavernij gebracht.
Kom, laten we deze nacht het Pascha houden en denken aan de nacht waarin de Heere ons uit Egypte verloste. Laten we onze Verlosser Jezus zien als het Paaslam waarmee we ons voeden. Ja, laten we niet alleen als zodanig naar Hem kijken, maar laten we vanavond aan Zijn tafel gaan zitten, laten we van Zijn vlees eten en van Zijn bloed drinken, want Zijn vlees is inderdaad spijs en Zijn bloed is inderdaad drank. Laten onze harten in heilige plechtigheid dat oude avondmaal naderen, laten we teruggaan naar de duisternis van Egypte, en door heilige bezinning in plaats van de vernietigende engel, de engel van het verbond zien, aan het hoofd van het feest, ‘Het Lam van God dat de zonden van de wereld wegneemt.’
Ik zal vanavond geen tijd hebben om in te gaan op de hele geschiedenis en het mysterie van het Pascha. Je zult niet begrijpen dat ik vanavond preek over *het geheel*, maar over een paar prominente punten daarin als een deel ervan. Het zou een dozijn preken vergen om dat te doen, in feite een boek zo groot als Caryl over Job - als we een goddelijke konden vinden die net zo wijs en net zo verstandig is.
Maar we zullen eerst naar de Heere Jezus Christus kijken en laten zien hoe Hij overeenkomt met het paaslam, en we zullen proberen je tot de twee punten te brengen - dat Zijn bloed over je gesprenkeld is en dat je je met Hem gevoed hebt.

I. Ten eerste dan, JEZUS CHRISTUS WORDT HIER GETYPEERD ONDER HET PAASLAM, en mocht er iemand van het zaad van Abraham hier zijn die Christus nooit als de Messias heeft gezien, dan vraag ik zijn speciale aandacht voor datgene wat ik naar voren zal brengen, wanneer ik spreek over de Heere Jezus als niets anders dan het Lam van God dat geslacht is voor de bevrijding van Zijn uitverkoren volk. Volg mij met jullie Bijbels en open eerst het twaalfde hoofdstuk van Exodus.
We beginnen allereerst met het slachtoffer - het *lam*. Wat een prachtig beeld van Christus. Geen ander schepsel had Hem zo goed kunnen typeren die heilig, onschadelijk, onbesmet en afgezonderd van de zondaars was. Omdat het ook het symbool van opoffering was, beeldde het op de meest zoete manier onze Heere en Heiland Jezus Christus uit. Als je de natuurlijke geschiedenis doorzoekt, zul je andere emblemen vinden die verschillende kenmerken van Zijn natuur uitbeelden en Hem op bewonderenswaardige wijze aan onze zielen tonen, maar er is geen enkel embleem dat zo toepasselijk lijkt op de persoon van onze geliefde Heere als dat van het Lam.
Een kind zou meteen de gelijkenis zien tussen een lam en Jezus Christus, zo zachtaardig en onschuldig, zo mild en ongevaarlijk, die anderen geen pijn doet en niet de kracht lijkt te hebben om zich te ergeren aan een verwonding.

> ***‘Een nederige man voor zijn vijanden,***
> ***een vermoeide man en vol ellende.’***

Wat een martelingen heeft het schaapachtige ras van ons ondergaan! Hoe worden ze, hoewel onschuldig, voortdurend afgeslacht voor ons voedsel! Hun huid wordt van hun ruggen gesleept, hun wol wordt geschoren om ons een kledingstuk te geven. En zo geeft de Heere Jezus Christus, onze heerlijke Meester, ons Zijn klederen, zodat wij ermee bekleed kunnen zijn. Hij is voor ons in tweeën gescheurd, Zijn bloed is voor onze zonden uitgegoten. Onschuldig en heilig, een heerlijk offer voor de zonden van al Zijn kinderen. Zo zou het Paaslam de vrome Hebreeër heel goed de persoon van een lijdende, stille, geduldige, onschadelijke Messias kunnen voorstellen. Kijk verder naar beneden. Het was een lam *zonder smet*. Een smetloos lam, als het ook maar het kleinste ziektespikkeltje of wondje had, zou niet toegestaan zijn voor het Pascha. De priester zou het niet hebben laten slachten, noch zou God het offer door zijn handen hebben

geaccepteerd. Het moet een lam zonder smet zijn.
En was Jezus Christus niet al zo vanaf Zijn geboorte? Onberispelijk, geboren uit de reine maagd Maria, verwekt door de Heilige Geest, zonder een smet van zonde. Zijn ziel was zuiver en smetteloos als sneeuw, wit, helder, volmaakt. En Zijn leven was hetzelfde.
In Hem was geen zonde. Hij nam onze zwakheden op zich en droeg onze smarten aan het kruis. Hij werd op alle punten verzocht zoals wij, maar er was die lieve uitzondering: ‘maar zonder zonde.’ Een lam zonder smet. U die de Heere hebt gekend, die van Zijn genade hebt geproefd, die gemeenschap met Hem hebt gehad, erkent uw hart niet dat Hij een lam zonder smet is?
Kun jij een fout vinden in je Heiland? Heb je Hem iets ten laste te leggen? Is Zijn waarachtigheid verdwenen? Zijn Zijn woorden gebroken? Hebben Zijn beloften gefaald? Is Hij zijn afspraken vergeten? En in welk opzicht dan ook, kun je in Hem enige smet vinden? Ah, nee! Hij is het smetteloze lam, het reine, het vlekkeloze, het smetteloze, ‘het Lam van God dat de zonde van de wereld wegneemt,’ en in Hem is geen zonde.
Ga verder in het hoofdstuk. ‘Uw lam zal zonder smet zijn, *een mannetje van het eerste jaar*.’ Ik hoef niet stil te staan bij de reden waarom het mannetje werd gekozen, we merken alleen op dat het een mannetje van het eerste jaar moest zijn. Dan was het in zijn bloei, dan was zijn kracht nog niet uitgeput, dan was zijn kracht net gerijpt tot rijpheid en perfectie, God wilde geen ontijdige vrucht hebben. God wilde geen vrucht hebben die niet tot wasdom was gekomen.
En zo was onze Heere Jezus Christus net volwassen toen Hij werd geofferd. Toen Hij vierendertig jaar oud was, werd Hij voor onze zonden geofferd. Hij was toen gezond en sterk, hoewel Zijn lichaam door het lijden mag zijn vermagerd en Zijn gezicht meer ontsierd was dan dat van enig ander mens, toch was Hij toen in de volmaaktheid van mannelijkheid.
Ik denk dat ik Hem dan zie. Zijn mooie baard die over zijn borst loopt. Ik zie Hem met Zijn ogen vol genialiteit, Zijn gestalte rechtop, Zijn houding majestueus, Zijn energie volledig, Zijn hele gestel in volle ontwikkeling - een echte man, een prachtige man - eerlijker dan de zonen der mensen. Een lam niet alleen zonder smet, maar met Zijn krachten volledig naar buiten gebracht.
Zo was Jezus Christus - een Lam van het eerste jaar - geen jongen, geen knaap, geen jongeman, maar een volle man, opdat Hij Zijn ziel aan ons zou geven. Hij gaf Zichzelf niet om voor ons te sterven toen Hij nog een

jongeling was, want Hij zou toen niet alles hebben gegeven wat Hij was om te zijn. Hij gaf Zichzelf niet om voor ons te sterven toen Hij oud was, want dan zou Hij Zichzelf hebben gegeven toen Hij in verval was. Maar juist in Zijn volwassenheid, in Zijn bloei, werd Jezus Christus, ons Pascha, voor ons geofferd.
En bovendien was Christus op het moment van Zijn dood vol leven, want een van de evangelisten vertelt ons: 'Hij schreeuwde met luide stem en gaf de geest.' Dit is een teken dat Jezus niet stierf door zwakheid, noch door verval van natuur. Zijn ziel was sterk in Hem. Hij was nog steeds het Lam van het eerste jaar. Hij was nog steeds machtig. Hij had, als Hij had gewild, zelfs aan het kruis Zijn handen van hun ijzeren grendels kunnen ontdoen en van de boom der schande kunnen afdalen en Zijn verbijsterde vijanden voor Zich uit kunnen drijven, als herten die door een leeuw verstrooid werden.
Mijn ziel, zie je hier niet jouw Jezus, het ongeschonden Lam van het eerste jaar, sterk en machtig? En o mijn hart, komt de gedachte niet naar boven: als Jezus zich aan jou heeft gewijd toen Hij zo in al zijn kracht en sterkte was, zou ik mij dan niet in mijn jeugd aan Hem moeten wijden? En als ik volwassen ben, hoe ben ik dan dubbel verplicht om mijn kracht aan Hem te geven? En als ik oud ben, moet ik nog steeds proberen om dat kleine beetje aan Hem toe te wijden, terwijl er nog maar weinig over is.
Als Hij zijn alles aan mij gaf, wat veel was, zou ik dan niet mijn kleine alles aan Hem moeten geven? Zou ik me niet verplicht moeten voelen om mezelf helemaal aan Zijn dienst toe te wijden, om lichaam, ziel en geest, tijd, talenten, alles op Zijn altaar te leggen? En hoewel ik geen onberispelijk lam ben, ben ik toch blij dat, zoals de gezuurde koek werd aanvaard met het offer, hoewel het er nooit mee werd verbrand - ik, hoewel een gezuurde koek, op het altaar mag worden geofferd met mijn Heere en Heiland, het brandoffer van de Heere, en zo, hoewel onrein en vol van zuurdesem, mag ik worden aanvaard in de geliefde, een offerande van een zoete geur, aangenaam voor de Heere, mijn God. Hier is Jezus, geliefden, een Lam zonder smet, een Lam van het eerste jaar!
Het onderwerp breidt zich nu uit en de interesse verdiept zich. Laat me je zeer serieuze aandacht vragen voor het volgende punt, dat mij veel voldoening heeft gegeven in de ontdekking ervan, en dat jou zal instrueren in de relatie. In het zesde vers van het twaalfde hoofdstuk van Exodus wordt ons verteld dat dit lam dat op het Pascha geofferd moest worden, *vier dagen voor het offer uitgekozen en apart gehouden moest worden*. 'Op de

tiende dag van deze maand zullen zij een ieder een lam nemen, naar het huis hunner vaderen, een lam voor een huis; en indien het huisgezin te klein is voor het lam, laat hij en zijn naaste tot zijn huis het nemen naar het getal der zielen; een ieder naar zijn eten zal u tellen voor het lam.'

Het zesde vers zegt: 'En gij zult het bewaren tot de veertiende dag van dezelfde maand.' Vier dagen lang werd dit lam, uitgekozen om geofferd te worden, weggenomen van de rest van de kudde en alleen gehouden, om twee redenen - ten eerste dat ze door het voortdurende geblaat herinnerd zouden worden aan het plechtige feest dat gevierd zou worden. En bovendien, opdat ze er gedurende de vier dagen zeker van zouden zijn dat het geen smet had, want gedurende die tijd werd het voortdurend geïnspecteerd, zodat ze er zeker van zouden zijn dat het geen kwetsuren of verwondingen had die het onaanvaardbaar voor de Heere zouden maken.

En nu, broeders, flitst er een opmerkelijk feit voor jullie op - net zoals dit lam vier dagen gescheiden was, zo zeiden de oude allegorieën dat Christus vier jaar gescheiden was. Vier jaar nadat Hij het huis van Zijn vader verliet, ging Hij de woestijn in en werd Hij verzocht door de duivel. Vier jaar na Zijn doopsel werd Hij voor ons geofferd.

Maar er is nog iets beters: ongeveer vier dagen voor Zijn kruisiging reed Jezus Christus in triomf door de straten van Jeruzalem. Hij werd zo openlijk afgezonderd van de mensheid. Hij reed op de ezel naar de tempel, zodat iedereen kon zien dat Hij het Lam van Juda was, uitverkoren door God en verordend vanaf de grondlegging van de wereld.

En wat nog opmerkelijker is, gedurende die vier dagen zul je zien, als je je op je gemak wendt tot de Evangelisten, dat er evenveel is opgetekend van wat Hij deed en zei als door heel het andere deel van Zijn leven. Tijdens die vier dagen berispte Hij de vijgenboom en meteen verdorde deze. Toen dreef Hij de kopers en verkopers uit de tempel. Het was toen dat Hij de priesters en oudsten berispte, door hen de gelijkenis van de twee zonen te vertellen, van wie de ene zei dat hij zou gaan, en het niet deed, en de andere die zei dat hij niet zou gaan, en ging.

Toen vertelde Hij de gelijkenis van de mannen die de gezondenen doodden, daarna gaf Hij de gelijkenis van het huwelijk van de koningszoon. Dan komt Zijn gelijkenis aangaande de man die naar het feest ging zonder een bruiloftskleed aan te hebben. En dan komt ook de gelijkenis over de tien maagden, van wie er vijf wijs waren en vijf dwaas.

Dan komt het hoofdstuk met zeer treffende aanklachten tegen de Fari-

zeeën: ‘Wee u, gij blinde Farizeeën, reinigt eerst wat in de beker en op de schotel is.’ En dan komt ook dat lange hoofdstuk van profetie over wat er zou gebeuren bij de belegering van Jeruzalem, en een verslag van de ontbinding van de wereld: ‘Leer een gelijkenis van de vijgenboom: wanneer zijn tak nog zacht is en bladeren voortbrengt, weet gij dat de zomer nabij is.’

Maar ik zal je niet lastig vallen door je hier te vertellen dat Hij hen tegelijkertijd die prachtige beschrijving gaf van de dag des oordeels, waarop de schapen van de bokken zullen worden gescheiden. In feite werden de meest prachtige uitspraken van Jezus opgetekend als plaatsvindend binnen deze vier dagen. Net zoals het lam dat van zijn soortgenoten werd gescheiden, gedurende die vier dagen meer blies dan ooit, zo sprak Jezus gedurende die vier dagen meer.

En als je een uitspraak van Jezus wilt vinden, ga dan naar het verslag van de bediening van de laatste vier dagen om het te vinden. Daar vind je dat hoofdstuk: ‘Laat uw harten niet verontrust zijn.’ Daar vind je ook Zijn grote gebed: ‘Vader, Ik wil’, enzovoort. De grootste dingen die Hij deed, deed Hij in de laatste vier dagen, toen Hij apart gezet werd.

En er is nog één ding waar ik jullie bijzondere aandacht voor vraag, en dat is dat ik jullie gedurende die vier dagen vertelde dat het lam aan een nauwgezet onderzoek werd onderworpen. Zo is het ook bijzonder om te vertellen dat Jezus Christus gedurende die vier dagen door alle klassen van personen werd onderzocht. Het was tijdens die vier dagen dat de advocaat Hem vroeg wat het grootste gebod was, en Hij zei: ‘Gij zult de Heere, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw macht; en gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.’

Toen kwamen de Herodianen en ondervroegen Hem over het belastinggeld. Het was toen dat de Farizeeën Hem in verzoeking brachten. Het was ook toen dat de Sadduceeën Hem beproefden over het onderwerp van de opstanding. Hij werd door alle klassen en rangen beproefd: Herodianen, Farizeeën, Sadduceeën, advocaten en het gewone volk.

Tijdens deze vier dagen werd Hij onderzocht, maar hoe kwam Hij tevoorschijn? Een onbevlekt Lam! De officieren zeiden: ‘Nooit sprak een mens als deze.’ Zijn vijanden vonden niemand die zelfs maar vals tegen Hem kon getuigen, zoals ze samen overeenkwamen, en Pilatus verklaarde: ‘Ik vind geen fout in Hem.’ Hij zou niet geschikt zijn geweest voor het Paaslam als er ook maar één smet was ontdekt, maar ‘Ik vind geen schuld in Hem,’ was de uitspraak van de grote opperrechter, die daarmee

verklaarde dat het Lam gegeten mocht worden op Gods Pascha, het symbool en het middel van de bevrijding van Gods volk.
O geliefden! Je hoeft de Schriften maar te bestuderen om er wonderlijke dingen in te ontdekken. Je hoeft alleen maar diep te zoeken en je zult versteld staan van hun rijkdom. Je zult merken dat Gods Woord een heel kostbaar woord is, en hoe meer je ernaar leeft en het bestudeert, hoe meer het je dierbaar zal worden.
Maar het volgende dat we moeten opmerken is *de plaats waar dit lam gedood moest worden*, wat op een bijzondere manier duidelijk maakt dat het Jezus Christus moet zijn. Het eerste Pascha werd in Egypte gehouden, het tweede Pascha in de woestijn, maar we lezen niet dat er meer dan deze twee Paschavonden werden gevierd totdat de Israëlieten naar Kanaän kwamen.
En als je dan naar een passage in Deuteronomium gaat, het zestiende hoofdstuk, dan zul je zien dat God hen niet langer toestond om het lam in hun eigen huizen te slachten, maar een plaats aanwees voor de viering ervan. In de woestijn brachten ze hun offers naar de tabernakel waar het lam geslacht werd, maar bij de eerste afspraak in Egypte hadden ze natuurlijk geen speciale plaats waar ze het lam naartoe brachten om geofferd te worden.
Daarna lezen we in het zestiende vers van Deuteronomium: 'Gij moogt het Pascha niet offeren binnen een van uw poorten, die de HEERE, uw God, u geeft; maar op de plaats, die de HEERE, uw God, verkiezen zal om Zijn Naam in te stellen, daar zult gij het Pascha offeren op de avond, bij het ondergaan van de zon, in de tijd dat gij uit Egypte gekomen zijt.'
Het was in Jeruzalem dat de mensen behoorden te aanbidden, want de verlossing was van de Joden. Daar was Gods paleis, daar rookte Zijn altaar, en alleen daar zou het paaslam gedood kunnen worden. Zo werd onze gezegende Heere naar Jeruzalem geleid. De woedende menigte sleepte Hem mee door de stad. In Jeruzalem werd ons Lam voor ons geofferd. Het was precies op de plek waar God het had verordend.
O, als de menigte die zich in Nazareth om Hem heen verzamelde in staat was geweest om Hem halsoverkop de heuvel af te duwen, dan had Christus niet in Jeruzalem kunnen sterven, maar zoals Hij zei: 'Een profeet kan niet omkomen buiten Jeruzalem,' zo was het waar dat de Koning van alle profeten niet anders kon - de profetieën over Hem zouden niet in vervulling zijn gegaan. 'Gij zult het lam slachten op de plaats die de HEERE, uw God, zal aanwijzen.' Hij werd geofferd op de plaats zelf.

Zo heb je opnieuw een bijkomstig bewijs dat Jezus Christus het Paaslam voor Zijn volk was.
Het volgende punt is *de manier waarop Hij stierf*. Ik denk dat de manier waarop het lam geofferd moest worden zo bijzonder de kruisiging van Christus weergeeft, dat geen enkele andere vorm van dood op geen enkele manier aan alle hier beschreven bijzonderheden had kunnen voldoen.
Eerst moest het lam geslacht worden en het bloed werd opgevangen in een bekken. Gewoonlijk stond de priester bij het altaar, de Levieten of het volk slachtten het lam en het bloed werd opgevangen in een gouden bekken. Dan, zodra het opgevangen was, wierp de priester, die bij het altaar stond waarop het vet brandde, het bloed op het vuur of wierp het aan de voet van het altaar.
Je kunt wel raden wat voor tafereel het was. Tienduizend lammeren werden geofferd en het bloed werd uitgestort in een purperen rivier. Vervolgens moest het lam geroosterd worden, maar er mocht geen bot van het lichaam gebroken worden. Nu zeg ik: er is niets anders dan kruisiging dat aan al deze drie dingen kan voldoen. Kruisiging heeft het vergieten van bloed in zich - de handen en voeten werden doorboord.
Het heeft het idee van roosteren in zich, want roosteren betekent een lange kwelling, en zoals het lam lange tijd voor het vuur stond, zo stond Christus in de kruisiging lange tijd bloot aan een brandende zon en alle andere pijnen die de kruisiging met zich meebrengt. Bovendien werd er geen bot gebroken, wat bij geen enkele andere straf het geval zou kunnen zijn geweest.
Stel dat het mogelijk was geweest om Christus op een andere manier ter dood te brengen. Soms brachten de Romeinen misdadigers ter dood door ze te onthoofden, maar bij zo'n dood wordt de nek gebroken. Veel martelaren werden ter dood gebracht door een zwaard doorboord te krijgen, maar hoewel dat een bloederige dood zou zijn geweest en niet noodzakelijkerwijs een gebroken bot, zou de marteling niet lang genoeg zijn geweest om door het roosteren te worden voorgesteld.
Dus, welke straf je ook neemt - neem ophanging, wat de Romeinen soms deden in de vorm van wurging - die manier van straffen gaat niet gepaard met het vergieten van bloed, en daarom zouden de eisen niet zijn beantwoord. En ik denk dat elke intelligente Jood, als hij dit verslag van het Pascha doorleest en dan naar de kruisiging kijkt, getroffen moet worden door het feit dat de straf en kruisdood waardoor Christus leed, al deze drie dingen in zich moet hebben opgenomen.

Er werd bloed vergoten, het lijden duurde lang - het roosteren van de marteling - en daar kwam nog bij, vreemd genoeg, dat door Gods voorzienigheid geen bot werd gebroken, maar het lichaam ongeschonden van het kruis werd gehaald.
Sommigen zeggen misschien dat verbranden de zaak had kunnen oplossen, maar in dat geval zou er geen bloed zijn vergoten en zouden de botten vrijwel gebroken zijn in het vuur. Bovendien zou het lichaam niet in zijn geheel bewaard zijn gebleven. Kruisiging was de enige dood die aan al deze drie eisen kon voldoen. En mijn geloof krijgt grote kracht van het feit dat ik mijn Heiland niet alleen als *een* vervulling van het type zie, maar als de *enige*.
Mijn hart verheugt zich om naar Hem te kijken die ik heb doorboord, en om Zijn bloed, als dat van het lam, gesprenkeld te zien op mijn bovendorpel en mijn deurpost, en om Zijn beenderen ongebroken te zien, en om te geloven dat geen bot van Zijn geestelijk lichaam hierna nog gebroken zal worden. En ik verheug me er ook over dat ik Hem in het vuur geoffert zie worden, omdat ik daardoor zie dat Hij God tevreden heeft gesteld voor dat gebraden worden dat ik voor eeuwig en altijd in de marteling van de hel had moeten ondergaan.
Christen! Ik wou dat ik woorden had om het in betere taal uit te beelden, maar zoals het is, geef ik je de onverteerde gedachten, die je mee naar huis mag nemen en waarvan je gedurende de week mag leven. Want je zult merken dat dit Paaslam een steeds weer terugkerend feest is, zo ook het avondmaal, en je kunt je er voortdurend mee voeden, totdat je op de berg van God komt, waar je Hem zult zien zoals Hij is, en Hem zult aanbidden in het Lam in het midden daarvan.

II. HOE WE VOORDEEL HALEN UIT HET BLOED VAN CHRISTUS. Christus, ons Pascha, is voor ons geslacht. De Israëliet kon dat niet zeggen. Hij kon zeggen, *een* lam, maar '*het Lam*,' zelfs 'Christus ons Pascha,' was nog geen slachtoffer geworden. En er zijn enkele van mijn toehoorders binnen deze muren vanavond die niet kunnen zeggen: 'Christus ons Pascha is voor ons geslacht.' Maar God zij geprezen! Sommigen van ons kunnen dat wel. Er zijn hier enkelen die hun handen op de glorieuze zondebok hebben gelegd, en nu kunnen zij hun handen ook op het Lam leggen, en zij kunnen zeggen: 'Ja, het is waar, Hij is niet alleen gedood, maar Christus, ons Pascha, is voor ons gedood.'
We hebben op twee manieren baat bij de dood van Christus. Ten eerste

doordat Zijn bloed over ons wordt gesprenkeld voor onze *verlossing*. Ten tweede doordat we Zijn vlees eten voor voedsel, *wedergeboorte* en *heiliging*. Het eerste aspect waarin een zondaar Jezus ziet is dat van een lam dat geslacht is, wiens bloed aan de deurpost en aan de bovendorpel gesprenkeld is.
Merk op dat het bloed nooit op de drempel werd gesprenkeld. Het werd gesprenkeld op de bovendorpel, de bovenkant van de deur, op de zijstijl, maar nooit op de drempel, want wee degene die het bloed van de Zoon van God vertrapt! Zelfs de priester van Dagon vertrapte de drempel van zijn god niet, veel minder zal de Christen het bloed van het Paaslam vertrappen.
Maar Zijn bloed moet aan onze rechterhand zijn om onze voortdurende bewaker te zijn, en aan onze linkerhand om onze voortdurende steun te zijn. We willen dat Jezus Christus over ons wordt gesprenkeld. Zoals ik je al eerder vertelde, is het niet alleen het bloed van Christus dat op Golgota is uitgestort dat een zondaar redt, het is het bloed van Christus dat op het hart wordt gesprenkeld.
Laten we naar het land Zoan gaan. Denk eens in dat je vanavond het tafereel ziet! Het is avond. De Egyptenaren gaan naar huis - weinig denkend aan wat komen gaat. Maar zodra de zon onder is, wordt er in elk huis een lam gebracht. De Egyptische vreemdelingen die langskomen zeggen: ‘Deze Hebreeërs gaan vanavond een feestmaal houden,’ en ze trekken zich volkomen achteloos terug in hun huizen.
De vader van het Hebreeuwse huis neemt zijn lam en bekijkt het nog eens met bezorgde nieuwsgierigheid van kop tot voet, om te zien of het een smet heeft. Hij vindt er geen. ‘Mijn zoon,’ zegt hij tegen een van hen, ‘Breng hier het bekken.’ Het wordt vastgehouden. Hij steekt het lam en het bloed stroomt in het bekken.
Bedenk dat je de man ziet, terwijl hij zijn ijverige vrouw beveelt het lam voor het vuur te roosteren! ‘Pas op,’ zegt hij, ‘dat er geen bot gebroken wordt.’ Zie je haar intense bezorgdheid toen ze het neerlegde om te braden, opdat er geen bot zou breken? ‘Nu,’ zegt de vader, ‘breng een bos hysop.’ Een kind brengt het. De vader doopt het in het bloed. ‘Kom hier, mijn kinderen, vrouw en al, en zie wat ik ga doen.’
Hij neemt de hysop in zijn handen, doopt het in het bloed en sprenkelt het over de bovendorpel en de deurpost. Zijn kinderen zeggen: ‘Wat bedoelt u met deze verordening?’ Hij antwoordt: ‘Deze nacht zal de HEERE God voorbijgaan om de Egyptenaren te verslaan, en wanneer Hij het

bloed op de bovendorpel en op de twee zijposten ziet, zal de HEERE over de deur gaan en zal Hij niet toestaan dat de vernietiger in jullie huizen komt om jullie te verslaan.'
Het werk is gedaan, het lam is gekookt, de gasten zitten eraan. De vader van de familie heeft om zegening gevraagd en ze zitten aan tafel om ervan te smullen. En let op hoe de oude man zorgvuldig het ene gewricht van het andere scheidt, zodat er geen bot wordt gebroken, en hij let er goed op dat het kleinste kind van de familie er iets van te eten krijgt, want zo heeft de Heere het bevolen.
Beeld je in dat je hem ziet terwijl hij tegen hen zegt: 'Het is een plechtige nacht - haast je - over een uur zullen we allemaal Egypte verlaten.' Hij kijkt naar zijn handen, ze zijn ruw van de arbeid, en hij klapt erin en roept: 'Ik zal geen slaaf meer zijn.' Zijn oudste zoon heeft misschien pijn geleden onder de zweep en hij zegt: 'Zoon, je hebt vanmiddag de zweep van de opzichter over je heen gehad, maar dit is de laatste keer dat je hem zult voelen.' Hij kijkt hen allemaal aan, met tranen in zijn ogen: 'Dit is de nacht dat de HEERE God jullie zal bevrijden.'
Zie je ze met hun hoeden op hun hoofden, met hun lendenen omgord en hun stokken in hun handen? Het is het holst van de nacht. Plotseling horen ze een kreet! De vader zegt: 'Blijf binnen, mijn kinderen, jullie weten zo wat het is.' Nu nog een kreet, nog een kreet, nog een kreet volgt op een kreet. Ze horen onophoudelijk gejammer en geweeklaag. 'Blijf binnen,' zegt hij, 'de engel des doods vliegt rond.'
Er heerst een plechtige stilte in de kamer en ze kunnen de vleugels van de engel bijna horen flapperen in de lucht als hij hun met bloed besmeurde deur passeert. 'Wees kalm,' zegt de man, 'dat bloed zal jullie redden.' Het geschreeuw neemt toe. Eet snel, mijn kinderen,' zegt hij opnieuw, en in een oogwenk komen de Egyptenaren aan en zeggen: 'Ga weg! Ga weg! Wij geven niets om de sieraden die jullie geleend hebben. Jullie hebben de dood in onze huizen gebracht.'
'Oh!' zegt een moeder, 'Ga! Ga in Gods naam. Mijn oudste zoon is dood!' 'Ga!' zegt een vader 'Ga! en vrede zij met je. Het was een slechte dag toen uw volk in Egypte kwam, en onze koning begon uw eerstgeborenen te doden, want God straft ons voor onze wreedheid.' Ah, zie hen het land verlaten, het geschreeuw is nog steeds te horen, het volk is bezig met hun doden. Terwijl zij weggaan, wordt een zoon van Farao levenloos meegenomen om in één van de piramiden begraven te worden. Op een gegeven moment zien ze hoe een van de zonen van hun meester wordt

meegenomen. Een gelukkige nacht voor hen - als ze ontsnappen!
En ziet u, mijn toehoorders, een prachtige parallel? Zij moesten het bloed sprenkelen en ook het lam eten. Ach, mijn ziel, heb jij ooit het bloed over je laten sprenkelen? Kunt u zeggen dat Jezus Christus de uwe is? Het is niet genoeg om te zeggen: 'Hij had de wereld lief en gaf Zijn Zoon.' Je moet zeggen: 'Hij hield van *mij* en gaf Zichzelf voor *mij.*'
Er komt nog een uur, beste vrienden, waarin we allemaal voor Gods rechterstoel zullen staan, en dan zal God zeggen: 'Engel des doods, je hebt eens de eerstgeborenen van Egypte geslagen, je kent je prooi. Ontbloot je zwaard.' Ik zie de grote bijeenkomst, jij en ik staan onder hen. Het is een plechtig moment. Alle mensen staan in spanning. Er is geen geroezemoes of gefluister. De sterren zelf houden op te schijnen opdat het licht de lucht niet zou verstoren door zijn beweging. Alles is stil.
God zegt: 'Heb jij degenen die van Mij zijn verzegeld?' 'Dat heb ik,' zegt Gabriël, 'zij zijn allen met bloed verzegeld.' Dan zegt Hij: 'Veeg met je zwaard van slachting! Veeg de aarde! en stuur de ongeklede, de ongekochte, de ongewassenen naar de put.' O, hoe zullen we ons geliefd voelen, als we voor een moment die engel zijn vleugels zien uitslaan? Hij staat op het punt om te vliegen. 'Maar,' zal de twijfel onze gedachten kruisen, 'misschien zal hij naar mij komen'?
Nee, we zullen blijven staan en de engel recht in zijn gezicht kijken.

'Stoutmoedig zal ik staan op die grote dag!
Want wie zal mij iets ten laste leggen?
Terwijl ik door Uw bloed verlost ben
van de enorme vloek en schande van de zonde.'

Als we het bloed op ons hebben, zullen we de engel zien komen, we zullen naar hem glimlachen. We zullen zelfs voor Gods aangezicht durven komen en zeggen:

'Grote God! Ik ben schoon!
Door Jezus' bloed ben ik rein!'

Maar als, mijn hoorder, uw onbewogen geest onberouwvol voor zijn Maker zal staan, als uw schuldige ziel met al haar zwarte vlekken erop zal verschijnen, onbesmet met de purperen vloed, hoe zult u dan spreken als u uit de schede het zwaard van de engel ziet flitsen, gezwind voor de

dood en gevleugeld voor de vernietiging, en als het u zal verscheuren?
Ik denk dat ik je nu zie staan. De engel veegt er duizend weg. Daar is een van je kroeg metgezellen. Daar een met wie je danste en vloekte. Daar is een ander, die na het bezoeken van dezelfde kapel, net als jij, een verachter van religie was. Nu komt de dood dichterbij. Net als wanneer de maaier het veld schoonveegt en het volgende aar beeft omdat het de volgende keer aan de beurt is. Ik zie een broer en een zus de put in geveegd worden.
Heb ik geen bloed op mij? Dan, o rotsen! het was vriendelijk van u om mij te verbergen. Je hebt geen welwillendheid in je armen. Bergen! Laat me een schuilplaats vinden in jullie spelonken. Maar het is allemaal tevergeefs, want wraak zal de bergen splijten en de rotsen open splijten om mij te vinden. Heb ik geen bloed? Heb ik geen hoop? Ah! nee! Hij slaat mij. Eeuwige verdoemenis is mijn gruwelijke deel. De diepte van de duisternis van Egypte voor jou en de verschrikkelijke kwellingen van de put waaruit niemand kan ontsnappen!
Ach, mijn lieve toehoorders, als ik zou preken zoals ik zou willen, als ik tot jullie zou spreken zonder mijn lippen en met mijn hart, dan zou ik jullie vragen om dat besprenkelde bloed te zoeken, en jullie aansporen door de liefde van je eigen ziel, door alles wat heilig en eeuwig is, om te arbeiden om dit bloed van Jezus op jullie zielen besprenkeld te krijgen. Het is het besprenkelde bloed dat een zondaar redt.
Maar als de christen het bloed besprenkeld krijgt, is dat niet alles wat hij wil. *Hij wil iets om zich mee te voeden*. En o zoete gedachte! Jezus Christus is niet alleen een Redder voor zondaars, maar Hij is ook voedsel voor hen nadat ze gered zijn. Het paaslam eten we door geloof. We leven ervan. U mag zeggen, mijn hoorders, of u het bloed op de deur hebt gesprenkeld door dit - eet u het Lam?
Stel dat een van de oude Israëlieten in zijn hart had gezegd: ‘Ik zie het nut van dit feest niet in. Het is heel goed om het bloed op de bovendorpel te sprenkelen, anders wordt de deur niet gekend, maar wat voor nut heeft dit alles van binnen? We zullen het lam laten klaarmaken en we zullen zijn beenderen niet breken, maar we zullen er niet van eten.’
En stel dat hij het lam zou opbergen. Wat zou het gevolg zijn geweest? Wel, de engel des doods zou hem net zo geslagen hebben als de rest, zelfs als het bloed op hem was geweest. En als die oude Israëliet bovendien had gezegd: ‘Daar, we zullen er een klein stukje van nemen, maar we zullen iets anders te eten hebben. We zullen wat ongezuurd brood hebben,

we zullen het zuurdesem niet uit onze huizen weren, maar we zullen wat gezuurd brood hebben.’ Als zij het lam niet hadden opgegeten, maar er wat van hadden bewaard, dan zou het zwaard van de engel het hart net zo goed gevonden hebben als dat van ieder ander.
O, beste toehoorder, je kunt wel denken dat je het bloed besprenkeld hebt, je kunt wel denken dat je rechtvaardig bent, maar als je niet zowel *op* Christus als *door* Christus leeft, zul je nooit door het paaslam gered worden. ‘Ah!’ zeggen sommigen, ‘we weten hier niets van.’ Natuurlijk weet je dat niet. Toen Jezus Christus zei: ‘Tenzij gij mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in u’, zeiden sommigen: ‘Dit is een harde uitspraak, wie kan het verdragen?’ en velen uit die tijd gingen terug - en wandelden niet meer met Hem.
Zij konden Hem niet begrijpen, maar christen, begrijp jij het niet? Is Jezus Christus niet uw dagelijks voedsel? En zelfs met de bittere kruiden, is Hij geen zoet voedsel? Sommigen van jullie, mijn vrienden, die ware christenen zijn, leven te veel op jullie wisselende kaders en gevoelens, op jullie ervaringen en bewijzen. Dat is helemaal verkeerd. Dat is net alsof een aanbidder naar de tabernakel was gegaan en een van de mantels begon te eten die door de priester werden gedragen.
Als een mens leeft van de gerechtigheid van Christus, is dat hetzelfde als het eten van het kleed van Christus. Als een mens leeft van zijn gestalten en gevoelens, dan is dat net zoveel als wanneer een kind van God zou leven van wat penningen die hij in het heiligdom heeft ontvangen en die nooit bedoeld waren als voedsel, maar alleen om hem een beetje te troosten. De christen leeft niet van de gerechtigheid van Christus, maar van Christus. Hij leeft niet van de vergeving van Christus, maar van Christus - en van Christus leeft hij dagelijks, van de nabijheid van Christus.
Oh! Ik hou van Christus-prediking. Het is niet de leer van rechtvaardiging die mijn hart goed doet, het is Christus, de rechtvaardiger. Het is niet de vergeving die het hart van de Christen zo verheugt, het is Christus, de vergever. Het is niet de uitverkiezing die ik half zo liefheb als mijn uitverkiezing in Christus voordat de wereld begon. Ja, het is niet de uiteindelijke volharding die ik zo liefheb als de gedachte dat in Christus mijn leven verborgen is, en dat, omdat Hij Zijn schapen het eeuwige leven geeft, zij nooit zullen vergaan, noch zal iemand ze uit Zijn hand rukken.
Zorg ervoor, Christen, dat je het paaslam eet en niets anders. Ik zeg je man, als je dat alleen eet, zal het als brood voor je zijn - het beste voedsel voor je ziel. Als je van iets anders leeft dan van de Heiland, ben je

als iemand die probeert te leven van onkruid dat in de woestijn groeit, in plaats van het manna te eten dat uit de hemel neerdaalt. Jezus is het manna. *In* Jezus en *door* Jezus leven we.
Nu, beste vrienden, zullen we door naar deze tafel te komen het Paasmaal houden. Opnieuw zullen we door geloof het Lam eten, door heilig vertrouwen zullen we tot een gekruisigde Heiland komen en ons voeden met Zijn bloed, gerechtigheid en verzoening.
En nu, ter afsluiting, wil ik jullie vragen: hopen jullie gered te worden, vrienden? De een zegt: 'Nou, ik weet het bijna niet. Ik hoop gered te worden, maar ik weet niet hoe.' Weet je, je beeldt je in dat ik een fictie vertel, als ik je vertel dat mensen hopen gered te worden door werken, maar het is niet zo, het is een realiteit. Als ik door het land reis, ontmoet ik allerlei soorten mensen, maar het vaakst zelfingenomen mensen.
Hoe vaak ontmoet ik niet een man die zichzelf heel godvruchtig vindt omdat hij één keer op zondag naar de kerk gaat, en die zichzelf heel rechtvaardig vindt omdat hij bij het instituut hoort. Zoals een kerkman laatst tegen me zei: 'Ik ben een stijve kerkman.' 'Daar ben ik blij om,' zei ik tegen hem, 'want dan ben je een Calvinist, als je de 'Artikelen' aanhangt.' Hij antwoordde: 'Ik heb geen verstand van de 'Artikelen', ik hou me meer aan de 'formulieren'.' En dus dacht ik dat hij meer een formalist was dan een christen. Er zijn veel van zulke mensen in de wereld.
Een ander zegt: 'Ik geloof dat ik gered zal worden. Ik ben niemand iets schuldig. Ik ben nooit failliet geweest. Ik betaal iedereen twintig shilling per pond. Ik ben nooit dronken en als ik iemand ooit onrecht heb aangedaan, probeer ik het goed te maken door een pond per jaar aan zo'n vereniging te geven. Ik ben net zo gelovig als de meeste mensen en ik geloof dat ik gered zal worden.'
Dat is niet genoeg. Het is alsof een oude Israëliet had gezegd: 'We willen geen bloed op de bovendorpel, we hebben een mahoniehouten bovendorpel. We willen geen bloed op de deurpost, we hebben een mahoniehouten deurpost.' Wat het ook was, de engel zou het hebben geslagen als er geen bloed op had gezeten. Je kunt nog zo rechtvaardig zijn als je wilt, als je het bloed niet hebt gesprenkeld, dan zal alle goedheid van je deurposten en bovendorpels geen enkel nut hebben.
'Ja,' zegt een ander, 'daar vertrouw ik niet helemaal op. Ik geloof dat het mijn plicht is om zo goed mogelijk te zijn, maar dan denk ik dat de genade van Jezus Christus de rest zal goedmaken. Ik probeer zo rechtvaardig te zijn als de omstandigheden toelaten, en ik geloof dat welke tekortko-

mingen er ook zijn, Christus ze zal aanvullen.' Dat is alsof een Israëliet had gezegd: 'Kind, breng me het bloed,' en toen dat gebracht was, had hij gezegd: 'Breng me een kan water,' en toen had hij het genomen en het gemengd en de deurpost ermee besprenkeld.

De engel zou hem net zo goed geslagen hebben als ieder ander, want het is *bloed, bloed, bloed*! dat redt. Het is geen bloed vermengd met het water van onze slechte werken. Het is *bloed, bloed, bloed*! en niets anders. En de enige manier van verlossing is door bloed. Want zonder het vergieten van bloed is er geen vergeving van zonde.

Laat kostbaar bloed over jullie sprenkelen, mijn toehoorders. Vertrouw op kostbaar bloed. Laat je hoop gevestigd zijn op een verlossing die verzegeld is met een verzoening van kostbaar bloed, en je bent gered. Maar heb je geen bloed, of heb je bloed vermengd met iets anders, dan ben je verdoemd terwijl je leeft - want de engel zal je doden, hoe goed en rechtvaardig je ook bent. Ga dan naar huis en denk hieraan: 'Christus ons Pascha is voor ons geofferd.'

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

DE EXODUS

NO. 55

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
9 DECEMBER 1855
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'En het geschiedde aan het einde van de vierhonderddertig jaren, op dezelfde dag, dat al het heir des HEREN uitging uit het land Egypte.'
Exodus 12:41

Het is onze vaste overtuiging en toenemende overtuiging dat de historische boeken van de Schrift bedoeld waren om ons door typen en figuren geestelijke dingen te leren. Wij geloven dat elk deel van de geschiedenis van de Schrift niet alleen een getrouwe weergave is van wat er werkelijk gebeurde, maar ook een schaduw van wat er geestelijk gebeurt in de omgang van God met Zijn volk of in de bedelingen van Zijn genade jegens de wereld in het algemeen.
Wij beschouwen de historische boeken van de Schrift niet als loutere rollen geschiedenis, zoals profane schrijvers geschreven zouden kunnen hebben, maar wij beschouwen ze als de meest ware en onfeilbare verslagen van het verleden, en ook als de meest heldere en glorieuze voorafschaduwingen van de toekomst, of anders als de meest wonderlijke metaforen en wonderbaarlijke illustraties van dingen die waarlijk onder ons ontvangen worden, en het meest waarlijk gevoeld worden in het christelijke hart. We kunnen het mis hebben - we geloven van niet. In ieder geval heeft deze grote fout ons aanwijzing, en onze vergissing ons troost gegeven.

We zien het boek Exodus als een boek met typen van de bevrijdingen die God aan Zijn uitverkoren volk zal geven. Niet alleen als een geschiedenis van wat Hij gedaan heeft door hen uit Egypte te brengen door de eerstgeborenen te slaan, hen door de Rode Zee te leiden en hen door de woestijn te leiden, maar ook als een beeld van Zijn trouwe omgang met Zijn hele volk, dat Hij door het bloed van Christus van de Egyptenaren scheidt en

door Zijn sterke en machtige hand uit het huis van hun slavernij en uit het land van hun slavernij haalt.
Afgelopen Sabbatavond hadden we het type van het Pascha - het Paaslam - en we lieten je toen zien hoe het besprenkelde bloed en het gegeten lam typen waren van het bloed dat voor onze rechtvaardiging werd toegepast, en van het vlees dat ontvangen werd door innerlijke gemeenschap met Jezus, de ziel die leeft en zich met Hem voedt. We nemen nu de Exodus, of het uitgaan van de kinderen van Israël uit Egypte, als een type en beeld van het uitgaan van alle vaten van barmhartigheid uit het huis van hun slavernij, en als de bevrijding van alle wettige gevangenen uit de ketenen van hun wrede taakmeesters, door soevereine en almachtige genade, door het Pascha van onze Heere Jezus Christus.

Het land Egypte is een beeld van het huis van slavernij waar al Gods verbondsvolk vroeg of laat in terecht zal komen vanwege hun zonde. Iedereen die God een erfdeel in Kanaän wil geven, zal Hij eerst naar Egypte brengen. Zelfs Jezus Christus zelf ging Egypte in voordat Hij in het openbaar als leraar voor de wereld verscheen, zodat in Zijn geval, en in dat van iedere christen, de profetie vervuld kon worden: ‘Uit Egypte heb Ik mijn zoon geroepen.’
Iedereen die geniet van de vrijheid waarmee Christus ons vrij maakt, moet eerst de pijnlijke slavernij van de zonde voelen. Onze polsen moeten smart worden door de boeien van onze ongerechtigheid en onze rug moet bloeden door de zweep van de wet - de leermeester die ons naar Jezus Christus drijft. Er is geen ware vrijheid die niet voorafgegaan wordt door ware slavernij. Er is geen ware bevrijding van zonde, tenzij we eerst gekermd en tot God geroepen hebben, zoals het volk Israël deed toen het in Egypte in slavernij was.
We moeten allemaal dienen in de steenoven. We moeten allemaal moe zijn van het zwoegen tussen de potten, anders zouden we nooit dat heerlijke vers kunnen realiseren: ‘Al hebt gij tussen de potten gelegen, toch zult gij zijn als de vleugels van een duif, met zilver bekleed en haar veren met geel goud.’ Er moet slavernij zijn voordat er vrijheid is, voordat er opstanding is moet er dood zijn, voordat er leven is moet er verderf zijn, voordat we uit de afschuwelijke put en de klei worden gehaald, moeten we uitroepen: ‘Ik zink in diepe modder, waar ik niet kan staan.’
En voordat we, net als Jona, uit de buik van de walvis kunnen worden gehaald en van onze zonde kunnen worden verlost, moeten we naar de

bodem van de bergen zijn afgedaald, met het onkruid om ons hoofd gewikkeld, huiverend onder een diep gevoel van ons eigen niets, en vrezend dat de aarde met haar tralies voor altijd om ons heen was.
Als je dit als sleutel neemt, zul je zien dat de bevrijding uit Egypte een prachtig beeld is van de bevrijding van heel Gods volk uit de slavernij van de wet en de slavernij van hun zonden.

I. Beschouw eerst de wijze waarop zij naar buiten gingen.
Toen de kinderen van Israël uit Egypte gingen, is het opmerkelijk dat *ze door de Egyptenaren werden verdreven*. De Egyptenaren die zichzelf hadden verrijkt met hun slavernij, zeiden: 'Gaat heen, want wij zijn allen doden.' Ze smeekten en verzochten hen om weg te gaan. Ja, zij dreven hen voort, gaven hun juwelen opdat zij zouden vertrekken en maakten dat zij het land verlieten.
En het is frappant dat juist de zonden die het kind van God in Egypte onderdrukken, hem naar Jezus drijven. Onze zonden maken slaven van ons als we in Egypte zijn, en als God de Heilige Geest ze tegen ons opstookt, slaan ze ons met wrede zweepslagen, tot onze ziel versleten is van extreme slavernij.

Maar juist die zonden worden door Gods genade het middel om ons naar de Heiland te drijven. De duif vlucht niet naar zijn hol, tenzij de adelaar hem achtervolgt. Zo achtervolgen zonden als arenden de schuchtere ziel, waardoor ze in de spleten van de rots Christus Jezus vliegt om zich te verbergen. Eens, geliefden, hielden onze zonden ons weg van Christus, maar nu drijft elke zonde ons naar Hem voor vergeving. Ik had Christus niet gekend als ik de zonde niet had gekend. Ik had geen verlosser gekend als ik niet onder de Egyptenaren had geleden. De Heilige Geest drijft ons naar Christus, net zoals de Egyptenaren het volk uit Egypte dreven.

Nogmaals, de kinderen van Israël gingen uit Egypte *bedekt met juwelen en gekleed in hun beste kleding.* De Israëlieten hebben er altijd naar verlangd om op hun feestdagen juwelen en allerlei mooie kleding te dragen. En als ze te arm waren om ze te bezitten, leenden ze juwelen voor dit doel.
Zo was het ook op dit opmerkelijke Pascha. Ze waren zo onderdrukt geweest dat ze vele jaren geen feest gehouden hadden, maar nu hulden ze zich allemaal in hun beste kleren, en op Gods bevel leenden ze van de Egyptenaren juwelen van zilver, en juwelen van goud, en klederen, 'en

de HEERE gaf hun gunst in de ogen van de Egyptenaren, zodat ze hun leenden wat zij verlangden; en zij beroofden de Egyptenaren.'
Laat niemand zeggen dat dit diefstal was. Dat zou het zijn geweest als God het niet had bevolen. Maar zoals een koning zijn eigen wetten opzij kan zetten, zo staat God boven zijn wetten en is alles wat Hij beveelt juist. Abraham zou zich schuldig hebben gemaakt aan moord toen hij zijn mes ter hand nam om zijn zoon te doden, als God hem dat niet had bevolen, maar het feit dat God het had bevolen, maakte het gerechtvaardigd en juist.
Maar bovendien wordt van het woord 'geleend' hier door de beste vertalers gezegd dat het niets anders betekent dan dat de kinderen van Israël hen om hun juwelen vroegen en niet van plan waren om ze terug te geven en ook geen overeenkomst aangingen om dat te doen. En het was zeer rechtvaardig dat zij dit deden, omdat zij jarenlang voor de Egyptenaren hadden gezwoegd zonder daarvoor enige beloning te hebben ontvangen. Soms heeft noodzaak geen wet, hoeveel te meer zal de God die boven alle noodzaak staat de meester zijn over Zijn eigen wetten?
De grote Potentaat, de enige wijze God, de Koning der koningen, heeft het recht om wetten te maken die Hij wil, en laat de ijdele mens het niet wagen om zijn Maker in twijfel te trekken wanneer zijn Maker hem een bevel geeft. Maar het feit is zeer veelzeggend. De kinderen van Israël gingen niet slecht gekleed uit Egypte. Zij gingen uit met hun beste kleren aan, en bovendien hadden zij juwelen van goud en juwelen van zilver en kleding geleend, en zij gingen blijmoedig het land uit.

Geliefden, dat is precies hoe een kind van God uit Egypte komt. Hij komt niet uit zijn slavernij met zijn oude kleding van eigengerechtigheid aan. O nee, zolang hij die draagt zal hij altijd in Egypte blijven, maar hij marcheert naar buiten met het bloed en de gerechtigheid van Jezus Christus op zich, en getooid met de goede genaden van de Heilige Geest. O, geliefden, als jullie een kind van Israël uit de slavernij van de zonde zouden zien komen, dan zouden jullie zeggen: 'Wie is dit die uit de woestijn opkomt? Is dit de arme slaaf die stenen maakte zonder stro? Is dit de ellendeling die niets dan lompen en flarden bij zich had? Is dit het arme schepsel wiens hele persoon bevuild was met de modder van de rivier van Egypte, en die in het land van Gosen werkte zonder loon of betaling?'
Ja, hij is het. En nu is hij gekleed als een koning en gekleed als een prins. Voorwaar, elk van deze mannen van de arbeid komt als een bruidegom

uitgedost voor zijn bruiloft, en hun vrouwen lijken als koninklijke bruiden gekleed in hun bruidsgewaden. Ieder kind van God, als hij uit Egypte komt, is gekleed in mooie kleren.

> ***'Vreemd, mijn ziel, zijt gij***
> ***gekleed, door de grote heilige***
> ***Drie; In de zoetste harmonie van lof.***
> ***Laat al uw krachten overeenkomen.'***

Merk bovendien op dat deze mensen *hun juwelen van de Egyptenaren kregen*. Gods volk verliest nooit iets door naar het huis van slavernij te gaan. Zij winnen hun mooiste juwelen van de Egyptenaren. 'Vreemd genoeg is het waar dat zonden mij goed doen,' zei een oude schrijver eens, 'omdat ze me naar de Heiland drijven en ik er dus goed door word.'

Vraag de nederige christen waar hij zijn nederigheid vandaan heeft, en tien tegen één dat hij zal zeggen dat hij die heeft gekregen in de oven van diep verdriet vanwege de zonde. Zie een ander die teder is in zijn geweten, waar heeft hij dat juweel vandaan? Het kwam uit Egypte, ik zal gebonden zijn. We krijgen meer door gebonden te zijn, onder overtuiging van zonde, dan we vaak krijgen door vrijheid.

Die slavernij waaronder je nu werkt, arm kind van verdriet, zal goed voor je zijn, want als je uit Egypte komt, zul je juwelen van de Egyptenaren stelen. Je zult parels hebben gewonnen uit je eigen overtuigingen. 'Oh!' zeggen sommigen, 'ik zwoeg al maanden en jaren onder een gevoel van zonde en kan geen bevrijding krijgen.' Wel, ik hoop dat je die spoedig zult krijgen, maar als dat niet zo is, zul je des te meer juwelen hebben gewonnen door daar te blijven, en als je eruit komt, zul je waarschijnlijk het beste maken van de christenen.

Wat is een nobelere prediker voor zondaars dan John Bunyan? En wie heeft er meer geleden dan hij? Jarenlang twijfelde en aarzelde hij, soms denkend dat Christus hem zou redden, dan weer denkend dat hij nooit tot de uitverkorenen behoorde, en zichzelf voortdurend betreurend. Maar hij kreeg juwelen terwijl hij in slavernij was, die hij nergens anders had kunnen krijgen. Wie had een grote verzameling juwelen zoals *Pelgrims Reis* kunnen maken als hij niet in Egypte had geleefd? Het was omdat hij zo lang in Egypte verbleef dat hij zoveel juwelen verzamelde.

En o, geliefden, laten we tevreden zijn met een tijdje stilstaan in benauwdheid, want de juwelen die we daar zullen winnen, zullen ons ons

hele leven lang sieren, en we zullen op een nacht uit Egypte komen, niet met geween, maar met liederen en kronen van blijdschap. We zullen 'lofgewaden hebben voor de geest der zwaarte'. De rouw zal van onze lendenen worden verwijderd en de as van ons hoofd, en we zullen voorwaarts marcheren getooid met juwelen, glinsterend van goud en zilver.

Maar er is nog één gedachte over de manier waarop ze uitkwamen, en dat is dat *ze haastig uitkwamen*. Ik denk dat een kind van God, wanneer hij de kans krijgt om uit de slavernij te komen, daar snel gebruik van zal maken. Als iemand naar me toekomt en zegt: 'Ik ben diep overtuigd van zonde,' enzovoort, en heel tevreden lijkt te zijn met praten over morgen, en morgen, en morgen, zeggende: 'Ik kan me bekeren wanneer ik wil en ik kan geloven wanneer ik wil,' en altijd maar uitstellen... Ik denk bij mezelf dat dat niet de bevrijding van de Heere is, want als Zijn volk uit Egypte weggaat, hebben ze altijd haast om eruit te komen.

Ik heb nog nooit een arme zondaar ontmoet die onder een zondebesef gebukt ging en geen *haast had* om zijn last van zich af te schudden. Geen mens heeft een gebroken hart, tenzij hij het direct wil laten verbinden. '*Heden*, indien gij Zijn stem hoort, verhardt uw hart niet,' zegt de Heilige Geest. Hij zegt nooit morgen, vandaag is Zijn voortdurende roep, en elke waarachtige Israëliet zal hijgen om uit Egypte te komen zodra hij de gelegenheid heeft.

Hij zal niet stoppen om zijn deeg te kneden en zijn brood te maken om mee te nemen, maar hij zal het ongezuurde brood op zijn schouders dragen, hij zal zo'n haast hebben om weg te komen. Hij die de herrie van de kerker haat, verlangt ernaar de sloten te horen kraken, opdat hij de vrijheid vindt. Hij die lang in de put heeft gezeten, haast zich om te ontsnappen. Wie de zweep van de taakmeester heeft ondergaan, vlucht als een duif naar zijn raam, opdat hij vrede en bevrijding vindt in Christus Jezus.

II. Maar nu we drie punten van overeenkomst hebben opgemerkt in de emigratie van de Israëlieten en de bevrijding van Gods volk, willen we in de tweede plaats je aandacht vestigen op een opmerking over DE OMVANG VAN DEZE VERLOSSING.

Is het je nooit opgevallen wat een geweldige uittocht van het volk Israël dit was? Weet je hoeveel mensen er uitgetrokken zijn? Volgens de laagste berekeningen moeten het er twee en een half miljoen geweest zijn, allemaal samengekomen op één plaats en allemaal tegelijk het land uit. En dan, naast hen, ging er nog een buitengewoon groot gezelschap met hen

uit - een gemengde menigte. Het aantal moet zo groot zijn geweest dat het onmogelijk is om het je voor te stellen.
Stel dat de inwoners van Londen allemaal tegelijk door een wildernis zouden marcheren. Dat zou iets wonderbaarlijks zijn in de geschiedenis, iets wat we ons nauwelijks kunnen voorstellen. Maar hier waren, op zijn zachtst gezegd, twee miljoen mensen, die allemaal tegelijk uit het midden van Egypte kwamen en het land verlieten. 'Ze reisden,' wordt er gezegd, 'van Ramses naar Sukkoth.'
Ramses was de plaats waar ze werden ingezet om een stad voor de koning te bouwen. Zij verbleven in Sukkoth of hutten. Omdat zo'n immense menigte geen huizen kon vinden, maakten ze daarom hutten, en daarom hielden de kinderen van Israël daarna altijd 'het Loofhuttenfeest' om te gedenken dat ze hutten hadden gebouwd in Sukkoth, toen ze voor het eerst uit Egypte kwamen.
Wat een verstand moet Mozes gehad hebben om zo'n groot leger te leiden, of beter gezegd, wat een geest moet er op hem gerust hebben, zodat hij hen allemaal naar één plaats kon leiden en hen dan allemaal door de woestijn kon leiden. Als je dit machtige aantal in gedachten houdt, zul je verbaasd zijn als je bedenkt wat een hoeveelheid manna er nodig moet zijn geweest om hen te voeden, en wat een waterstroom er moet zijn geweest die hen volgde! Spreek over de legers van Xerxes, of de legers van de Perzen, spreek over de machtige legers die koningen en machthebbers hebben verzameld! Hier was een leger dat ze allemaal overtrof.
Maar o, geliefden, hoeveel grootsheid schuilt er in de gedachte aan de menigte die Christus met Zijn bloed verlost. Christus stierf niet om er maar een paar te redden: 'Hij zal zien op het zwoegen van zijn ziel en overvloedig verzadigd zijn.' 'Door zijn kennis zal mijn rechtvaardige dienstknecht *velen* rechtvaardigen.' 'Een schare die niemand kan tellen' zal voor de troon van God en het Lam staan.
O, wonderbaarlijke emigratie - de emigratie van myriaden zielen! Laten we ze niet vergelijken met de sterren van de hemel, noch met het stof van de aarde, noch met het zand van de zee, maar laten we niet vergeten dat God aan Abraham heeft beloofd: 'Zoals het zand aan de kust van de zee, zo zal ook uw zaad zijn.' 'Wie kan het stof van Jakob tellen en het getal van het vierde deel van Israël?'
Zij likken de aarde op als water en het land wordt volkomen voor hun aangezicht verslonden. O, machtige God! Hoe groot is die bevrijding die een schare van Uw uitverkorenen voortbrengt, ontelbaarder dan de ster-

ren en zo ontelbaar als het zand aan duizend kusten! Alle lof voor Uw macht die dit alles doet!
Je krijgt een ander idee van de grootsheid van dit werk, als je denkt aan *de verschillende standen die de kinderen van Israël moeten hebben ingenomen*. Ik veronderstel dat ze niet allemaal even behoeftig waren, ze waren niet allemaal aan het zwoegen in dezelfde steenovens, maar sommigen van hen waren op de ene plaats, sommigen op een andere - sommigen werkten aan het hof van de koning, sommigen voor de gewone Egyptenaren - overal verspreid, maar waar ze ook waren, ze kwamen allemaal van hier. Als de Farao slaven in zijn zalen had, dan marcheerden zij op dezelfde dag uit zijn paleis met gouden poorten, in Memphis of in Thebe. Ze kwamen allemaal diezelfde dag uit hun verschillende situaties en geleid door God kwamen ze allemaal naar één plek, waar ze hun hutten bouwden en die ze Sukkoth noemden.
Zoals we, wanneer de herfst wegebt en de winter nadert, de kwetterende zwaluwen op de daken van het huis hebben zien verzamelen, zich voorbereidend op verre vluchten voorbij de paarse zee, waar ze een andere zomer in een ander land zouden kunnen vinden, zo verzamelden deze Israëlieten uit al hun landen zich op deze manier en stonden ze bij elkaar, op het punt om hun vlucht te nemen door een spoorloze wildernis naar dat land waarvan God hen gezegd had, zeggende: ‘Zie, Ik zal u brengen in een land dat vloeit van melk en honing.’
O, grote en heerlijke werken van God! ‘Groot zijn Uw werken, o HEERE, en wonderbaar zijn Uw daden, en dat weet mijn ziel goed.’
Ik wil dat jullie, geliefden, in het bijzonder één ding onthouden, en dat is, dat hoe groot deze emigratie ook was, en hoe enorm de menigten waren die Egypte verlieten, *het slechts één Pascha was dat hen allen bevrijdde*. Ze wilden geen twee vieringen van het avondmaal, ze hadden geen twee engelen nodig om door Egypte te vliegen, het was niet nodig om twee bevrijdingen te hebben, maar allemaal in één nacht, allemaal door het Paaslam, allemaal door het Pesachmaal, werden ze gered.
Kijk naar die menigte daarboven! Zie je de bloedgewassen menigte van zielen, uitverkoren door God en kostbaar? Kunt u hun aantal tellen? Kun je het kleine stof tellen van de zaligen voor de troon? Ah! nee, maar hier is een gedachte voor jou. Zij wilden geen twee Christussen om hen te redden, zij hadden geen twee Heilige Geesten nodig om hen te verlossen, noch waren er twee offers nodig om hen daar te brengen.
Vraag hen waar hun overwinning vandaan komt, zij schrijven met ver-

enigde adem hun overwinning toe aan het Lam, hun triomf in Zijn dood. Eén kwellend offer, één dood op Golgotha, één bloederig zweet in Getsemane, één kreet van ‘Het is volbracht,’ voltooide al het werk van verlossing. Oh! Het kostbare bloed van Christus! Ik vind het prachtig als ik denk dat het één zondaar redt, maar o! als ik denk aan de menigte zondaars die erdoor gered worden! Geliefden, we denken niet genoeg aan onze Heere Jezus Christus. We hebben niet half zoveel waardering voor Zijn dierbare Persoon als we zouden moeten hebben. We waarderen Zijn bloed niet tegen de juiste prijs.

Wel, arme zondaar, je zegt vanmorgen: ‘Dit bloed kan mij niet redden.’ Wat, kan het jou niet redden, terwijl het bezig is om duizenden en myriaden te redden? Zal de herder die de hele kudde bijeenbrengt en naar de weiden leidt, één lam verliezen? Je zegt misschien: ‘Ik ben zo klein.’ Juist daarom wil je niet zoveel van Zijn kracht om voor jou te zorgen.
‘Maar,’ zegt de een, ‘ik ben zo’n grote zondaar.’ Ja, zoveel te beter, want Hij ‘kwam om zondaars te redden, van wie ik de voornaamste ben,’ zei Paulus, en Hij kwam om jou te redden. Wees niet bang, jullie zonen van God. Hij die de Israëlieten allemaal in één nacht naar buiten bracht, kan jullie allemaal naar buiten brengen, ook al zijn jullie in de ergste slavernij. Misschien is er iemand van jullie die niet alleen bakstenen moet maken zonder stro, maar die twee keer zoveel bakstenen moet maken als iemand anders, denk je, en je opzichter heeft een zweep die om je heen gaat en je elke keer het vlees afsnijdt. Jullie hebben ergere slavernij dan wie dan ook, jullie slavernij is intenser, jullie oven heter, jullie potten moeilijker te maken.
Goed, ik ben er blij om, hoe zoet zal de vrijheid voor je zijn! En ik zal je zeggen dat je niet in Egypte achtergelaten zult worden, want als dat wel zo was, wat zou de oude Farao dan zeggen? ‘Hij zei dat Hij ze er allemaal uit zou halen, maar dat heeft Hij niet gedaan, er is er nog één over,’ en hij zou met die arme Israëliet door de straten paraderen. Hij zou met hem door Memphis en Thebe trekken en zeggen: ‘Er is er één die God niet wilde bevrijden, er is er één die ik zo stevig in mijn greep had dat Hij hem er niet uit kon krijgen!’
Meneer duivel, dat zul je niet zeggen van een van de mensen van de Heere. Ze zullen er allemaal zijn, de groten en de kleinen. Deze onwaardige hand zal de hand van de gezegende St. Paulus nemen, ze zullen allemaal in de hemel zijn, ze zullen allemaal verlost worden, ze zullen allemaal

gered worden, maar allemaal, let op, door één offer, één verbond, één bloed, één Pascha.

III. Dit brengt ons ertoe om vollediger te spreken over DE VOLLEDIGHEID VAN HUN VERLOSSING.

Onze tekst zegt: 'Het geschiedde aan het einde van de vierhonderddertig jaren, op dezelfde dag dat het geschiedde, dat *alle heirscharen van de HEERE* uittrokken uit het land Egypte.' Onze Arminiaanse vrienden denken dat sommigen van het volk van de Heere niet uit Egypte zullen komen, maar uiteindelijk verloren zullen gaan.

Ach, zoals de goede Hart zegt:

> ***'Als één arme heilige wegvalt,***
> ***kunnen allen dat ook.'***

En niemand van ons is veilig. Daarom wijken we daar niet voor. Maar alle scharen kwamen uit Egypte, ieder van hen, geen ziel bleef achter. Er is een arme man die kreupel was. Ah, je ziet hem zijn krukken weggooien. Er is een arme vrouw ziek. Ja, maar ze staat plotseling op uit haar bed. Er is nog een verlamde, die zichzelf met geen mogelijkheid kan optillen, maar zijn gestel wordt in een ogenblik stevig, '*want er was niet één zwak persoon in al hun stammen*' (Ps. 105:37).

Er is een arme kleine baby die er niets van weet, maar toch verlaat het Egypte, gedragen door zijn moeder. De oude grijshoofdige vader wankelde niet op zijn staf. Al was hij tachtig jaar oud, toch was hij een zoon van Israël, en hij kwam naar buiten. Er was een jongeling die net kon lopen, maar hoewel hij nog jong was, was de tijd voor hem gekomen, en hij kwam naar buiten.

Ze kwamen er allemaal uit, allemaal, er bleef er niet één achter. Ik neem niet aan dat ze daar ziekenhuizen hadden, maar als ze die hadden, dan weet ik zeker dat ze niemand van hen in het ziekenhuis achterlieten, maar ze waren allemaal in een oogwenk genezen. Er was een Israëliet die tegen de regering van Mozes in opstand was gekomen en zei: 'Wie heeft jou tot rechter en verdeler over ons gemaakt?' Maar zij lieten hem niet achter, zelfs hij kwam naar buiten.

Ze kwamen er allemaal uit, en we vinden ook niet dat er een arm verschrompeld schepsel achterbleef wiens armen en benen bijna onbruikbaar waren, en die dement was, wiens hersenen bijna verdwenen waren.

Dus geliefden, als je ‘het geringste lam in de kudde van Jezus’ bent, dan ben je nu ‘één in Jezus’. Ook al heb je heel weinig geleerd en heel weinig gezond verstand, je zult uit Egypte komen. Als de Heere je daar in slavernij heeft gebracht, en je hebt daar moeten zuchten, dan zal Hij je tegen die tijd laten zingen, als je daaruit verlost bent.
Je hoeft niet bang te zijn dat je achterblijft, want als dat wel zo zou zijn, zou Farao zeggen: ‘Hij heeft de sterken bevrijd, maar de zwakken heeft Hij niet kunnen halen’, en dan zou er in de hel gelachen worden om de macht en almacht van God. Ze kwamen er allemaal uit.
Maar dat niet alleen, *ze hadden ook allemaal hun vee bij zich*. Zoals Mozes zei: ‘Geen hoef zal achterblijven.’ Ze moesten al hun goederen bij zich hebben, evenals hun personen. Wat leert ons dit? Wel, niet alleen dat al Gods volk gered zal worden, maar dat alles wat Gods volk ooit had, hersteld zal worden. Alles wat Jakob ooit meenam naar Egypte zal weer teruggebracht worden.
Heb ik een volmaakte gerechtigheid verloren in Adam? Ik zal een volmaakte gerechtigheid hebben in Christus. Heb ik het geluk op aarde verloren in Adam? God zal mij hier beneden in Christus veel geluk geven. Heb ik de hemel in Adam verloren? Ik zal de hemel hebben in Christus, want Christus kwam niet alleen om de mensen te zoeken en te redden die verloren waren, maar *dat wat* verloren was, dat wil zeggen de hele erfenis, evenals de mensen, al hun bezittingen.
Niet alleen het schaap, maar de goede weide die het schaap verloren had. Niet alleen de verloren zoon, maar alle bezittingen van de verloren zoon. Alles werd uit Egypte gebracht, zelfs het gebeente van Jozef bleef niet achter. De Egyptenaren konden niet zeggen dat ze ook maar iets van de bezittingen van de Israëlieten hadden - zelfs niet één van hun kneedbakken of één van hun oude kledingstukken.
En wanneer Christus alle dingen voor Zichzelf zal hebben overwonnen, zal de christen geen atoom hebben verloren door de beproevingen van Egypte, maar zal hij kunnen zeggen: ‘O *dood,* waar is uw angel? O *graf,* waar is uw overwinning? O *hel,* waar is uw triomf? U hebt geen vlag of wimpel om uw overwinning te tonen. Er is geen kist of helm op het slagveld achtergebleven. Er is geen enkele trofee die je in de hel kunt oprichten om Christus te verachten. Hij heeft niet alleen Zijn volk verlost, maar zij zijn met vlag en wimpel vertrokken en hebben hun schilden meegenomen. Sta op en bewonder en heb de Heere lief, die zo al Zijn mensen verlost.

IV. Dit brengt ons op de vierde plaats, DE TIJD DAT DE ISRAELIETEN UIT EGYPTE KOMEN.

'Het geschiedde aan het einde van vierhonderddertig jaar, op dezelfde dag dat het geschiedde, dat alle heirscharen van de HEERE uittrokken uit het land Egypte.' God had Abraham beloofd dat zijn volk vierhonderddertig jaar in slavernij zou zijn, en ze waren geen dag langer in slavernij. Zodra Gods verbond opeisbaar werd, hoewel het al vierhonderddertig jaar eerder was getekend, betaalde Hij de rekening. Hij had geen tijd meer nodig om het te doen, maar Hij deed het meteen.

Christopher Ness zegt dat ze moesten wachten op de vervulling van de belofte tot de nacht kwam, want hoewel Hij het op dezelfde dag vervulde, liet Hij hen tot het einde blijven om hun geloof te bewijzen. Hij had het mis, want de dagen in de Schrift beginnen 's nachts. 'De *avond* en de morgen waren de tweede dag.' God liet hen dus niet wachten, maar betaalde hen meteen. Zodra de dag aanbrak, beginnend met onze nacht, zoals de Joodse dag nu doet, en de Schriftuurlijke dag altijd deed - zodra de klok sloeg - betaalde God Zijn verbintenis. We hebben gehoord van sommige huisbazen die precies om twaalf uur om hun huur komen vragen.

Nou, we bewonderen de eerlijkheid van een man als hij hem precies op die minuut betaalt, maar God is nooit achter de hand in het vervullen van Zijn beloften, niet door het tikken van een klok. Ook al lijkt Zijn belofte lang op zich te laten wachten, wacht er toch op. Je kunt je vergissen in de datum, maar als Hij iets heeft beloofd op een bepaalde dag, zal Hij je niet laten wachten tot morgen.

Op dezelfde dag dat de Heere het had beloofd, kwamen de Israëlieten vrij. En zo zal al het volk van de Heere uit de slavernij komen op het voorbestemde moment, en zij kunnen onmogelijk uit de slavernij komen vóór de vastgestelde tijd. O, arme benauwde erfgenaam van de hemel, zuchtend onder de zonde en zoekend naar rust, maar geen vindend, geloof dat het de wil van de Heere is dat je een beetje langer blijft waar een rokende oven is. Wacht een beetje, Hij doet je goed.

Net als Jezus van vroeger spreekt Hij nauwelijks tot jou om je geloof op de proef te stellen. Hij vertelt je nu dat je een hond bent, omdat Hij je wil horen zeggen: 'Waarheid, Heere, maar de honden eten van de kruimels.' Hij zou je niet laten wachten als je gretigheid daardoor geen nieuwe kracht zou krijgen. Hij zou je niet laten huilen als Hij het niet tot een teken van betere genade voor de toekomst wilde maken. Wacht daarom, want u zult uit Egypte komen en een vreugdevolle redding hebben in die

dag dat zij met gezang tot Sion zullen komen, met liederen en eeuwige vreugde op hun hoofden. Maar nu, geliefden, moeten we op een zeer plechtige manier eindigen, door jullie te herinneren aan *de metgezellen die met de kinderen van Israël uit Egypte kwamen*. Toen de kinderen van Israël uit Egypte kwamen, waren er bepaalde personen in Egypte die ontevreden waren met de koning - zeer waarschijnlijk schuldigen, veroordeelden, schuldenaren, bankroetelingen, en dergelijke personen, die hun land beu waren, en die, zoals geestig gezegd wordt van degenen die vervoerd worden, 'hun land verlieten voor het welzijn van hun land.'
Maar hoewel deze mensen met de kinderen van Israël meegingen, let wel, zij behoorden niet tot hen. Ze ontsnapten, maar de deur werd niet geopend om hen eruit te laten, ze werd alleen geopend om de kinderen van Israël eruit te laten. Deze weglopers waren altijd een last voor de kinderen van Israël. Er wordt gezegd dat de gemengde menigte een begeerte kreeg. Het was de gemengde menigte die hen leerde het gouden kalf te aanbidden. Het was de gemengde menigte die hen altijd op een dwaalspoor bracht. En die gemengde menigte heeft nu haar vertegenwoordigers.
Er zijn veel mensen die uit het land Egypte zijn gekomen en die nooit Israëlieten zijn geweest, en er zijn velen die zich bij ons voegen in de kerkgemeenschap, en die dat geestelijke brood eten en drinken van die geestelijke rots die hen is gevolgd, en toch is God met velen van hen niet weltevreden, net zoals er velen van vroeger waren met wie Hij niet weltevreden was en die in de woestijn ten val werden gebracht.
'Ah!' zegt de een, 'maar ik dacht dat als ze in Egypte waren geweest, ze zeker christenen moesten zijn geweest als ze eruit kwamen, want je hebt de metaforen gebruikt.' Ay, ja, maar merk op hoe deze mensen in Egypte waren.
Deze gemengde menigte was nooit *in slavernij* in Egypte. Het was Israël dat de zweep van de opzichter moest voelen en de stenen zonder stro moest maken.
Maar deze mannen hadden niets te doen. Zij waren zelf Egyptenaren - echte geboren Egyptenaren - 'erfgenamen van de zonde en kinderen des toorns'. *Ze hadden nooit echte slavernij gehad* en daarom konden ze zich niet verheugen zoals de ware Israëliet, toen ze bevrijd werden van het juk van Farao.
Deze mensen worden onder ons vertegenwoordigd door bepaalde personen, die tegen ons zeggen: 'Ach, ik weet dat ik een zondaar ben geweest.'

Dat is net zoiets als zeggen dat je een Egyptenaar bent geweest, en dat is alles. ‘Maar ik kan niet zeggen: ‘Ik heb mijn zonde gevoeld, ik heb haar verafschuwd en ik heb erover geweend. Ze komen en zeggen: ‘Ik ben een zondaar,’ horen iets over Jezus Christus, grijpen het aan met een gefantaseerd geloof - niet met het geloof dat zich met het Lam verenigt en ons ware verlossing brengt, maar met een fictief, voorgewend geloof, en ze denken dat ze bevrijding krijgen.

En sommige van deze mensen zijn wonderbaarlijk gelukkig. Ze hebben geen twijfels en angsten. Ze zijn op hun gemak, zoals Moab. Ze zijn niet van schip naar schip geleegd. Ze kunnen ons natuurlijk over Egypte vertellen. Ze weten er net zoveel van als het kind van God. Als het kind van God de steenbakkerij beschrijft, en hoe ze bakstenen maakten zonder stro, dan heeft hij het gezien, maar niet gevoeld.

En hij kan erover praten, misschien wel beter dan de arme Israëliet, want de arme Israëliet is soms op zijn mond geslagen, misschien wel, zodat hij stottert en niet zo goed kan spreken als de ander, die nooit een klap heeft gehad. Hij weet alles van de slavernij, misschien heeft hij er wel iets van verzonnen, om de arme Israëliet op de proef te stellen.

En hij kan de uittocht uit Egypte en de reis door de woestijn heel nauwkeurig beschrijven. Maar hier is het verschil, let op, tussen de Israëlieten en de Egyptenaren. De Egyptenaren sprenkelden het bloed niet aan de deurposten, en we lezen niet dat de gemengde menigte het paaslam at, want er staat geschreven: ‘Geen vreemdeling zal daarvan eten.’ Sommige mensen zeggen voortdurend: ‘Ik geloof dat ik naar de hemel ga,’ maar zij hebben nooit het bloed gesprenkeld, nooit het paaslam gegeten, nooit gemeenschap met Christus gehad en nooit een vitale vereniging met Hem gehad.

O jullie leden van christelijke kerken! Velen van u hebben een geveinsde ervaring en een geveinsde godsdienst. Hoevelen zijn er onder jullie die slechts de uiterlijke schijn van godsvrucht hebben! Jullie zijn witgekalkte grafkuilen, uiterlijk mooi en schoon, als de versierde tuinen van een kerkhof, maar innerlijk zijn jullie vol doodsbeenderen en verrotting!

Wees ervan overtuigd, ik smeek u, dat u op geen andere manier bevrijding kunt krijgen dan door het bloed van het Lam en door u werkelijk aan Christus tegoed te doen. Menigeen krijgt bevrijding door zijn geweten te smoren. ‘Ah!’ zegt een van deze gemengde menigte, ‘hier ben ik in de gevangenis, en dit is de nacht waarin de kinderen van Israël uit Egypte gaan, O, als ik uit mocht gaan!’

Wat doet hij? De bewaker is bang, hij is zijn oudste zoon kwijt, en de gevangene zegt: ‘Laat me eruit!’ en hij koopt de bewaker om om hem te laten gaan. En er is menig man die uit Egypte komt door zijn geweten om te kopen. ‘Zo, meester geweten,’ zegt hij, ‘ik zal nooit meer dronken worden. Ik zal altijd naar de kerk gaan. Daar is mijn winkel, die altijd open is op zondag - ik zal twee luiken omhoog doen, en dat is bijna net zo goed als hem helemaal sluiten, en ik zal de zaken niet zelf doen - ik zal een knecht vragen om het voor mij te doen.’ En hij komt naar buiten! Maar hij had beter in Egypte kunnen blijven dan er zo uit te komen.
Er zijn er weer die met grote kracht ontsnappen. De bewaarder valt dood neer en zo komen ze uit de gevangenis. Er zijn mannen die niet alleen omkopen, maar ook hun geweten doden. Ze gaan zo ver dat hun geweten bijna dood is, en als hij op een dag in een aanval is, haasten ze zich en ontsnappen, en zo hebben ze ‘vrede, vrede, waar geen vrede is.’
Zij wikkelen zich in de plooien van hun eigen waanvoorstellingen en vinden voor zichzelf schuilplaatsen van leugens uit, waarin zij hun vertrouwen stellen. O jullie gemengde menigte, jullie zijn het verderf van de kerken, jullie zetten ons aan tot begeerte. Het bloed van de reine Israëliet is bezoedeld door de vereniging met jullie. Jullie zitten zoals Gods volk zit, en toch zijn jullie Zijn volk niet. Jullie horen zoals Gods volk hoort, en toch zijn jullie ‘in de gal van bitterheid en in de banden van ongerechtigheid’.
Je neemt het avondmaal net zo zoet als anderen, terwijl je jezelf verdoemt door te eten en te drinken. Je komt naar de samenkomst van de kerk en je zit in de besloten vergadering van de heiligen, maar zelfs als je daar bent, ben je niets anders dan een wolf in schaapskleren, die de kudde binnengaat terwijl je er niet hoort te zijn.
Mijn geliefde toehoorders, beproeft uzelf, om te zien of u echte Israëlieten bent. O, mocht Christus tot u zeggen: ‘Zie, waarlijk een Israëliet, in wie geen bedrog is.’ Hebt u het bloed aan uw deurpost? Hebt u van Jezus gegeten? Leef je van Hem? Heb je gemeenschap met Hem? Heeft God de Heilige Geest je uit Egypte gebracht? Of ben je er zelf uitgekomen? Heb je toevlucht gevonden in Zijn dierbare kruis en gewonde zijde?
Als dat zo is, verheug je dan, want de Farao zelf kan je niet terugbrengen. Maar als dat niet zo is, dan bid ik mijn Meester om jouw vrede in stukken te slaan, hoe mooi en lieflijk die ook mag zijn. Ik smeek Hem om de winden van veroordeling en de overstromingen van Zijn toorn te zenden, zodat jouw huis nu mag vallen, in plaats van dat het moet blijven

staan tot je dood, en dan, in dat laatste plechtige uur, het bouwwerk van je eigen handen moet wankelen.
Gemengde menigte! Hoort dit! Jullie verzamelde bijeenkomsten van belijders! 'Onderzoekt uzelf of gij in het geloof zijt; beproeft uzelf. Weet gij zelf niet, dat Jezus Christus in u is, tenzij gij verdorven zijt?'
Maar als Hij niet in u is, dan bent u nog steeds een verworpene, die God verafschuwt. De Heere brengt al Zijn volk uit Egypte en verlost al Zijn kinderen uit het huis van slavernij.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

HEMEL

NO. 56

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
16 DECEMBER 1855
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Zoals er geschreven staat: Het oog heeft niet gezien en het oor heeft niet gehoord en in het hart van de mens is niet opgekomen wat God bereid heeft voor degenen die Hem liefhebben. Maar God heeft ze ons geopenbaard door zijn Geest; want de Geest doorzoekt alle dingen, ja de diepe dingen Gods.'
1 Korintiërs 2:9-10

Hoe vaak worden Schriftverzen verkeerd geciteerd! In plaats van ons tot de Bijbel te wenden om te zien hoe het geschreven staat, en te zeggen: 'Hoe leest gij?' citeren we van elkaar, en zo wordt een Schriftgedeelte verkeerd geciteerd overgeleverd, door een soort traditie, van vader op zoon, en gaat als gangbaar door onder een groot aantal christenen.

Hoe vaak horen we op onze gebedsbijeenkomsten onze broeders de hemel beschrijven als een plaats waar we ons geen voorstelling van kunnen maken! Ze zeggen: 'Het oog heeft niet gezien en het oor heeft niet gehoord en in het hart van de mens is niet opgekomen wat God bereid heeft voor degenen die Hem liefhebben', en daar houden ze op, niet ziende dat de kern van het hele tekstgedeelte hierin ligt: 'Maar God heeft het ons geopenbaard door Zijn Geest'.
Dus de vreugden van de hemel (als deze passage zinspeelt op de hemel, wat, naar ik aanneem, niet zo duidelijk is als sommigen zouden veronderstellen), zijn tenslotte geen dingen waarvan we ons geen voorstelling kunnen maken, want 'God heeft ze ons geopenbaard door zijn Geest'.
Ik heb laten doorschemeren dat deze passage het meest wordt toegepast op de hemel, en ik zal hem vanmorgen zelf ook in zekere mate toepassen. Maar iedereen die het verband leest, zal ontdekken dat de apostel het helemaal niet over de hemel heeft. Hij spreekt alleen hierover - dat de wijsheid van deze wereld niet in staat is om de dingen van God te ontdek-

ken - dat de louter vleselijke geest niet in staat is om de diepe geestelijke dingen van onze allerheiligste godsdienst te kennen.
Hij zegt: 'Wij spreken de wijsheid Gods in een verborgenheid, ja, de verborgen wijsheid, die God voor de wereld verordend heeft tot onze heerlijkheid: Welke geen der vorsten dezer wereld gekend heeft; want indien zij die gekend hadden, zouden zij den Heere der heerlijkheid niet gekruisigd hebben. Maar gelijk geschreven staat: Het oog heeft niet gezien, noch het oor heeft gehoord, noch is ingegaan in het hart des mensen, hetgeen God bereid heeft voor degenen, die Hem liefhebben. Maar God heeft ze ons geopenbaard door Zijn Geest; want de Geest doorzoekt alle dingen, ja de diepe dingen Gods.'
En dan gaat hij verder naar beneden om te zeggen: 'Maar de natuurlijke mens neemt de dingen van de Geest van God niet aan, want zij zijn voor hem dwaasheid en hij kan ze niet kennen, omdat zij geestelijk onderscheiden worden.' Ik neem aan dat deze tekst een groot algemeen feit is, dat geschikt is voor specifieke toepassing op bepaalde gevallen, en dat het grote feit dit is - dat de dingen van God niet kunnen worden waargenomen door oog, oor en hart, maar moeten worden geopenbaard door de Geest van God, zoals ze zijn voor alle ware gelovigen. We zullen die gedachte nemen en deze morgen trachten uit te breiden, door haar uit te leggen met betrekking tot de hemel en andere hemelse zaken.
Elke profeet die aan de grenzen van een nieuwe bedeling heeft gestaan, zou deze woorden met bijzondere kracht hebben kunnen uitspreken. Hij had kunnen zeggen, terwijl hij vooruitkeek naar de toekomst, terwijl God zijn oog had aangeraakt met de zalvende oogslaaf van de Heilige Geest: 'Het oog heeft niet gezien en het oor heeft niet gehoord, noch is in het hart van de mens opgekomen wat God bereid heeft voor degenen die Hem liefhebben, maar God heeft het ons geopenbaard door Zijn Geest.'
We zullen de economie van vrije genade onderverdelen in verschillende bedelingen. We beginnen met de *patriarchale*. Een patriarch, die net als Abraham begaafd was met een vooruitziende blik, had kunnen uitkijken naar de Levitische bedeling, glorieus met haar tabernakel, haar Shekinah, haar prachtige voorhangsel, haar brandende altaren. Hij zou een glimp hebben kunnen opvangen van Salomo's prachtige tempel en zelfs door anticipatie het heilige lied hebben kunnen horen opstijgen uit de verzamelde duizenden van Jeruzalem.
Hij had koning Salomo op zijn troon kunnen zien zitten, omringd met al zijn rijkdommen, en het volk in vrede en rust in het beloofde land. En hij

had zich kunnen wenden tot zijn broeders die in het patriarchale tijdperk leefden en kunnen zeggen: ‘Het oog heeft niet gezien en het oor heeft niet gehoord en in het hart van de mens is niet opgekomen wat God heeft bereid voor degenen die Hem liefhebben in de volgende bedeling.
‘Jullie weten niet hoe duidelijk God Zichzelf zal openbaren in het paaslam, hoe zoet het volk geleid, gevoed en geleid zal worden op de hele weg door de woestijn, wat een lieflijk en eerlijk land het is dat zij zullen bewonen. Het oog heeft de beken niet gezien die van melk vloeien, noch de rivieren die van honing stromen. Het oor heeft de welluidende stemmen van de dochters van Shiloh niet gehoord, noch zijn de vreugden van de mannen van Sion in het hart van de mens opgekomen, ‘maar God heeft ze ons geopenbaard door Zijn Geest.’’ En zo hadden de *profeten* aan het einde van de Levitische bedeling de komende heerlijkheden kunnen voorspellen. De oude Jesaja, die midden in de tempel stond en de offers en de rook die ervan opsteeg aanschouwde, zei, toen zijn ogen door de Geest van God werden geopend: ‘Het oog heeft niet gezien en het oor heeft niet gehoord en in het hart van de mens is niet opgekomen wat God bereid heeft voor degenen die Hem liefhebben.
Hij zag door geloof Christus gekruisigd aan het kruis. Hij zag Hem wellen in Zijn eigen bloed in de tuin van Getsemane. Hij zag de discipelen Jeruzalem verlaten om overal het Woord van God te verkondigen. Hij markeerde de voortgang van het koninkrijk van de Messias en hij keek neer op deze laatste dagen, waarin iedereen onder zijn eigen wijnstok en vijgenboom God aanbidt, en voor niemand hoeft te vrezen.
En hij had de gevangenen in Babel kunnen bemoedigen met woorden als deze: ‘Nu gaat gij zitten en weent, en gij zult in een vreemd land de liederen van Sion niet zingen, maar uw hoofden opheffen, want uw heil is nabij. Uw oog heeft niet gezien en uw oor heeft niet gehoord wat God bereid heeft voor degenen die Hem liefhebben, maar Hij heeft het mij geopenbaard door Zijn Geest.’
En nu, geliefden, staan we aan de grenzen van een nieuw tijdperk. De mediatoriale bedeling is bijna ten einde. Over een paar jaar, als de profetie niet grondig verkeerd wordt geïnterpreteerd, zullen we een andere toestand binnengaan. Deze arme aarde, die in duisternis gehuld is, zal haar klederen van licht aantrekken. Ze heeft lang gezwoegd in barensweeën en verdriet. Weldra zal er een einde komen aan haar gekerm.
Haar oppervlak, dat met bloed is bevlekt, zal spoedig door liefde worden gezuiverd en er zal een godsdienst van vrede worden gevestigd. Het uur

komt, wanneer stormen zullen verstommen, wanneer stormen onbekend zullen zijn, wanneer wervelwind en orkaan hun machtige kracht zullen staken, en wanneer ‘de koninkrijken van deze wereld de koninkrijken van onze Heere en zijn Christus zullen worden.’

Maar u vraagt mij wat voor koninkrijk dat zal zijn en of ik u enige gelijkenis daarvan kan tonen. Ik antwoord: nee, ‘het oog heeft niet gezien, noch het oor gehoord, noch is het in het hart van de mens opgekomen, wat God bereid heeft voor degenen die Hem liefhebben’ in de volgende, de duizendjarige bedeling, ‘maar God heeft het ons geopenbaard door Zijn Geest’.

Soms, als we naar boven klimmen, zijn er momenten van bezinning waarop we dat vers kunnen begrijpen, ‘Vanwaar wij uitzien naar de komst van onze Heere Jezus Christus, die geopenbaard zal worden vanuit de hemel,’ en kunnen anticiperen op dat drievoudig gezegende uur, wanneer de Koning der koningen de kroon van het universum op Zijn hoofd zal zetten, wanneer Hij schoven van scepters zal verzamelen en ze onder zijn arm zal leggen - wanneer Hij de kronen van de hoofden van alle vorsten zal nemen en ze tot één zal samenvoegen, ze op Zijn eigen hoofd zal zetten, te midden van het geroep van tienduizenden maal tienduizend die Zijn hoge lofzang zullen aanheffen. Maar het is weinig genoeg dat we kunnen raden naar de wonderen ervan.

Maar mensen zijn nieuwsgierig naar wat voor soort bedeling de Duizendjarige zal zijn. Zal de tempel, zo vragen zij, in Jeruzalem worden opgericht? Zullen de Joden definitief worden teruggebracht naar hun eigen land? Zullen de verschillende volkeren één taal spreken? Zullen ze allemaal naar één tempel gaan? En tienduizend andere vragen. Geliefden, we kunnen jullie geen antwoord geven. ‘Het oog heeft niet gezien, noch het oor heeft gehoord, noch is het binnengedrongen in het hart van de mens, wat God bereid heeft voor degenen die Hem liefhebben.’

We beweren niet dat we de details van deze dingen begrijpen. Het is genoeg voor ons om te geloven dat de heerlijkheid van de laatste dag nadert. Onze ogen glinsteren van vreugde, in het volle geloof dat die komt, en onze harten zwellen op bij de gedachte dat onze Meester over de hele wereld zal heersen en haar voor Zichzelf zal winnen.

Maar als je ons begint te ondervragen, zeggen we dat we het niet kunnen uitleggen. Net zoals er onder de wettelijke bedeling typen en schaduwen waren, maar de massa van de mensen Christus er nooit in zag, zo zijn er een heleboel verschillende dingen in deze bedeling die typen zijn van

de volgende, die nooit uitgelegd zullen worden totdat we meer wijsheid, meer licht en meer onderricht hebben.
Zoals de verlichte Israëliet gedeeltelijk voorzag wat het Evangelie zou zijn door de wet, zo mogen wij het Millennium raden door het heden, maar we hebben geen licht genoeg. Er zijn maar weinigen die genoeg onderwezen zijn in de diepe dingen van God om ze volledig uit te leggen. Daarom zeggen we nog steeds over de massa van de mensheid: 'Het oog heeft niet gezien en het oor heeft niet gehoord en in het hart van de mens is niet opgekomen wat God bereid heeft voor degenen die Hem liefhebben. Maar God heeft ze *ons* geopenbaard door Zijn Geest', in zekere mate, en Hij zal dat doen, meer en meer, door en door.
En dit brengt ons bij de toepassing van het onderwerp op *de hemel zelf*. U ziet, hoewel het hier niet uitdrukkelijk over de hemel gaat, kunt u het er heel gemakkelijk op toepassen. Want met betrekking tot de hemel, waar gelovigen allemaal snel naartoe gaan, kunnen we zeggen: 'Het oog heeft niet gezien en het oor heeft niet gehoord en in het hart van de mens is niet opgekomen wat God bereid heeft voor degenen die Hem liefhebben. Maar God heeft ze ons geopenbaard door zijn Geest.'
Nu, geliefden, ik sta op het punt om over de hemel te praten om deze reden. Je weet dat ik nooit een begrafenis preek voor iemand, en ik ben dit nooit van plan. Ik ben veel mensen gepasseerd die in onze kerk gestorven zijn, zonder dat ik een begrafenispreek heb gehouden. Maar toch, drie of vier van onze vrienden zijn onlangs overleden, en ik denk dat ik een beetje met jullie over de hemel mag spreken, om jullie op te vrolijken, en God moge zo hun vertrek zegenen.
Het mag echter geen begrafenispreek zijn - geen lofrede op de doden en geen oratie over de overledenen. Veelvuldige begrafenispreken verafschuw ik ten zeerste en ik geloof dat ze niet onder Gods goedkeuring vallen. Over de doden zouden we niets anders moeten zeggen dan het goede, en op de preekstoel zouden we daar heel weinig over moeten zeggen, behalve misschien in het geval van een zeer eminente heilige, en dan zouden we heel weinig over de man moeten zeggen, maar laat de 'eer in eeuwigheid toekomen aan Hem die op de troon zit en aan het Lam'.
Wat is de hemel dan? Ten eerste, wat is het niet? *Het is geen hemel van de* Zintuigen, 'Oog heeft het niet gezien.' Wat een heerlijke dingen heeft het oog gezien! Hebben we niet het opzichtige vertoon van pracht en praal gezien in de vrolijke straten? We hebben de optocht van koningen en prinsen gezien. Onze ogen zijn verwend met het vertoon van glinsterende

uniformen, van overvloedig goud en juwelen, van strijdwagens en paarden, en we hebben misschien gedacht dat de processie van de heiligen van God daardoor in een vage schaduw wordt weergegeven.
Maar o, het was slechts de gedachte van onze arme kinderlijke geest, en ver genoeg van de grote werkelijkheid. We kunnen horen over de pracht en praal van de oude Perzische prinsen, over paleizen bedekt met goud en zilver, en vloeren ingelegd met juwelen, maar we kunnen daaruit geen gedachte van de hemel verzamelen, want 'Het oog heeft het niet gezien'.
Maar we hebben wel eens gedacht, als we bij de werken van God kwamen en ons oog erop liet rusten, dat we toch wel een glimp konden opvangen van wat de hemel hier is. s Nachts hebben we onze blik gericht op de blauwe azuur en we hebben de sterren gezien, die schapen van God met gouden vliesjes, die zich voeden op de blauwe weide van de hemel, en we hebben gezegd: 'Kijk, dat zijn de spijkers in de vloer van de hemel daarginds,' en als deze aarde zo'n heerlijke bedekking heeft, wat moet die van het koninkrijk van de hemel dan wel niet zijn? En toen ons oog van ster naar ster dwaalde, dachten we: 'Nu kan ik aan de schoonheid van de vloer zien wat de hemel is.'
Maar het is allemaal een vergissing. Alles wat we kunnen zien, kan ons nooit helpen om de hemel te begrijpen. Op een ander moment hebben we een glorieus landschap gezien. We hebben de witte rivier zien kronkelen tussen de groene velden als een stroom van zilver, aan weerszijden bedekt met smaragd. We hebben de berg gezien die uittorent naar de hemel, de mist die erop opstijgt, of de gouden zonsopgang die het hele oosten bedekt met glorie. Of we hebben het westen gezien, weer rood van het licht van de zon toen die vertrok, en we hebben gezegd: 'Deze grootsheid moet toch wel iets van de hemel zijn.' We hebben in onze handen geklapt en uitgeroepen:

'Lieflijke velden voorbij de aanzwellende vloed,
Sta gekleed in levend groen.'

We hebben ons verbeeld dat er werkelijk velden in de hemel waren en dat de dingen op aarde patronen waren van de dingen in de hemel. Het was allemaal een vergissing, 'Oog heeft het niet gezien'.
Evenzo beweert onze tekst dat 'het oor het niet heeft gehoord'. O, hebben wij op de sabbatdag niet soms de zoete stem van de boodschapper van God gehoord, wanneer hij door de Geest tot onze zielen heeft gesproken!

Toen wisten we iets van de hemel, dachten we. Op andere momenten zijn we in vervoering gebracht door de stem van de prediker en door de opmerkelijke uitspraken die hij heeft gedaan. We waren gecharmeerd door zijn welsprekendheid.
Sommigen van ons hebben geweten wat het is om te zitten en afwisselend te huilen en te glimlachen, onder de macht van een machtige man die met ons speelde zo vaardig als David op zijn harp had kunnen spelen, en we hebben gezegd: 'Hoe zoet om die klanken te horen! Hoe glorieus zijn welsprekendheid! Hoe wonderbaarlijk zijn kracht van oratorium!
Nu denk ik dat ik iets weet over wat de hemel is, want mijn geest is zo meegesleept, mijn passies zijn zo opgewonden, mijn verbeelding is zo verheven, alle krachten van mijn geest zijn zo opgewekt dat ik aan niets anders kan denken dan aan waar de prediker over spreekt!'
Maar het oor is niet het medium waardoor je iets van de hemel kunt raden. Het 'oor heeft het niet gehoord'. Op andere momenten heb je misschien zoete muziek gehoord, en heeft muziek geen charme, zelfs op wilde borsten zoals die van ons? We hebben muziek gehoord, of het nu uit de longen van de mens kwam - het edelste instrument ter wereld - of uit een of ander harmoniestuk, en we hebben gedacht: 'O, wat is dit heerlijk!' en we hebben gedacht: 'Dit is wat Johannes bedoelde in de Openbaring - 'Ik hoorde een stem als van vele wateren en als van buitengewoon grote donderslagen, en ik hoorde de stem van harpers harpen met hun harpen,' en dit moet iets als de hemel zijn, iets als de halleluja's van de verheerlijkten.'
Maar ah! Geliefden, we hebben ons vergist. 'Het oor heeft het niet gehoord.
Dit is de grond van de dwaling waarin veel mensen over de hemel terecht zijn gekomen. Ze hebben gezegd dat ze graag naar de hemel willen gaan. Waarom? Daarom *zagen ze het als een plaats waar ze vrij zouden zijn van lichamelijke pijn*. Ze zouden er geen hoofdpijn of kiespijn hebben, noch een van die ziekten waar het vlees erfgenaam van is, en telkens als God Zijn hand op hen legde, begonnen ze zichzelf in de hemel te wensen, omdat ze het beschouwden als een hemel van de zintuigen - een hemel die het oog heeft gezien of het oor heeft gehoord.
Een grote vergissing. Want hoewel we een lichaam zullen hebben dat vrij is van pijn, is het toch geen hemel waar onze zintuigen zich zullen uitleven. De arbeider wil dat de hemel een plaats is *waar op een groene en bloemrijke berg zijn vermoeide ziel zal zitten*.

Een ander wil dat de hemel een plaats is waar hij volop zal *eten en zijn lichaam verzadigd zal worden*. We mogen dit als cijfers gebruiken, maar we zijn zo ontaard dat we geneigd zijn om een mooie Mohammedaanse hemel te bouwen en te denken dat we daar alle geneugten van het vlees zullen hebben. Daar zullen we drinken uit kommen met nectarhoudende rode wijn. Daar zullen we onszelf overvloedig verwennen en ons lichaam zal genieten van elke verrukking waartoe het in staat is.
Wat een vergissing voor ons om zoiets te denken! De hemel is geen plaats voor het genot van louter zintuigen. We zullen niet worden opgewekt met een zinnelijk lichaam, maar met een geestelijk lichaam. We kunnen ons geen voorstelling van de hemel maken door onze zintuigen, ze moeten altijd door de Geest komen. Dat is onze eerste gedachte. Het is geen hemel die door de zintuigen kan worden begrepen.
Maar ten tweede *is het geen hemel van de* verbeelding. Dichters laten hun verbeelding met losse vleugels vliegen als ze over de hemel beginnen te spreken. En hoe heerlijk zijn hun beschrijvingen ervan! Als we ze gelezen hebben, zeggen we: 'En is dat de hemel? Ik wou dat ik daar was.' En we denken dat we een idee hebben van de hemel door het lezen van dichtbundels.
Misschien weeft de prediker het filigraanwerk van de fantasie en bouwt hij met zijn woorden in een oogwenk bekoorlijke paleizen op, waarvan de toppen met goud bedekt zijn en de muren van ivoor. Hij stelt je lichten voor die helderder zijn dan de zon, een plaats waar geesten hun heldere vleugels uitslaan, waar kometen langs de hemel flitsen.
Hij vertelt je over velden waar je je kunt voeden met ambrosia, waar geen doorn groeit, maar waar zoete bloemen de weiden bedekken. En dan denk je dat je een idee hebt van de hemel, en je gaat zitten en zegt: 'Het is heerlijk om die man te horen spreken. Hij heeft me zo meegesleept, dat ik dacht dat ik daar was. Hij gaf me zulke voorstellingen die ik nooit eerder had gehoord, hij werkte op mijn verbeelding.'
En weet je, er is geen grotere kracht dan verbeelding. Ik zou geen cent geven voor een man die geen verbeelding heeft. Hij heeft geen nut als hij de menigte wil bewegen. Als je mijn verbeelding zou wegnemen, zou ik sterven. Het is een kleine hemel hier beneden, om je mooie dingen voor te stellen. Maar denk nooit dat verbeelding de hemel kan voorstellen.
Wanneer het het meest verheven is, wanneer het het meest vrij is van het stof van de aarde, wanneer het omhoog gedragen wordt door de grootste kennis en het stabiel gehouden wordt door de meest extreme voorzich-

tigheid, kan de verbeelding zich de hemel niet voorstellen. 'Het is niet in het hart van de mens opgekomen wat God bereid heeft voor degenen die Hem liefhebben. Verbeelding is goed, maar niet om ons de hemel voor te stellen.
Je denkbeeldige hemel zul je na verloop van tijd als een vergissing ervaren. Hoewel je mooie kastelen hebt opgestapeld, zul je merken dat het luchtkastelen zijn en dat ze als dunne wolken voor de storm verdwijnen. Want verbeelding kan geen hemel maken. 'Het oog heeft het niet gezien en het oor heeft het niet gehoord, noch is het in het hart van de mens opgekomen om het te bevatten.

Ons volgende punt is dat *het geen hemel van het* INTELLECT is. Mensen die zichzelf de titel intelligent toedichten, en die zichzelf heel nederig en bescheiden filosofen noemen, beschrijven de hemel over het algemeen als een plaats waar we alle dingen zullen weten. En hun grootste voorstelling van de hemel is dat ze daar alle geheimen zullen ontdekken.
Daar zal de rots die zijn oorsprong niet wilde vertellen, zijn geschiedenis vertellen. Daar zal de ster, die zijn datum niet wilde vertellen en die niet over zijn bewoners kon fluisteren, al zijn geheimen ontsluieren. Daar zal het dier, waarvan de vorm nauwelijks geraden kon worden, zolang het begraven lag tussen andere fossielen in de aarde, weer opstaan en zal men zien welke vorm het werkelijk had.
Daar zullen de rotsgeheimen van deze aarde, die zij nooit hebben kunnen ontdekken, voor hen worden geopend en zij stellen zich voor dat zij van de ene ster naar de andere zullen reizen, van planeet naar planeet, en hun veredelde intellect, zoals zij het nu graag noemen, zullen vullen met allerlei soorten menselijke kennis. Zij denken dat de hemel zal zijn om de werken van de Schepper te begrijpen.
En over mensen als Bacon en andere grote filosofen, over wiens vroomheid we over het algemeen weinig bewijs hebben, lezen we aan het eind van hun biografieën: 'Hij is nu vertrokken, die nobele geest die ons hier zulke glorieuze dingen heeft geleerd, om te nippen aan de bron van kennis, en al zijn fouten recht te laten zetten, en zijn twijfels op te laten helderen.' Maar wij geloven niets van dat alles. Intellect! Je kent het niet! 'Het is niet binnengedrongen in het hart van de mens.' Het is hoog, wat kun je weten? Het is diep, wat kun je begrijpen? Het is alleen de Geest die je een vermoeden van de hemel kan geven.
Nu komen we bij het punt: 'Hij heeft het ons geopenbaard door zijn

Geest.' Ik denk dat dit betekent dat het aan de apostelen werd geopenbaard door de Geest, zodat zij er iets van opschreven in het Heilige Woord - maar omdat jullie dat allemaal geloven, zullen we er alleen maar op wijzen en verder gaan. Wij denken ook dat het verwijst naar iedere gelovige, en dat iedere gelovige beneden glimpsen van de hemel heeft, en dat God de hemel aan hem openbaart, zelfs terwijl hij op aarde is, zodat hij tot op zekere hoogte begrijpt wat de hemel is.

Ik praat graag over de invloed van de Geest op de mens. Ik geloof rotsvast in de leer van de impuls, in de leer van de invloed, in de leer van de leiding, in de leer van het onderricht door de Heilige Geest en ik geloof dat Hij een uitlegger is, één uit duizenden, die de mens zijn eigen zondigheid openbaart en hem daarna zijn gerechtigheid in Christus Jezus leert. Ik weet dat er mensen zijn die deze leer misbruiken en elke tekst die in hun hart opkomt als door de Geest gegeven bestempelen. We hebben gehoord van een man die, toen hij langs het hout van zijn buurman kwam en zelf geen hout in huis had, dacht dat hij er wel wat van wilde hebben. Hij dacht aan de tekst: 'In al deze dingen heeft Job niet gezondigd.' Hij zei: 'Er is een invloed van de Geest, ik moet het hout van die man nemen.'

Maar op een gegeven moment fluisterde het geweten: 'Gij zult niet stelen,' en toen herinnerde hij zich dat geen enkele tekst door de Geest in zijn hart gelegd kon zijn, als die de zonde verontschuldigde of hem ertoe bracht. Maar we gooien de leer van de impuls niet weg, omdat sommige mensen zich vergissen. En we zullen er vanmorgen een beetje van krijgen - een beetje van het onderwijs van Gods genadige Geest, waarmee Hij ons openbaart wat de hemel is.

Ten eerste denken wij dat een christen een beeld krijgt van wat de hemel is, *wanneer hij te midden van beproevingen en moeilijkheden al zijn zorgen op de Heere kan werpen*, omdat Hij voor hem zorgt. Wanneer golven van benauwdheid en golven van ellende over de christen gaan, zijn er tijden dat zijn geloof zo sterk is dat hij neerligt en slaapt, hoewel de orkaan in zijn oren dondert en hoewel de golven hem wiegen als een kind in zijn wieg, hoewel de aarde wordt weggenomen en de bergen worden meegevoerd naar het midden van de zee, zegt hij: 'God is onze toevlucht en sterkte, een zeer aanwezige hulp in moeilijkheden.'

Er komt hongersnood en troosteloosheid, maar hij zegt: 'Al zal de vijgenboom niet bloeien, noch zal er vrucht zijn aan de wijnstok, al zal de arbeid van de olijfbomen falen, en de akker geen verhoging geven, toch

zal ik vertrouwen op de HEERE, en mij verlaten op de God van Jakob.' Benauwdheid slaat hem tegen de grond, hij kijkt op en zegt: 'Al doodt hij mij, toch zal ik op hem vertrouwen.' De slagen die hem worden toegebracht zijn als de zweepslagen van een zweep op het water, ze worden onmiddellijk bedekt en hij lijkt niets te voelen. Het is geen stoïcisme - het is de eigenaardige slaap van de geliefde. 'Zo geeft hij zijn geliefde slaap.' Hij wordt omringd door vervolging, maar is onbewogen. De hemel is zoiets als dat - een plaats van heilige kalmte en vertrouwen.

'Die heilige kalmte, die zoete rust,
Wat alleen hij die het voelt weet.
Deze hemelse rust in de borst
Is de dierbare belofte van glorieuze rust,
Wat voor de kerk van God overblijft,
Het einde van zorgen, het einde van pijnen.'

Maar er is nog een seizoen waarin de hemel zich aan de Christen openbaart, en dat is *het seizoen van stille overpeinzing*. Er zijn kostbare uren, gezegend zij God, waarin we de wereld vergeten - tijden en seizoenen waarin we er helemaal tussenuit zijn, waarin onze vermoeide geest zich een weg baant ver, ver weg van de scènes van zwoegen en strijd.
Er zijn kostbare momenten waarop de engel van overpeinzing ons een visioen geeft. Hij komt en legt zijn vinger op de lip van de lawaaierige wereld. Hij vraagt de raderen die voortdurend in onze oren ratelen stil te zijn, en we gaan zitten, en er is een plechtige stilte van de geest. We vinden onze hemel en onze God. We houden ons bezig met het overdenken van de heerlijkheden van Jezus, of met het opklimmen naar de gelukzaligheid van de hemel - met het teruggaan naar de grote geheimen van de uitverkiezende liefde, met het overwegen van de onveranderlijkheid van het gezegende verbond, met het denken aan die wind die 'waait waarheen hij wil', met het terugdenken aan onze eigen deelname aan dat leven dat van God komt, met het denken aan onze door bloed gekochte vereniging met het Lam, aan de voltooiing van ons huwelijk met Hem in rijken van licht en gelukzaligheid, of andere soortgelijke onderwerpen. Dan weten we een beetje over de hemel.
Heb je nooit gemerkt, o zonen en dochters van vrolijkheid, dat er soms een heilige kalmte over je komt als je de gedachten van je medemensen leest? Maar o, hoe gezegend is het om de gedachten van God te lezen en

ze uit te werken en te weven in overpeinzing. Dan hebben we een web van overpeinzing dat we om ons heen wikkelen als een betoverd kleed, en we openen onze ogen en zien de hemel.
Christen, als je door de Geest in staat wordt gesteld om een tijd van zoete overpeinzing te houden, dan kun je zeggen: 'Maar Hij heeft ze ons geopenbaard door Zijn Geest', want de vreugden van de hemel zijn verwant aan de vreugden van overpeinzing en de vreugden van een heilige kalmte in God.
Er zijn momenten met mij - en ik durf te zeggen met sommigen van jullie - dat we iets meer doen dan overpeinzen - dat we door meditatie boven het denken zelf uitstijgen, en dat onze ziel, na onderweg de Pisgah van overpeinzing te hebben aangeraakt, werkelijk de hemelse gewesten in Christus Jezus binnenvliegt. Er zijn seizoenen waarin de Geest niet alleen staat en zijn vleugels uitslaat over de kloof, maar echt de Jordaan oversteekt en met Christus woont, gemeenschap heeft met engelen en praat met geesten - daar opstaat met Jezus, Hem in zijn armen sluit en uitroept: 'Mijn geliefde is van mij en ik ben van hem. Ik zal Hem vasthouden en zal Hem niet laten gaan.'
Ik weet wat het soms is om mijn kloppende hoofd op de boezem van Christus te leggen met iets meer dan geloof - om Hem werkelijk vast te pakken, om Hem niet alleen door geloof aan te nemen, maar om zich werkelijk en helemaal met Hem te voeden, om een vitale eenheid met Hem te voelen, om Zijn arm vast te pakken en Zijn hartslag te voelen kloppen.
Jij zegt. 'Vertel het niet aan ongelovigen, ze zullen lachen!' Lachen mogen ze, maar als wij er zijn, kan het ons niet schelen hoe jullie lachen, al zouden jullie zo hard lachen als duivels, want één moment van gemeenschap met Jezus zou ons voor alles belonen. Stel je geen sprookjesland voor, dit is de hemel, dit is gelukzaligheid. 'Hij heeft het ons geopenbaard door zijn Geest.'
En laat de christen die zegt dat hij heel weinig van dit genot heeft, zich niet laten ontmoedigen. Denk niet dat u de hemel niet door de Geest aan u geopenbaard kunt krijgen, ik zeg u: dat kunt u, als u een van de mensen van de Heere bent. En laat me sommigen van u vertellen dat een van de plaatsen waar u het meest van alles mag verwachten de hemel te zien, aan de tafel van de Heere is.
Er zijn sommigen onder jullie, mijn geliefde geliefden, die afwezig zijn bij het avondmaal van de Heere op aarde, laat mij jullie dan in Gods naam

zeggen dat jullie niet alleen zondigen tegen God, maar dat jullie jezelf ook beroven van een zeer onschatbaar voorrecht. Als er één moment is waarin de ziel in nauwere gemeenschap met Christus komt dan een andere, dan is het wel aan de tafel van de Heere.
Hoe vaak hebben we daar gezongen:

> ***'Kan ik Getsemane vergeten?***
> ***Of er Uw conflicten zien,***
> ***Uw lijdensweg en bloedig***
> ***zweet, en U niet gedenken?***
>
> ***'Gedenk U en al Uw pijnen,***
> ***En al Uw liefde voor mij.***
> ***Ja, zolang er nog een polsslag of ademhaling is,***
> ***Ik zal aan U denken.'***

En dan zie je wat een gemakkelijke overgang het is naar de hemel.

> ***'En wanneer deze falende lippen stom worden,***
> ***En gedachten en herinneringen vluchten;***
> ***Wanneer Gij in Uw koninkrijk zult komen,***
> ***Jezus, denk aan mij.'***

O mijn dwalende broeders, u die voortleeft, ongedoopt, en die dit heilig avondmaal niet ontvangt, ik zeg u niet dat ze u zullen redden - zeer zeker niet, en als u niet gered bent voordat u ze ontvangt, zullen ze u schade berokkenen - maar als u het volk van de Heere bent, waarom moet u dan wegblijven? Ik zeg jullie dat de tafel van de Heere zo'n hoge plaats is dat je er heel vaak de hemel kunt zien.
Je komt daar zo dicht bij het kruis, je ademt zo dicht bij het kruis, dat je zicht helderder wordt en de lucht helderder, en je ziet daar meer van de hemel dan ergens anders. Christen, verwaarloos het avondmaal van je Heere niet, want als je dat doet, zal Hij de hemel voor een deel voor je verbergen.
Nogmaals, hoe lieflijk beseffen we de hemel *als we samenkomen in onze gebedsbijeenkomsten.* Ik weet niet hoe mijn broeders zich voelen op gebedsbijeenkomsten, maar ze zijn zo verwant aan wat de hemel is, als een plaats van toewijding, dat ik echt denk dat we daar meer ideeën van de

hemel krijgen door de Geest, dan bij het horen van een preek, omdat de preek noodzakelijkerwijs een beroep doet op het intellect en de verbeelding.
Maar als we in de vitaliteit van het gebed komen tijdens onze gebedsbijeenkomsten, dan is het de Geest die ons de hemel openbaart. Ik herinner me twee teksten waaruit ik onlangs preekte op onze maandagavondbijeenkomst, die heel lief waren voor sommige van onze zielen. 'Blijf bij ons, want de dag is ver voorbij,' en een andere: 's Nachts op mijn bed zocht ik Hem, die mijn ziel liefheeft: Ik zocht Hem en vond Hem.'
Toen kregen we inderdaad een voorproefje van de hemel. Meneer Thomas wilde niet geloven dat zijn Heere was opgestaan. Waarom niet? Omdat hij niet bij de laatste gebedsbijeenkomst was, want er wordt ons verteld dat Thomas daar niet was. En zij die vaak weg zijn van de gebedsbijeenkomsten hebben de neiging om te twijfelen. Ze krijgen geen zicht op de hemel, want hun gezichtsvermogen wordt bedorven door het wegblijven.
Een ander moment waarop we zicht op de hemel krijgen is in *buitengewone gebedsperioden*. Gewoon gebed zal van ons alleen maar gewone christenen maken. Het is in buitengewone seizoenen, wanneer we door God geleid worden om, laten we zeggen een uur, te wijden aan ernstig gebed - wanneer we een impuls voelen, waarvan we niet weten waarom, om een deel van onze tijd gedurende de dag af te snijden om alleen te gaan. Dan, geliefden, knielen we neer en beginnen we ernstig te bidden. Het kan zijn dat we worden aangevallen door de duivel, want als de vijand weet dat we een grote zegen gaan krijgen, maakt hij altijd veel lawaai om ons weg te jagen, maar als we volhouden, zullen we snel in een rustige gemoedstoestand komen en hem op een afstand horen brullen.
Op een gegeven moment grijp je de engel en zegt: 'Heere, ik laat u niet gaan, tenzij u mij zegent.' Hij vraagt naar je naam. Je begint hem te vertellen wat je naam was...

'Eens een zondaar, bijna wanhoop,
Zocht uw verzoendeksel door gebed;
Genade hoorde en bevrijdde hem;
Heere, die genade kwam tot mij.'

Je zegt: 'Wat is Uw naam, Heere?' Hij wil het je niet vertellen. Je houdt Hem stevig vast - eindelijk verwaardigt Hij Zich om jou te zegenen. Dat

is zeker een voorproefje van de hemel, wanneer je je alleen voelt met Jezus. Laat niemand je gebeden kennen - ze zijn tussen God en jezelf. Maar als je veel van de hemel wilt weten, breng dan wat extra tijd in gebed door, want God openbaart het ons dan door Zijn Geest.
'Zie, gij verachters, en verwondert u, en vergaat.' Jullie hebben in jullie harten gezegd: 'De profeet is een dwaas en deze geestelijke is gek.' Ga weg en zeg deze dingen, maar laat het jullie bekend zijn, dat wat jullie als dwaasheid beschouwen voor ons wijsheid is en wat jullie als dwaasheid beschouwen 'de wijsheid Gods is in een verborgenheid, ja, de verborgen wijsheid.'
En als er hier vanmorgen een arme boeteling is die zegt: 'Ach meneer, ik krijg visioenen genoeg van de hel, maar ik krijg geen visioenen van de hemel.' Arme boetvaardige zondaar, je kunt geen visioenen van de hemel krijgen, tenzij je door de handen van Christus kijkt. Het enige glas waardoor een arme zondaar gelukzaligheid kan zien, is dat gevormd door de gaten in Jezus' handen. Weet je niet dat alle genade en barmhartigheid in de hand van Christus werd gelegd en dat het nooit naar jou had kunnen uitgaan als Zijn hand niet was doorboord in de kruisiging. Hij kan het niet voor je vasthouden, want het zal er doorheen lopen, en Hij kan het niet in Zijn hart houden, want er is een scheur in gemaakt door de speer. Ga en belijd je zonde aan Hem, en Hij zal je wassen en je witter maken dan sneeuw. Als je voelt dat je geen berouw kunt hebben, ga dan naar Hem toe en zeg Hem dat, want Hij is verheven om berouw en vergeving van zonden te geven. O, dat de geest van God je waar berouw en waar geloof mocht geven, en dan zullen heilige en zondaar elkaar ontmoeten, en beiden zullen niet alleen weten wat 'oog niet heeft gezien en oor niet heeft gehoord', maar...

'Dan zullen we zien, en horen, en weten
wat we beneden wensten of begeerden,
En elke kracht vindt een zoete toepassing
In die eeuwige wereld van vreugde.'

Tot die tijd kunnen we deze dingen alleen aan ons geopenbaard krijgen door de Geest, en we zullen daar elke dag dat we leven meer naar zoeken.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

DE INCARNATIE EN GEBOORTE VAN *CHRISTUS*

NO. 57

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATMORGEN
23 DECEMBER 1855
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Maar gij, Bethlehem Efrata, al zijt gij klein onder de duizenden van Juda, toch zal uit u Mij voortkomen, die in Israël heerser zal zijn; wiens uitgang is van oudsher, van eeuwigheid aan.'
Micha 5:*2*

Dit is de tijd van het jaar waarin we, of we dat nu willen of niet, gedwongen worden om aan de geboorte van Christus te denken. Ik beschouw het als een van de grootste absurditeiten onder de hemel om te denken dat er enige religie schuilt in het vieren van de kerstdag. Het is onwaarschijnlijk dat onze Verlosser Jezus Christus op die dag werd geboren en de viering ervan is puur van Paapse oorsprong. Katholieken hebben ongetwijfeld het recht om deze dag te vieren, maar ik zie niet in hoe consequente protestanten deze dag ook maar enigszins heilig kunnen verklaren.
Toch zou ik willen dat er tien of een dozijn kerstdagen in het jaar waren, want er is genoeg werk in de wereld en een beetje meer rust zou werkende mensen geen kwaad doen. Eerste kerstdag is echt een zegen voor ons, vooral omdat we dan rond de haard kunnen zitten en onze vrienden weer kunnen ontmoeten. Toch, hoewel we niet helemaal in het spoor van andere mensen vallen, zie ik geen kwaad in het denken aan de incarnatie en geboorte van de Heere Jezus.

De oude puriteinen maakten een parade van het werk op eerste kerstdag, alleen maar om te laten zien dat ze protesteerden tegen de naleving ervan. Maar wij geloven dat ze dat protest zo volledig zijn nagekomen dat wij, als hun nakomelingen, bereid zijn om het goede dat deze dag toevallig met zich meebrengt op ons te nemen en het bijgeloof aan de bijgelovigen over te laten.
Om meteen over te gaan tot wat we jullie te zeggen hebben, merken we

eerst op *wie Christus heeft uitgezonden*. God de Vader spreekt hier en zegt: 'Uit u zal *Mij* voortkomen die over Israël zal heersen.' Ten tweede, *waar kwam Hij naartoe op het moment van Zijn incarnatie?* Ten derde, *waar kwam Hij voor?* 'Om heerser te zijn in Israël.' Ten vierde, *was Hij ooit eerder gekomen?* Ja, dat was Hij. 'Wiens uitgang van oudsher is, van eeuwigheid aan.'

I. Ten eerste: WIE ZOND JEZUS CHRISTUS?
Het antwoord wordt ons gegeven door de woorden van de tekst. 'Uit u,' zegt JEHOVAH, sprekend door de mond van Micha, 'zal Hij tot *Mij* voortkomen.*'* Het is een zoete gedachte dat Jezus Christus niet voortkwam zonder de toestemming, autoriteit, instemming en hulp van Zijn Vader. Hij werd door de Vader gezonden opdat Hij de Verlosser van de mensen zou zijn.
We zijn helaas maar al te geneigd om te vergeten dat er weliswaar onderscheid is tussen de personen in de Drie-eenheid, maar dat er geen onderscheid is in eer, en we schrijven de eer van onze verlossing, of op zijn minst de diepten van zijn barmhartigheid en de uitersten van zijn welwillendheid, heel vaak meer toe aan Jezus Christus dan aan de Vader. Dit is een zeer grote vergissing.
Wat als Jezus kwam? Heeft Zijn Vader Hem niet gezonden? Als Hij een kind werd, verwekte de Heilige Geest Hem dan niet? Als Hij wonderbaarlijk sprak, goot Zijn Vader dan geen genade in Zijn lippen opdat Hij een bekwaam dienaar van het nieuwe verbond zou zijn? Als Zijn Vader Hem in de steek liet toen Hij de bittere beker van gal dronk, heeft Hij Hem dan niet liefgehad? En heeft Hij Hem niet, na drie dagen, opgewekt uit de dood en Hem ten slotte opgenomen in de hemel, en de gevangenis gevangengenomen? (Efez. 4: 8).

Geliefden, hij die de Vader en de Zoon en de Heilige Geest kent zoals hij ze zou moeten kennen, stelt nooit de een boven de ander - hij is de een niet dankbaarder dan de ander. Hij ziet hen in Bethlehem, in Getsemane en op Golgotha, allemaal even betrokken bij het verlossingswerk. 'Hij zal tot *mij komen.*'
O Christen, heb jij je vertrouwen gesteld in de mens Christus Jezus?
Heb je alleen op Hem vertrouwd? En bent u met Hem verenigd? Geloof dan dat je verenigd bent met de God van de hemel, want met de mens Christus Jezus ben je broeder en heb je de nauwste gemeenschap, je bent

daardoor verbonden met God de Eeuwige, en 'de Oude van dagen' is je Vader en je vriend. 'Hij zal tot *Mij komen.*'
Heb je nooit de diepte van liefde in het hart van JEHOVAH gezien, toen God de Vader Zijn Zoon toerustte voor de grote onderneming van barmhartigheid? Er was al eens eerder een trieste dag in de hemel geweest, toen Satan viel en een derde van de sterren van de hemel met zich meesleepte, en toen de Zoon van God vanaf Zijn grote rechterhand de almachtige donderslagen lanceerde en de opstandige bemanning in de put van het verderf stortte.
Maar als we ons een verdriet in de hemel kunnen voorstellen, dan moet dat een droeviger dag zijn geweest, toen de Zoon van de Allerhoogste de schoot van Zijn Vader verliet, waar Hij van voor alle werelden had gelegen. 'Ga heen,' zei de Vader, 'en de zegen van uw Vader op uw hoofd!' Dan komt het uitkleden. Hoe verdringen engelen zich om te zien hoe de Zoon van God Zijn gewaden uittrekt!
Hij legde zijn kroon opzij. Hij zei: 'Mijn Vader, ik ben Heere over alles, gezegend tot in eeuwigheid, maar ik zal mijn kroon afleggen en zijn als sterfelijke mensen.' Hij ontdoet Zich van Zijn stralende vest van glorie. 'Vader,' zegt Hij, 'Ik zal een kleed van klei dragen, net zoals mensen dragen.' Dan trekt Hij al die juwelen uit waarmee Hij verheerlijkt was. Hij legt Zijn sterrenmantel en lichtgewaden af om Zich te kleden in de eenvoudige kleding van de boer uit Galilea. Wat een plechtige ontkleedpartij moet dat geweest zijn!
En vervolgens, kun je je het ontslag voorstellen! De engelen volgen de Heiland door de straten, totdat ze de deuren naderen, wanneer een engel roept: 'Hef uw hoofden op, o gij poorten, en wees opgeheven, gij eeuwige deuren, en laat de Koning der heerlijkheid door!' O, ik denk dat de engelen gehuild moeten hebben toen ze het gezelschap van Jezus verloren - toen de Zon van de Hemel hen van al haar licht beroofde.
Maar zij gingen Hem achterna. Ze daalden met Hem af en toen Zijn geest in het vlees kwam en Hij een baby werd, werd Hij vergezeld door die machtige schare engelen, die, nadat ze met Hem naar de kribbe van Bethlehem waren geweest en Hem veilig aan de borst van Zijn moeder hadden gelegd, op hun reis naar boven aan de herders verschenen en hen vertelden dat Hij als Koning der Joden was geboren. *De Vader* had Hem gezonden!
Overdenk dat onderwerp. Laat je ziel er vat op krijgen en denk in elke periode van Zijn leven dat Hij leed wat *de Vader* wilde, dat elke stap van Zijn

leven gemarkeerd was met de goedkeuring van de grote IK BEN. Laat elke gedachte die je aan Jezus hebt ook verbonden zijn met de eeuwige, altijd gezegende God, want 'Hij,' zegt JEHOVAH, 'zal tot *Mij komen.'* Wie heeft Hem dan gezonden? Het antwoord is: Zijn Vader.

II. Ten tweede: WAAR kwam Hij vandaan?
Een paar woorden over Bethlehem. Het leek gepast en juist dat onze Verlosser in Betlehem geboren zou worden, en dat vanwege de geschiedenis van Betlehem, de naam van Betlehem en de positie van Betlehem - klein in Juda.
1. Ten eerste leek het noodzakelijk dat Christus in Bethlehem geboren zou worden, *vanwege de geschiedenis van Bethlehem*. Het kleine dorp Bethlehem was elke Israëliet dierbaar. Jeruzalem mocht het dan overtreffen in pracht en praal, want daar stond de tempel, de heerlijkheid van de hele aarde, en 'mooi voor de situatie, de vreugde van de hele aarde was de berg Sion,' toch waren er rondom Bethlehem een aantal incidenten die het altijd een aangename rustplaats maakten voor elke Joodse geest, en zelfs de Christen kan het niet helpen Bethlehem lief te hebben.
Ik denk dat de eerste vermelding die we van Bethlehem hebben een droevige is. Rachel stierf daar. In het vijfendertigste hoofdstuk van Genesis staat in het zestiende vers: 'En zij reisden van Beth-el, en het was maar een klein eindje tot Efrat; en Rachel barensweeën, en zij had zware weeen. En het geschiedde, als zij in barensweeën was, dat de vroedvrouw tot haar zeide: Vrees niet, gij zult ook deze zoon krijgen. En het geschiedde, als haar ziel vertrok, (want zij stierf) dat zij zijn naam noemde Ben-oni; maar zijn vader noemde hem Benjamin. En Rachel stierf, en werd begraven op den weg naar Efrat, dat is Bethlehem. En Jakob zette een pilaar op haar graf; dat is de pilaar van Rachels graf tot op deze dag.'
Dit is een bijzonder voorval - bijna profetisch. Zou Maria haar eigen zoon Jezus niet haar Benoni hebben genoemd, omdat Hij het kind van verdriet zou zijn? Simeon zei tegen haar: 'Ja, een zwaard zal ook uw eigen ziel doorboren, opdat de gedachten van vele harten geopenbaard worden.' Maar terwijl zij Hem Ben-oni had kunnen noemen, hoe noemde God Zijn Vader Hem? Benjamin, de zoon van Mijn rechterhand. Ben-oni was Hij als mens, Benjamin wat betreft Zijn Godheid. Dit kleine voorval lijkt bijna een profetie te zijn dat Benoni-Benjamin, de Heere Jezus, in Bethlehem geboren zou worden.
Maar een andere vrouw maakt deze plek beroemd. Die vrouw heette

Naomi. In Bethlehem leefde na verloop van tijd, toen de steen die Jakob's liefde had opgeworpen misschien met mos was bedekt en de inscriptie was uitgewist, nog een vrouw die Naomi heette. Ook zij was een dochter van vreugde, maar ook een dochter van bitterheid.
Naomi was een vrouw die de Heere liefhad en gezegend, maar ze moest naar een vreemd land gaan en ze zei: 'Noem mij niet Naomi (aangenaam), maar laat mijn naam Mara (bitter) heten, want de Almachtige heeft zeer bitter met mij gehandeld.' Toch was zij niet alleen temidden van al haar verliezen, want Ruth, de Moabitische, was met haar vergroeid, wier niet-Joodse bloed zich zou verenigen met de zuivere, ongerepte stroom van de Jood, en zo de Heere, onze Verlosser, zou voortbrengen, de grote Koning van zowel Joden als niet-Joden.
Het hele mooie boek Ruth speelde zich af in Bethlehem. Het was in Bethlehem dat Ruth de velden van Boaz ging sprokkelen. Daar keek Boaz naar haar en zij boog zich voor haar heer. Daar werd haar huwelijk gevierd, en in de straten van Bethlehem ontvingen Boaz en Ruth een zegen die hen vruchtbaar maakte, zodat Boaz de vader van Obed werd, en Obed de vader van Jesse, en Jesse de vader van David.
Dat laatste feit geeft Bethlehem glorie - het feit dat David daar werd geboren - de machtige held die de Filistijnse reus versloeg, die de ontevredenen van zijn land wegleidde van de tirannie van hun vorst en die daarna, met de volledige instemming van een gewillig volk, werd gekroond tot koning van Israël en Juda. Bethlehem was een koninklijke stad omdat de koningen daar werden geboren.
Hoe klein Bethlehem ook was, het werd toch zeer gewaardeerd, want het was als bepaalde vorstendommen die we in Europa hebben, die om niets anders gevierd worden dan omdat ze de gemalinnen van de koninklijke families van Engeland voortbrengen. Vanuit historisch oogpunt was het dus juist dat Bethlehem de geboorteplaats van Christus was.
2. Maar nogmaals, *er zit iets in de naam van de plaats*. 'Bethlehem Efrata.' Het woord *Bethlehem* heeft een dubbele betekenis. Het betekent 'het huis van brood' en 'het huis van oorlog'. Zou Jezus Christus niet geboren moeten worden in 'het huis van brood'? Hij is het Brood van Zijn volk, waarmee zij zich voeden. Zoals onze vaderen manna aten in de woestijn, zo leven wij van Jezus hier beneden.
Uitgehongerd door de wereld kunnen we ons niet voeden met haar schaduwen. De schillen ervan kunnen de zilte smaak van wereldlingen bevredigen, want zij zijn varkens, maar we hebben iets substantiëlers nodig,

en in dat gezegende brood van de hemel, gemaakt van het gekneusde lichaam van onze Heere Jezus, en gebakken in de oven van Zijn lijdensweg, vinden we een gezegend voedsel. Geen voedsel zoals Jezus voor de moedeloze ziel of voor de sterkste heilige. De allerkleinste van de familie van God gaat naar Bethlehem voor zijn brood, en de sterkste man, die sterk vlees eet, gaat er ook voor naar Bethlehem.
Huis van Brood! Vanwaar kan onze voeding anders komen dan van U? We hebben de Sinaï geprobeerd, maar op haar ruige hellingen groeien geen vruchten en haar doornige hoogten leveren geen koren waarmee we ons kunnen voeden. We zijn zelfs naar Tabor zelf gegaan, waar Christus werd getransfigureerd, en toch zijn we daar niet in staat geweest om Zijn vlees te eten en Zijn bloed te drinken. Maar Bethlehem, gij huis van brood, terecht werd u genoemd, want daar werd het brood des levens voor het eerst aan de mens gegeven om te eten.
En het wordt ook 'het huis van oorlog' genoemd, omdat Christus voor een mens 'het huis van brood' of anders 'het huis van oorlog' is. Terwijl Hij voedsel is voor de rechtvaardigen, veroorzaakt Hij oorlog voor de goddelozen, volgens Zijn eigen woord: 'Denk niet dat Ik gekomen ben om vrede te zenden op aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te zenden, maar een zwaard. Want Ik ben gekomen om een man tegen zijn vader op te zetten, en de dochter tegen haar moeder, en de schoondochter tegen haar schoonmoeder. En de vijanden van een man zullen zij zijn uit zijn eigen huisgezin.'
Zondaar, als u Bethlehem niet kent als 'het huis van brood', dan zal het voor u een 'huis van oorlog' zijn. Als je van de lippen van Jezus nooit zoete honing drinkt - als je niet bent zoals de bij, die zoete, weelderige drank drinkt van de Roos van Sharon, dan zal er uit diezelfde mond een tweesnijdend zwaard tegen je uitgaan, en die mond waaruit de rechtvaardigen hun brood halen, zal voor jou de mond des verderfs zijn en de oorzaak van je ziekte.
Jezus van Bethlehem, huis van brood en huis van oorlog, we vertrouwen erop dat we U kennen als ons brood. O, dat sommigen die nu in oorlog zijn met U, zowel in hun harten als in hun oren het lied zouden horen...

> ***'Vrede op aarde en milde genade,***
> ***God en zondaars verzoend.***

En nu dat woord *Efrata*. Dat was de oude naam van de plaats die de

Joden behielden en waar ze van hielden. De betekenis ervan is 'vruchtbaarheid' of 'overvloed'. Welnu, Jezus werd geboren in het huis van de vruchtbaarheid, want waar komt mijn vruchtbaarheid en jouw vruchtbaarheid, mijn broeder, anders vandaan dan uit Bethlehem? Onze arme dorre harten hebben nooit een vrucht of bloem voortgebracht, totdat ze werden bewaterd met het bloed van de Heiland.
Het is Zijn incarnatie die de grond van onze harten vruchtbaar maakt. Er waren overal doornen en dodelijk vergif voordat Hij kwam, maar onze vruchtbaarheid komt van Hem. 'Ik ben als een groene dennenboom; uit U wordt mijn vrucht gevonden.' 'Al mijn bronnen zijn in U.' Als wij zijn als bomen die geplant zijn aan de rivieren van water, die onze vrucht voortbrengen op ons seizoen, dan is dat niet omdat we van nature vruchtbaar waren, maar vanwege de rivieren van water waardoor we geplant zijn.
Het is Jezus die ons vruchtbaar maakt 'Als iemand in Mij blijft', zegt Hij, 'en mijn woorden in hem blijven, zal hij veel vrucht voortbrengen.' Glorieus Bethlehem Efrata! Terecht genoemd! Vruchtbaar huis van brood - het huis van overvloedige voorziening voor het volk van God!
3. Vervolgens merken we *de positie van Betlehem op*. Er wordt gezegd dat het 'klein is onder de duizenden van Juda'. Waarom is dit? Omdat Jezus Christus zich altijd onder de kleinen begeeft. Hij werd geboren in het kleine 'onder de duizenden van Juda.' Niet op de hoge heuvel van Bashan, niet op de koninklijke berg van Hebron, niet in de paleizen van Jeruzalem, maar in het nederige, maar illustere dorp Bethlehem.
Er staat een passage in Zacharia die ons een les leert: er wordt gezegd dat de man op het rode paard tussen de mirtebomen stond. Nu groeien de mirtebomen onderaan de heuvel en de man op het rode paard rijdt daar altijd. Hij rijdt niet op de bergtop, hij rijdt tussen de nederigen van hart. 'Bij deze mens zal Ik wonen, zegt de HEERE, bij hem die nederig en berouwvol is, en die beeft voor mijn woord.'
Er zijn hier vanmorgen een paar kleintjes - 'kleintjes onder de duizenden van Juda.' Niemand heeft ooit jouw naam gehoord, toch? Als je begraven zou worden en je naam op je grafsteen zou staan, zou het nooit opgemerkt worden. De voorbijgangers zouden zeggen: 'Het is niets voor mij, ik heb hem nooit gekend.' Je weet niet veel van jezelf, of denkt niet veel van jezelf, je kunt misschien nauwelijks lezen. Of als je wat talenten en bekwaamheden hebt, word je veracht onder de mensen, of als je niet veracht wordt door hen, veracht je jezelf. Je bent een van de kleintjes.

Welnu, Christus wordt altijd geboren in Bethlehem tussen de kleintjes. Grote harten krijgen Christus nooit in zich, Christus ligt niet in grote harten, maar in kleintjes. Machtige en trotse geesten krijgen Jezus Christus nooit, want Hij komt binnen aan lage deuren, maar Hij komt niet binnen aan hoge deuren. Wie een gebroken hart en een verslagen geest heeft, zal de Verlosser hebben, maar niemand anders.
Hij geneest niet de prins en de koning, maar 'de gebrokenen van hart, en Hij verbindt hun wonden.' Lieve gedachte! Hij is de Christus van de kleinen. 'Gij, Bethlehem Efrata, al zijt gij klein onder de duizenden van Juda, uit u zal Mij voortkomen die over Israël zal heersen.' We kunnen hier niet voorbijgaan zonder nog een andere gedachte, namelijk: *hoe wonderbaarlijk mysterieus was de voorzienigheid die de moeder van Jezus Christus naar Bethlehem bracht op het moment dat zij bevallen moest worden!* Zijn ouders woonden in Nazareth en waarom zouden ze op dat moment op reis gaan? Natuurlijk zouden ze thuis zijn gebleven. Het was helemaal niet waarschijnlijk dat Zijn moeder in zo'n bijzondere toestand een reis naar Bethlehem zou maken.
Maar Caesar Augustus vaardigt een decreet uit dat bepaalt dat ze belasting moeten betalen. Goed dan, laat ze belasting betalen in Nazareth. Nee, het bevalt hem dat ze allemaal naar hun stad gaan. Maar waarom zou Caesar Augustus er juist op dat moment aan denken? Simpelweg omdat, terwijl de mens zijn weg bedenkt, het hart van de koning in de hand van de Heere is.
Wel, wat een duizend kansen, zoals de wereld het heeft, kwamen samen om deze gebeurtenis teweeg te brengen! Ten eerste, Caesar maakt ruzie met Herodes, een van de Herodes werd afgezet, Caesar zegt: 'Ik zal Judea belasten en er een provincie van maken, in plaats van er een apart koninkrijk van te maken.' Wel, het moet gebeuren. Maar wanneer moet het gebeuren?
Er wordt gezegd dat deze belasting voor het eerst werd geheven toen Cyreneus gouverneur was. Maar waarom moet de volkstelling in die bepaalde periode plaatsvinden - stel december? Waarom niet in oktober? En waarom konden de mensen niet belast worden waar ze woonden? Was hun geld daar niet net zo goed als ergens anders? Het was de gril van Caesar, maar het was Gods besluit.
Oh, we houden van de sublieme leer van de eeuwige absolute voorbestemming. Sommigen hebben eraan getwijfeld of het verenigbaar is met de vrije wil van de mens. We weten heel goed dat het zo is, en we hebben

nooit enige moeilijkheid in het onderwerp gezien. Wij geloven dat metafysici moeilijkheden hebben gemaakt, wij zien er zelf geen. Het is aan ons om te geloven dat de mens doet wat hij wil, maar desondanks doet hij altijd wat God verordent. Als Judas Christus verraadt, ‘werd hij daartoe aangesteld,’ en als Farao zijn hart verhardt, toch, ‘hiertoe heb Ik u verheven, om mijn macht in u te tonen.’ De mens doet wat hij wil, maar God laat hem ook doen wat *Hij* wil.

Nee, niet alleen de wil van de mens valt onder de absolute voorbestemming van JEHOVAH, maar alle dingen, groot of klein, zijn van Hem. De goede dichter heeft goed gezegd: ‘Ongetwijfeld heeft het varen van een wolk de Voorzienigheid als piloot; ongetwijfeld is de wortel van een eik geknikt voor een speciaal doel, God omvat alle dingen, en omhult de aarde als lucht.’

Er is niets groots of kleins dat niet van Hem komt. Het zomerstof beweegt in zijn baan, geleid door dezelfde hand die de sterren voortrolt. De dauwdruppels hebben hun vader en druppelen op het rozenblad zoals God het wil. Ja, de dorre bladeren van het bos, wanneer ze door de storm worden meegesleurd, hebben hun toegewezen plaats waar ze zullen vallen en ze kunnen er niet buiten.

In het grote en in het kleine is God-God in alles, Hij werkt alle dingen naar de raad van Zijn eigen wil, en hoewel de mens probeert tegen zijn Maker in te gaan, kan hij dat niet. God heeft de zee begrensd met een barrière van zand, en als de zee golf na golf optrekt, zal ze haar toegewezen kanaal niet overschrijden. Alles is van God, en aan Hem die de sterren leidt en mussen vleugels geeft, die planeten regeert en toch atomen beweegt, die donderslagen spreekt en toch zachtjes fluistert, aan Hem zij glorie, want God is in alles.

III. Dit brengt ons bij het derde punt: WAAROM KOMT JEZUS?

Hij kwam om ‘heerser over Israël’ te zijn. Het is heel bijzonder dat van Jezus Christus werd gezegd dat Hij was ‘geboren als koning van de Joden’. Zeer weinigen zijn ooit ‘als koning geboren’. Mensen worden als prinsen geboren, maar zelden als koningen. Ik denk niet dat je in de geschiedenis een geval kunt vinden waarin een kind als koning werd geboren. Hij was misschien de Prins van Wales, en hij moest een aantal jaren wachten tot zijn vader stierf, en dan maakten ze een koning van hem, door een kroon op zijn hoofd te zetten, en een heilig chrisma, en andere domme dingen, maar hij werd niet als koning geboren.

Ik herinner me niemand die als koning geboren is behalve Jezus, en dat vers heeft een nadrukkelijke betekenis dat we zingen:

> ***'Geboren als kind en toch als koning.***

Op het moment dat Hij op aarde kwam, was Hij een koning. Hij wachtte niet tot Zijn meerderjarigheid om Zijn rijk in te nemen; maar zodra Zijn oog de zonneschijn begroette, was Hij een koning - vanaf het moment dat Zijn kleine handjes iets vastgrepen, grepen ze een scepter. Zodra Zijn hartslag klopte en Zijn bloed begon te stromen, klopte Zijn hart koninklijk en Zijn hartslag klopte een keizerlijke maat en Zijn bloed stroomde in een koninklijke stroom.
Hij werd als koning geboren. Hij kwam 'om heerser te zijn in Israël.'
'Ah!' zegt de een, 'dan kwam Hij tevergeefs, want weinig oefende Hij Zijn heerschappij uit, 'Hij kwam tot de Zijnen, en de Zijnen ontvingen Hem niet.' Hij kwam naar Israël en Hij was niet hun heerser, maar Hij werd 'veracht en verworpen van mensen,' verstoten door hen allen, en verlaten door Israël, tot wie Hij kwam.'
Ja, maar 'zij zijn niet allen Israël, die uit Israël zijn,' noch omdat zij het zaad van Abraham zijn, zullen zij allen genoemd worden. Ah, nee! Hij is niet de Heereser over Israël naar het vlees, maar Hij is de Heereser over Israël naar de geest. Velen van hen hebben Hem gehoorzaamd. Hebben de apostelen niet voor Hem gebogen en Hem als hun Koning aanvaard? En groet Israël Hem nu niet als hun heerser? Erkennen niet al het zaad van Abraham naar de geest, zelfs alle gelovigen, want Hij is 'de vader van de gelovigen', dat aan Christus de schilden van de machtigen toebehoren, want Hij is de koning van de hele aarde?
Regeert Hij niet over Israël? Ja, voorwaar, dat doet Hij, en zij die niet door Christus worden geregeerd zijn niet van Israël. Hij kwam om een heerser over Israël te zijn. Mijn broeder, heb jij je onderworpen aan de heerschappij van Jezus? Is Hij heerser in je hart of niet? Hieraan kunnen we Israël herkennen: Christus is in hun hart gekomen om over hen te heersen.
'Oh!' zegt de een, 'ik doe wat ik wil, ik was nooit in slavernij van een man.' Ah! dan haat je de regel van Christus. 'Oh!' zegt een ander, 'ik onderwerp mij aan mijn predikant, aan mijn geestelijke, of aan mijn priester, en ik denk dat wat hij mij zegt genoeg is, want hij is mijn heerser.' Is dat zo? Ach arme slaaf, je kent je waardigheid niet, want niemand is je

wettige heerser dan de Heere Jezus Christus.
‘Ja,’ zegt een ander, ‘ik heb Zijn godsdienst beleden en ik ben Zijn volgeling.’ Maar regeert Hij in jouw hart? Beveelt Hij jouw wil? Leidt Hij jouw oordeel? Zoek je ooit raad bij Hem in je moeilijkheden?
Verlang je ernaar om Hem te eren en kronen op Zijn hoofd te zetten? Is Hij jouw heerser? Als dat zo is, dan behoor je tot Israël, want er staat geschreven: ‘Hij zal komen om heerser over Israël te zijn.’
Gezegende Heere Jezus! U bent heerser in de harten van Uw volk en dat zult U altijd zijn. We willen geen andere heerser dan Uzelf en we zullen ons aan niemand anders onderwerpen. We zijn vrij, omdat we de dienaren van Christus zijn. We zijn vrij, omdat Hij onze heerser is, en we kennen geen onderdrukking en geen slavernij, omdat Jezus Christus alleen heerser over onze harten is. Hij kwam ‘om heerser over Israël te zijn’ en let wel, die missie van Hem is nog niet helemaal vervuld en zal dat ook niet zijn tot de heerlijkheden van de laatste dag.
Over niet al te lange tijd zult u Christus weer zien komen, om heerser over Zijn volk Israël te zijn, en heerser over hen, niet alleen als geestelijk Israël, maar zelfs als natuurlijk Israël, want de Israëlieten zullen worden hersteld in hun land, en de stammen van Jakob zullen nog zingen in de zalen van hun tempel. Aan God zullen weer Hebreeuwse lofliederen worden aangeboden en het hart van de ongelovige Jood zal smelten aan de voeten van de ware Messias.
Over niet al te lange tijd zal Hij, die bij Zijn geboorte door de oosterlingen tot koning der Joden werd uitgeroepen en bij Zijn dood door een westerling tot koning der Joden werd uitgeroepen, overal koning der Joden worden genoemd - ja, ook koning der Joden en der heidenen - in die universele monarchie, waarvan de heerschappij zich over de gehele bewoonbare aarde zal uitstrekken en waarvan de duur gelijk zal zijn aan de tijd zelf. Hij kwam om een heerser in Israël te zijn, en een heerser zal Hij zeer beslist zijn, wanneer Hij onder Zijn volk met Zijn ouden heerlijk zal regeren.

IV. En nu, het laatste punt: IS JEZUS CHRISTUS OOK EERDER KOMEN?
Wij antwoorden: ja, want onze tekst zegt: ‘Wiens uitgang van oudsher is, van eeuwigheid af.’
Ten eerste *heeft Christus Zijn uitgang in Zijn Godheid gehad*, ‘van eeuwigheid af aan.’ Hij is tot op dit moment geen geheim en stil persoon geweest.

Dat pasgeboren kind daar heeft al lang wonderen verricht. Dat kind dat in de armen van Zijn moeder sluimert, is het kind van vandaag, maar het is de oeroude van de eeuwigheid. Dat kind dat daar is, is nog niet verschenen op het toneel van deze wereld, Zijn naam staat nog niet geschreven op de kalender van de besnedenen. Maar toch, ook al weet je het niet, 'Zijn uitgang is van oudsher, van eeuwigheid.'
Van oudsher *ging Hij uit als ons verbondshoofd in uitverkiezing*, 'zoals Hij ons in *Hem heeft* uitverkoren', voor de grondlegging van de wereld.'

> ***'Christus zij Mijn eerste uitverkorene, zei***
> ***Hij, toen verkoos Hij onze zielen in Christus, ons Hoofd.'***

Hij ging uit voor Zijn volk, *als hun vertegenwoordiger voor de troon, zelfs voordat zij in de wereld werden verwekt.* Het was van eeuwigheid af dat Zijn machtige vingers de pen, de griffel der eeuwen, grepen en Zijn eigen naam schreven, de naam van de eeuwige Zoon van God. Het was van eeuwigheid af dat Hij het verbond met Zijn Vader tekende dat Hij bloed voor bloed, wond voor wond, lijden voor lijden, lijdensweg voor lijdensweg en dood voor dood zou betalen namens Zijn volk.
Het was van eeuwigheid dat Hij Zichzelf overgaf, zonder een morrend woord, dat Hij van de kruin van Zijn hoofd tot de zool van Zijn voet bloed zou zweten, dat Hij bespuwd, doorboord, bespot, verscheurd, de pijn van de dood en de kwellingen van het kruis zou ondergaan. Zijn gaan als onze Borg was van eeuwigheid.
Pauzeer, mijn ziel, en verwonder je! In de persoon van Jezus gingen jullie van eeuwigheid af aan voort. Niet alleen toen je in de wereld geboren werd, hield Christus van je, maar Zijn geneugten waren met de zonen der mensen voordat er zonen der mensen waren. Hij dacht vaak aan hen, van eeuwigheid tot eeuwigheid had Hij Zijn genegenheid op hen gevestigd.
Wat! gelovige, is Hij zo lang bezig geweest met jouw verlossing en zal Hij die niet volbrengen? Is Hij van eeuwigheid uitgegaan om mij te redden en zal Hij mij nu verliezen? Wat! heeft Hij mij in Zijn hand gehad, als Zijn kostbaar juweel, en zal Hij mij nu tussen Zijn kostbare vingers laten glippen? Heeft Hij mij uitgekozen voordat de bergen werden voortgebracht, of de geulen van de diepte werden uitgegraven, en zal Hij mij nu verliezen? Onmogelijk!

'Mijn naam uit de palmen van Zijn handen kan de eeuwigheid niet uit-

wissen; Ingedrukt in Zijn hart blijft het, in tekens van onuitwisbare genade.'

Ik weet zeker dat Hij niet zo lang van me zou houden en dan zou stoppen met van me te houden. Als Hij van plan was moe van me te worden, zou Hij dat al veel eerder zijn geweest. Als Hij niet van mij had gehouden met een liefde zo diep als de hel en zo onuitsprekelijk als het graf, als Hij niet Zijn hele hart aan mij had gegeven, dan weet ik zeker dat Hij zich allang van mij zou hebben afgekeerd.
Hij wist wat ik zou worden en Hij heeft lang genoeg de tijd gehad om erover na te denken, maar ik ben Zijn keuze en daar komt geen eind aan. En onwaardig als ik ben, is het niet aan mij om te mopperen als Hij tevreden is met mij. Maar Hij is tevreden met mij - Hij moet tevreden zijn met mij - want Hij kent me lang genoeg om mijn fouten te kennen. Hij kende mij voordat ik mijzelf kende, ja, Hij kende mij voordat ik mijzelf was. Lang voordat mijn leden werden gevormd, stonden ze in Zijn boek geschreven, 'toen er nog geen waren', Zijn ogen van genegenheid waren op hen gericht. Hij wist hoe slecht ik me tegenover Hem zou gedragen en toch is Hij van me blijven houden...

'Zijn liefde in het verleden verbiedt me te denken,
dat Hij me uiteindelijk in moeilijkheden zal laten zinken.'

Nee, aangezien 'Zijn gaan van oudsher was van eeuwigheid', zullen ze 'tot in eeuwigheid' zijn.
Ten tweede geloven wij dat Christus *van oudsher is voortgekomen, zelfs tot de mensen, zodat de mensen Hem hebben aanschouwd*. Ik zal jullie niet ophouden te vertellen dat het Jezus was die in de koelte van de dag in de hof van Eden wandelde, want Zijn geneugten waren met de mensenzonen. Ik zal je ook niet ophouden door je te wijzen op al de verschillende manieren waarop Christus naar Zijn volk kwam in de gedaante van de engel van het verbond, het paaslam, de koperen slang, het brandende braambos en de tienduizend typen waarmee de heilige geschiedenis zo vol staat. Maar ik zal je liever wijzen op vier gelegenheden waarbij Jezus Christus onze Heere als mens op aarde verscheen, vóór Zijn grote incarnatie voor onze verlossing.
En ten eerste wil ik je verwijzen naar het achttiende hoofdstuk van Genesis, waar Jezus Christus aan *Abraham* verscheen, van wie we lezen: 'De

Heere verscheen hem op de vlakte van Mamre; en hij zat in de tentdeur op het heetst van de dag; en hij hief zijn ogen op en keek, en zie, drie mannen stonden bij hem; en toen hij hen zag, rende hij hen tegemoet vanuit de tentdeur en boog zich naar de grond.'
Maar voor wie boog hij? Hij zei: 'Mijn HEERE,' slechts voor één van hen. Er was één man tussen de andere twee, de meest opvallende door zijn heerlijkheid, want Hij was de God-mens Christus. De andere twee waren geschapen engelen, die een tijdlang het uiterlijk van mensen hadden aangenomen. Maar dit was de mens Christus Jezus. 'En zei: Mijn HEERE, als ik nu genade heb gevonden in Uw ogen, ga dan niet weg, bid ik U, van Uw dienaar: Laat wat water halen, bid ik u, en was uw voeten, en rust uit onder de boom.'
Je zult merken dat deze majestueuze man, deze glorieuze persoon, achterbleef om met Abraham te praten. In het tweeëntwintigste vers wordt gezegd: 'En de mannen wendden hun aangezicht af en gingen naar Sodom,' dat wil zeggen, twee van hen, zoals je in de volgende zin zult zien, 'maar Abraham stond nog voor de HEERE.'
Je zult merken dat deze man, de Heere, een zoete gemeenschap met Abraham had en Abraham toestond om te pleiten voor de stad die Hij op het punt stond te vernietigen. Hij was in de werkelijke gedaante van een mens, zodat toen Hij door de straten van Judea wandelde, het niet de eerste keer was dat Hij een mens was, Hij was het al eerder, in 'de vlakte van Mamre, op het heetst van de dag.' Er is nog een ander voorbeeld - Zijn verschijning aan *Jakob*, die je hebt opgetekend in het tweeëndertigste hoofdstuk van Genesis en het vierentwintigste vers. Al zijn familie was weg, 'En Jakob werd alleen gelaten, en er worstelde een man met hem tot het aanbreken van de dag. En toen hij zag, dat hij niet tegen hem zegevierde, raakte hij zijn dijholte aan; en de dijholte van Jakob was uit het gewricht, daar hij met hem worstelde. En hij zeide: Laat mij gaan, want de dag breekt aan. En hij zeide: Ik zal u niet laten gaan, tenzij gij mij zegent. En hij zeide tot hem: Wat is uw naam? En hij zeide: Jakob. En Hij zeide: Uw naam zal niet meer Jakob heten, maar Israël; want als een vorst hebt gij macht bij God.'
Dit was een man en toch God. 'Want als een vorst hebt gij macht bij God en bij de mensen, en hebt overwonnen.' En Jakob wist dat deze man God was, want hij zegt in het dertigste vers: 'Want ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, en mijn leven is behouden.' Een ander voorbeeld vind je in het boek *Jozua*. Toen Jozua de smalle Jordaan was overgesto-

ken en het beloofde land was binnengegaan en op het punt stond om de Kanaänieten te verdrijven, verscheen deze machtige man-God aan Jozua. In het vijfde hoofdstuk, bij het dertiende vers, lezen we: ‘En het geschiedde, toen Jozua bij Jericho was, dat hij zijn ogen ophief en keek, en zie, daar stond een man tegenover hem met zijn zwaard in zijn hand getrokken; en Jozua ging naar hem toe, en [als een dappere krijger, zoals hij was], zei tegen hem: Zijt gij voor ons, of voor onze tegenstanders? En hij zeide: Neen, maar als aanvoerder van de heirscharen des HEEREN ben ik nu gekomen.’

En Jozua zag terstond dat er goddelijkheid in Hem was, want Jozua viel op zijn aangezicht ter aarde en aanbad Hem, en zei tot Hem: ‘Wat zegt *mijn HEERE* tot Zijn knecht?’ Welnu, als dit een geschapen engel was geweest, zou hij Jozua berispt hebben, en gezegd hebben: ‘Ik ben een van uw mededienstknechten.’ Maar nee, ‘de overste van de heirscharen des HEEREN zeide tot Jozua: Trek uw schoen van uw voet, want de plaats, waarop gij staat, is heilig. En Jozua deed alzo.’

Een ander opmerkelijk voorbeeld staat in het derde hoofdstuk van het boek Daniël, waar we lezen hoe Sadrach, Mesach en Abednego in de vurige oven werden gegooid, die zo fel was dat de mannen die hen erin gooiden erdoor werden vernietigd. Plotseling zei de koning tegen zijn raadgevers: ‘Hebben wij niet drie gebonden mannen in het midden van het vuur geworpen? Zij antwoordden en zeiden tot de koning: Waar, o koning.

Hij antwoordde en zeide: Zie, ik zie vier mannen los in het midden van het vuur wandelen, en zij hebben geen letsel; en de gedaante van de vierde is gelijk aan de Zoon van God.’

Hoe moest Nebukadnessar dat weten? Alleen dat er iets zo nobels en majestueus was in de manier waarop die wonderbaarlijke Mens Zichzelf droeg, en een of andere vreselijke invloed over *Hem*, die zo wonderbaarlijk de verterende tanden van die bijtende en verslindende vlam brak, zodat het de kinderen van God niet eens kon bezoedelen.

Nebukadnessar herkende Zijn menselijkheid. Hij zei niet: ‘Ik zie drie mannen en een engel,’ maar hij zei: ‘Ik zie vier echte mannen, en de vorm van de vierde is als de Zoon van God.’ Je ziet dus wat er bedoeld wordt met dat Zijn uitgaan ‘van eeuwigheid’ is. Let er even op dat elk van deze vier grote voorvallen de heiligen overkwam *toen ze bezig waren met een zeer eminente taak, of toen ze op het punt stonden om daarmee bezig te zijn.* Jezus Christus verschijnt niet elke dag aan Zijn heiligen. Hij kwam

Jakob pas opzoeken toen hij in ellende verkeerde. Hij bezocht Jozua niet voordat hij op het punt stond een rechtvaardige oorlog te voeren.
Het is alleen in buitengewone tijden dat Christus Zich op deze manier aan Zijn volk openbaart.
Toen Abraham *voorbede deed* voor Sodom, was Jezus bij hem, want een van de hoogste en edelste bezigheden van een christen is die van voorbede, en het is wanneer hij zo bezig is dat hij waarschijnlijk een aanblik van Christus zal krijgen. Jakob was bezig met *worstelen*, en dat is een deel van de plicht van een christen waar sommigen van jullie nooit toe in staat zijn geweest.
Het was toen Jozua *dapper aan het oefenen was* dat de Heere hem ontmoette. Zo was het ook met Sadrach, Mesach en Abednego - zij bevonden zich op de hoge plaatsen van *vervolging,* vanwege hun plichtsbetrachting, toen Hij tot hen kwam en zei: 'Ik zal met jullie zijn, door het vuur gaan.' Er zijn bepaalde bijzondere plaatsen waar we naar binnen moeten gaan om de Heere te ontmoeten. We moeten in grote moeilijkheden verkeren, zoals Jakob. We moeten in grote arbeid zijn, zoals Jozua. We moeten een groot voorbede-geloof hebben, zoals Abraham. We moeten standvastig zijn in het uitvoeren van plichten, zoals Sadrach, Mesach en Abednego, anders zullen we Hem niet kennen, 'wiens uitgang van oudsher is, van eeuwigheid af.' Of als we Hem kennen, zullen we niet in staat zijn om 'met alle heiligen te bevatten wat de hoogte, de diepte, de lengte en de breedte is van de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat'.
Lieve Heere Jezus! U, wiens uitgang van oudsher was, zelfs van eeuwigheid af, U hebt Uw uitgang nog niet verlaten. O, dat U deze dag zou heengaan om de zwakken op te beuren, om de vermoeiden te helpen, om onze wonden te verbinden, om onze zorgen te troosten! Ga heen, wij smeken U, om zondaars te overwinnen, om harde harten te onderwerpen - om de ijzeren poorten van de begeerten van zondaars te breken en de ijzeren staven van hun zonden in stukken te hakken!
O Jezus, ga heen, en wanneer U heen gaat, kom dan naar mij! Ben ik een verharde zondaar? Kom naar mij, ik wil U.

'Oh! laat Uw genade mijn hart bedwingen;
ik wil ook in triomf worden geleid;
een gewillige gevangene voor mijn Heere,
om de eer van Uw woord te zingen.'

Arme zondaar! Christus is nog niet vertrokken. En als Hij op weg gaat, denk er dan aan dat Hij naar Bethlehem gaat. Heb jij een Bethlehem in je hart? Ben jij klein? Hij zal nog naar je toe gaan. Ga naar huis en zoek Hem door ernstig te bidden. Als je door de zonde aan het huilen bent gemaakt en denkt dat je te klein bent om opgemerkt te worden, ga dan naar huis, kleintje!

Jezus komt naar de kleinen, Zijn uitgang was van oudsher en Hij gaat nu uit. Hij zal naar je arme oude huis komen, Hij zal naar je arme ellendige hart komen. Hij zal komen, al ben je in armoede en gekleed in vodden, al ben je berooid, gekweld en verdrukt. Hij zal komen, want Zijn uitgang is van oudsher, van eeuwigheid.

Vertrouw op Hem, vertrouw op Hem en Hij zal voor altijd in je hart blijven.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

KANAÄN OP AARDE

NO. 58

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATOCHTEND
30 DECEMBER 1855
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

‘Want het land, waarheen gij gaat om het te bezitten, is niet als het land Egypte, waaruit gij gekomen zijt, waar gij uw zaad gezaaid hebt en het met uw voet hebt bewaterd, als een kruidentuin: Maar het land, waarheen gij gaat, om het te bezitten, is een land van heuvelen en dalen, en het drinkt water van den regen des hemels; een land, waarover de HEERE, uw God, waakt: de ogen van de HEERE, uw God, zijn er altijd op gericht, van het begin van het jaar af tot het einde van het jaar.’
Deuteronomium 11:10-12

Het is algemeen beschouwd dat de doortocht van de Israëlieten door de Jordaan typerend is voor de dood, en dat Kanaän een passende voorstelling van de hemel is. Wij geloven dat dit in zekere zin waar is, en we koesteren met liefde de woorden van de hymnen die beschrijven dat we door de golven van de Jordaan zijn gegaan en veilig aan de kant van Kanaän zijn geland.

Maar wij denken dat de allegorie niet opgaat, en dat de Jordaan geen eerlijke voorstelling van de dood is, noch het land Kanaän een eerlijk beeld van het zoete land voorbij de aanzwellende vloed die de christen na de dood krijgt. Want let wel, nadat de kinderen van Israël Kanaän waren binnengegaan, moesten ze vechten met hun vijanden.

Het was een land vol vijanden. Elke stad die ze binnenkwamen moesten ze bestormen, tenzij een wonder de stad ontmantelde. Ze waren krijgers, zelfs in het land Kanaän, vechtend voor hun eigen erfdeel, en hoewel elke stam zijn lot had uitgestippeld, moesten ze toch de reus Anakim overwinnen en vreselijke troepen Kanaänieten tegenkomen.

Maar als we de rivier van de dood oversteken, zullen we geen vijanden hebben om tegen te vechten, geen vijanden om tegen te komen. De hemel is een plaats die al voor ons is voorbereid. De slechten zijn er al lang

geleden uit verdreven. Daar zullen broeders ons opwachten met blijde gezichten, vriendelijke handen zullen de onze omhelzen en liefdevolle woorden zullen alleen worden gehoord. De schreeuw van oorlog zal nooit door ons in de hemel worden opgeheven. We zullen onze zwaarden weggooien en de scheden erbij.

Geen veldslagen met krijgers daar, geen vlaktes doordrenkt met bloed, geen heuvels waar rovers wonen, geen inwoners met strijdwagens van ijzer. Het is 'een land dat vloeit van melk en honing,' en het droomt niet van de vroegere vijand van Kanaän. Wij denken dat de kerk de schoonheid van de Schrift heeft verloren door de Jordaan te zien als de dood, en dat een veel vollere betekenis de ware allegorie is die ermee verbonden moet worden.

Egypte was, zoals we onlangs hebben opgemerkt, typerend voor de toestand van de kinderen van God terwijl ze in slavernij zijn aan de wet van de zonde. Daar worden ze gedwongen om onophoudelijk te werken, zonder loon of winst, maar voortdurend onderworpen aan pijnen. We zeiden ook dat de opstanding uit Egypte het type was van de bevrijding die ieder van Gods volk geniet, wanneer hij door geloof het bloed van Jezus op zijn bovendorpel en deurpost slaat en geestelijk het paaslam eet. En we kunnen jullie nu ook vertellen dat de doortocht door de woestijn typerend is voor die toestand van hopen en vrezen, en twijfelen en wankelen, en wisselvalligheid en wantrouwen, die we gewoonlijk ervaren tussen de periode waarin we uit Egypte komen en de volle zekerheid van het geloof bereiken.

Velen van jullie, mijn geliefde toehoorders, zijn werkelijk uit Egypte gekomen, maar jullie zwerven nog rond in de woestijn. 'Wij die geloofd hebben, gaan de rust binnen', maar u, hoewel u van Jezus hebt gegeten, hebt niet zo in Hem geloofd dat u het Kanaän van de rust bent binnengegaan. Jullie zijn het volk van de Heere, maar jullie zijn niet binnengegaan in het Kanaän van verzekerd geloof, vertrouwen en hoop, waar we niet langer worstelen met vlees en bloed, maar met overheden en machten *in de hemelse gewesten* in Christus Jezus - wanneer het voor ons niet langer een kwestie van twijfel is of we gered zullen worden, maar we voelen dat we gered zijn.

Ik heb gelovigen gekend die jarenlang bijna zonder twijfel over hun aanvaarding hebben bestaan. Zij hebben genoten van een zoet en gezegend vertrouwen op Christus, zij zijn in Kanaän gekomen, zij hebben zich gevoed met het goede oude koren van het land, zij liggen nu 'passief

in Zijn hand en kennen geen andere wil dan de Zijne.' Zij hebben zo'n zoete eenheid met hun gezegende Heere Jezus dat zij de hele dag hun hoofd op Zijn borst leggen en nauwelijks nachten hebben. Ze leven bijna altijd in dagen, want hoewel ze Zijn volmaakte beeld niet hebben bereikt, voelen ze zich zo duidelijk in vereniging met Hem dat ze niet kunnen en niet durven twijfelen. Zij zijn de rust binnengegaan. Ze zijn Kanaän binnengegaan.

Dat is de toestand van het kind van God, wanneer hij in een vergevorderd stadium van zijn ervaring is gekomen, wanneer God hem genade op genade heeft gegeven, zodat hij kan zeggen: 'Ja, al ga ik door het dal van de schaduw des doods, ik vrees geen kwaad, want Gij zijt met mij; Uw stok en Uw staf vertroosten mij.'

We zullen deze passage nog eens lezen en in gedachten houden wat ik ervan begrijp. Het zet de staat van de christen voor ons, nadat hij dit geloof en vertrouwen in God heeft bereikt, wanneer hij niet langer voorzichtig is met de dingen van dit leven, wanneer hij de grond niet met zijn voet besproeit, maar naar een land is gekomen dat de regen van de hemel drinkt. 'Het land waarheen gij gaat om het te bezitten' - het land van het hoge en heilige christelijke voorrecht, 'is niet als het land Egypte, vanwaar gij gekomen zijt, waar gij uw zaad gezaaid hebt en het met uw voet bewaterd hebt, als een kruidentuin: Maar het land, waar gij heengaat om het te bezitten, is een land van heuvelen en dalen, en het drinkt water van den regen des hemels; een land, waarover de HEERE, uw God, waakt; de ogen des HEEREN, uw God, zijn er altijd op, van het begin des jaars af tot het einde des jaars toe.'

We zullen vanmorgen ten eerste *het verschil* moeten opmerken *tussen de tijdelijke toestand van de christen en die van de Egyptische wereldling*, en ten tweede *het speciale voorrecht dat is verleend aan hen die Kanaän zijn binnengegaan - dat* de ogen van de Heere, hun God, altijd op hun land zijn, 'van het begin van het jaar tot aan het einde van het jaar'.

I. Ware godsdienst maakt niet alleen een verschil in een mens, maar in zijn toestand. Het beïnvloedt niet alleen zijn hart, maar ook zijn staat - niet alleen zijn natuur, maar ook zijn positie in de maatschappij. De Heere, uw God, zorgt niet alleen voor Israël, maar ook voor Kanaän, waar Israël woont. God heeft niet alleen oog voor de uitverkorenen, maar ook voor hun woonplaats, en niet alleen dat, maar voor al hun zaken en omstandigheden.

Op het moment dat ik een kind van God word, is niet alleen mijn hart veranderd en mijn natuur vernieuwd, maar mijn eigenlijke positie wordt anders - de beesten van het veld heulen met mij en de stenen ervan hebben vrede. Mijn woonplaats wordt nu bewaakt door JEHOVAH, mijn positie in deze wereld is niet langer die van een behoeftige bedelares, ik ben een heer-pensionaris geworden van de voorzienigheid van God. Mijn positie, die die was van een slaaf in Egypte, is nu die van een erfgenaam in Kanaän. In dit verschil tussen de toestand van de christen en die van de wereldling zullen we drie dingen opmerken.
1. Ten eerste *is de tijdelijke toestand van de christen anders dan die van de wereldling*, want de wereldling kijkt naar secundaire oorzaken, de christen kijkt naar de hemel. Daar krijgt hij zijn barmhartigheden. Lees de tekst: ‘Het land, waarheen gij gaat om het te bezitten, is niet als het land Egypte, vanwaar gij gekomen zijt, waar gij uw zaad gezaaid hebt en het met uw voet bewaterd hebt, als een kruidentuin.’
Het land Egypte heeft nooit regen uit de hemel gehad, het werd altijd bewaterd uit aardse bronnen. In een bepaald seizoen trad de rivier de Nijl buiten haar oevers en bedekte het land, een voorraad water werd dan verzameld in kunstmatige reservoirs, en daarna uitgelaten in kanalen en in kleine greppels door de velden laten stromen. Ze moesten het besproeien als een kruidentuin.
Ze waren volledig afhankelijk van de bronnen in het binnenland. Zij keken naar de rivier de Nijl als de bron van al hun overvloed en aanbaden haar zelfs. Maar het land waar jullie naartoe komen wordt niet bewaterd door een rivier, ‘het drinkt water van de regen uit de hemel.’ Jullie vruchtbaarheid zal niet komen van kunstmatige bronnen zoals kanalen en greppels. Jullie zullen gevoed worden met het water dat uit de hemel neerdaalt! Zie je hoe mooi dit een wereldling en een christen voorstelt?
Kijk naar de wereldling. Wat is zijn afhankelijkheid? Het is allemaal van het water beneden. Hij kijkt alleen naar het water dat uit de rivier van deze wereld stroomt. ‘Wie zal ons iets goeds laten zien?’ Sommigen vertrouwen op wat zij toeval noemen (een rivier waarvan de bron, net als de bron van de Nijl, nooit bekend is), en hoewel ze voortdurend teleurgesteld worden, blijven ze volharden in het vertrouwen op deze onbekende stroom.
Anderen, die verstandiger zijn, vertrouwen op hun harde werk en eerlijkheid. Zij kijken naar de bron van die rivier en volgen die naar een fontein van menselijke bouw, opgeluisterd door een standbeeld van arbeid. Ach,

die rivier kan je nog steeds in de steek laten, hij kan zijn oevers niet overstromen en je kunt uitgehongerd raken.
Maar o Christen, waarop vertrouw je? Jouw land 'drinkt water van de regen van de hemel', jouw barmhartigheden komen niet uit de hand van het toeval. Jouw dagelijks brood komt niet zozeer van jouw werk als wel van de zorg van jouw hemelse Vader. Op elke genade staat de inscriptie van de hemel gestempeld, en elke zegen komt tot jou neer, geparfumeerd met de zalf, de nardus en de mirre van de ivoren paleizen, vanwaar God Zijn giften uitdeelt.
Hier is het verschil tussen de verzekerde Christen en de gewone wereldling - de één vertrouwt op natuurlijke oorzaken - de ander 'kijkt door de natuur heen naar de God van de natuur' en ziet zijn barmhartigheden als vers uit de hemel neerdalend.
Geliefden, laten we deze gedachte verbeteren door je de grote waarde ervan te laten zien. Ken je een man die zijn barmhartigheden uit de hemel ziet komen en niet van de aarde? Hoeveel zoeter zijn al zijn barmhartigheden! Er is niets in de wereld dat zo zoet smaakt voor de schooljongen als dat wat van thuis komt. Degenen die op school wonen, kunnen hem wel zulke goede dingen voorschotelen, maar hij geeft niets om dat wat van thuis komt. Zo zal het ook de christen vergaan.
Al zijn barmhartigheden zijn zoeter omdat ze van thuis komen. Ik hou van Gods gunsten op aarde, want alles wat ik eet en drink smaakt naar thuis. En o, wat is het heerlijk om te denken: 'Dat brood heeft mijn Vaders hand gekneed, dat water laat mijn Vader uit Zijn hand vallen in de zachte regen'. Ik zie alles uit Zijn hand komen.
Het land waarin ik leef is niet zoals het land Egypte, dat gevoed wordt door een rivier, maar het 'drinkt water van de regen van de hemel'. Al mijn barmhartigheden komen van boven. Zou je niet graag, geliefden, de afdruk van de vingers van je Vader op elke barmhartigheid willen zien? Je hebt gehoord dat de schelvis het merkteken van de duim van Petrus erop heeft! Het is natuurlijk een fictie, maar ik weet zeker dat alle vissen die we uit de zee van voorzienigheid halen, gemarkeerd zijn door de vingers van Jezus.
Gelukkig is de man die alles ontvangt als komend van God, en zijn Vader voor alles dankt! Het maakt alles zoet als hij weet dat het uit de hemel komt.
Deze gedachte heeft weer een grote neiging om ons te weerhouden van een buitensporige liefde voor de wereld. Als we denken dat al onze barm-

hartigheden uit de hemel komen, zullen we de wereld niet zo snel liefhebben als we denken dat ze de natuurlijke producten van de aarde zijn. De verspieders gingen naar Eschol en haalden een immense tros van de druiven die daar groeiden, maar je vindt niet dat het volk zei: 'Dit zijn mooie vruchten, daarom zullen we hier blijven.' Nee, ze zagen dat de druiven uit Kanaän kwamen, en daarop zeiden ze: 'Laten we verder gaan en ze bezitten.' En zo, als we rijke barmhartigheden krijgen, als we denken dat ze van de natuurlijke grond van deze aarde komen, voelen we:

'Hier zal ik voor altijd blijven.'

Maar als we weten dat ze uit een vreemd land komen, willen we graag gaan

'Waar onze lieve Heere Zijn wijngaard bewaart,
en alle trossen groeien.'

Christen, verheug je dan, verheug je! Je barmhartigheden komen uit de hemel, hoe klein ze ook zijn, toch zijn het de gaven van je Vader. Niet één ervan komt tot jou zonder Zijn medeweten en Zijn toestemming. Zegen daarom de Heere dat je in Kanaän bent gekomen, waar je 'land water drinkt van de regen van de hemel'!
Mijn geliefden, stop hier en troost jezelf, als je in de problemen zit. 'Oh!' zegt de een, 'ik weet niet wat ik moet doen, waar ik mezelf moet wenden, ik weet het niet.' Je bent niet zoals je broer, die naast *je* zit - hij heeft een bevoegdheid, *hij* heeft een rivier van Egypte om op te steunen, jij hebt er geen - toch is er nog steeds de hemel.
Als je tegen een boer zou zeggen: 'Je hebt geen rivieren om je land te besproeien.' 'Wel,' zou hij zeggen, 'ik wil ze ook niet, want ik heb wolken daarboven en de wolken zijn genoeg.' Dus, christen, als je beneden niets hebt om van afhankelijk te zijn, richt je ogen dan naar boven en zeg: 'Het land, waarheen ik ga om het te bezitten, is niet als het land Egypte, vanwaar ik kwam, waar ik mijn zaad zaaide en het met mijn voet besproeide als een kruidentuin, maar het land, waarheen ik ga om het te bezitten, is een land van heuvels en dalen, en het drinkt water van de regen van de hemel.'
2. Maar nu komt het tweede onderscheid, en dat is *een verschil in de zwaarte van hun leven*. De wereldse mens moet, net als de Israëlieten in Egyp-

te, zijn land met zijn voet bewateren. Lees de passage: 'Want het land, waarheen gij gaat om het te bezitten, is niet als het land Egypte, waaruit gij gekomen zijt, waar gij uw zaad gezaaid hebt en het met uw voet hebt besproeid als een kruidentuin.'
Dit verwijst mogelijk naar de gewoonte van alle oosterse volken waar het land geïrrigeerd wordt, om een bepaalde hoeveelheid water in een geul te laten lopen en dan kleine goten in de tuinen te laten graven om het water langs verschillende delen van de grond te laten lopen. Soms is een van deze goten kapot en dan drukt de tuinman er met zijn voet tegenaan om het water in het juiste kanaal te houden.
Maar ik ben geneigd te denken dat de passage zinspeelt op de methode die die oosterse landen hebben om het water op te pompen met een looprad, en zo het land te besproeien met hun voet. Hoe het ook zij, het betekent dat het land van Egypte met buitengewone arbeid werd bewaterd om het voor onvruchtbaarheid te behoeden.
'Maar,' zegt Mozes, 'het land waarheen jullie gaan, is geen land dat jullie met jullie voet moeten besproeien. Het water zal spontaan komen - het land zal bewaterd worden door de regen van de hemel. Jullie kunnen in jullie eigen huizen zitten, of onder jullie eigen wijnstok, of onder jullie eigen vijgenboom, en God Zelf zal jullie bevloeien. Jullie zullen stilzitten en 'in stilte zult gij uw ziel bezitten'.' Hier is een verschil tussen godvruchtigen en goddelozen - de *goddeloze man zwoegt*. Stel dat zijn doel ambitie is. Hij zal zwoegen, en zwoegen, en zwoegen, en zijn hele leven spenderen, totdat hij de gewenste top heeft bereikt. Stel dat het rijkdom is, hoe zal hij dan zijn lichaam uitputten, zijn lichaam beroven van de slaap die het nodig heeft en de voeding wegnemen die zijn lichaam nodig heeft, zodat hij rijkdom kan vergaren!
En als het leren is, hoe zal hij dan zijn ogen uitbranden met de vlam van zijn hete verlangen, opdat hij alle kennis begrijpt. Hoe zal hij toestaan dat zijn gestel zwak, vermoeid en lusteloos wordt door middernachtelijke waken, totdat de olie waarmee hij zichzelf 's nachts verlicht uit zijn eigen vlees komt, en het merg van zijn beenderen het licht voor zijn geest levert! Mensen zullen op deze manier werken, zwoegen en streven. Maar dat geldt niet voor de christen. Nee, God 'geeft zijn geliefden slaap.' Zijn 'kracht is om stil te zitten'. Hij weet wat het is om het gebod van Paulus te vervullen: 'Ik wil dat u zonder zorg bent.' We kunnen de dingen nemen zoals God ze geeft, zonder al dit gezwoeg en geploeter.
Ik heb het advies van de oude Cineas aan Pyrrhus vaak bewonderd. Het

oude verhaal vertelt dat toen Pyrrhus, koning van Epirus, voorbereidingen trof voor zijn voorgenomen expeditie naar Italië, Cineas, de filosoof, een gunstige gelegenheid te baat nam om hem aldus aan te spreken: 'Van de Romeinen, meneer, wordt gezegd dat ze een krijgslustig en zegevierend volk zijn, maar als God ons toestaat hen te overwinnen, wat moeten we dan met de overwinning?' 'U vraagt,' zei Pyrrhus, 'iets dat vanzelfsprekend is. Als de Romeinen eenmaal overwonnen zijn, zal geen enkele stad ons nog kunnen weerstaan. We zullen dan heer en meester zijn over heel Italië.'

Cineas voegde eraan toe: 'En nu we Italië onderworpen hebben, wat zullen we dan doen?' Pyrrhus, nog niet op de hoogte van zijn bedoelingen, antwoordde: 'Sicilië zal haar armen uitstrekken om ons te ontvangen.' 'Dat is zeer waarschijnlijk,' zei Cineas, 'maar zal het bezit van Sicilië een einde maken aan de oorlog?' 'God geve ons succes daarin,' antwoordde Pyrrhus, 'en we zullen dit slechts de voorboden van grotere dingen maken, want dan zullen Libra en Carthago spoedig van ons zijn, en als deze dingen voltooid zijn, kan geen van onze vijanden nog weerstand bieden.' 'Heel waar,' voegde Cineas eraan toe, 'want dan kunnen we gemakkelijk Macedonië heroveren en Griekenland helemaal veroveren, en als we dat allemaal in ons bezit hebben, wat zullen we dan doen?' Pyrrhus, glimlachend, antwoordde: 'Waarom dan, mijn beste vriend, zullen we op ons gemak leven, de hele dag plezier maken, en ons vermaken met vrolijke gesprekken.' 'Goed mijnheer,' zei Cineas, 'en waarom kunnen we dit niet nu doen, en zonder de arbeid en het gevaar van een onderneming die zo bewerkelijk en onzeker is?'

Zo, geliefden, zegt de christen. De wereldse man zegt: 'Laat me dit gaan doen, laat me dat gaan doen, laat me zoveel duizend pond vergaren, laat me zo rijk worden, dan zal ik genieten en mijn gemak nemen.' 'Nee,' zegt de christen, 'ik zie geen reden om het te doen. Waarom zou ik God nu niet tot mijn toevluchtsoord maken? Waarom zou ik nu niet genieten van comfort en vrede, en mezelf gelukkig maken?'

Hij wil zijn land niet met zijn voeten besproeien, maar hij gaat rustig zitten en zijn land 'drinkt water van de regen des hemels'. Zeg niet dat ik luiheid predik. Dat is niet zo. Ik zeg alleen dat het ijdel voor je is

om vroeg op te staan en laat te zitten en het brood van zorgvuldigheid te eten, want: 'Tenzij de HEERE het huis bouwt, werken zij tevergeefs die het bouwen.'

Maar als, 'Hij geeft zijn geliefde slaap,' zij in Hem rusten, kennen zij

deze beproevingen niet, dat wil zeggen, als zij tot volle zekerheid zijn gekomen en zijn overgestoken in het Kanaän van het volle vertrouwen in God. Ze geven er niet om om de wereld af te reizen om hun geluk te vinden, maar ze zeggen: ‘God is mijn altijd aanwezige hulp, in Hem is mijn ziel tevreden.’ Ze rusten tevreden in Hem. Hun land wordt bewaterd met de regen van de hemel.

Ik herinner me een verhaal over een jongeman die advocaat was. Om beroemd te worden in zijn positie was hij er erg op gebrand om alle geheimen en kronkelige kronkels van de wet te begrijpen en om enige spreekvaardigheid te verwerven, zodat hij zich welsprekend zou kunnen uitdrukken voor de rechtbank. Tien jaar lang leefde hij afgezonderd van andere mensen, opdat huiselijke gewoonten hem niet van zijn studies zouden afleiden.

Hij wikkelde zich elke nacht in een deken en nam een van zijn eigen boeken en legde die onder zijn hoofd. Hij ontzegde zichzelf voedsel en at maar een paar hapjes per dag, om te voorkomen dat spijsverteringsklachten zijn krachten zou aantasten. Hoewel hij ongelovig was, geloofde hij in God en hij boog zijn hoofd zo vaak per dag en bad dat hij iets mocht verliezen in plaats van zijn intellectuele krachten. ‘Maak een reus van me!’ was zijn uitdrukking. En hoewel zijn arme moeder hem smeekte om het zichzelf comfortabeler te maken, wilde hij dat niet, maar volhardde in zijn koers van onthouding en zelfverloochening.

Toen hij op een dag een van zijn boeken las, zag hij de volgende passage: ‘Als alles gewonnen is, hoe weinig is er dan gewonnen! En om dat weinige te winnen, hoe veel is verloren!’ Hij stampte met zijn voet en raasde als een maniak bij de gedachte dat hij al die tien jaar voor niets had gezwoegd en zich vermoeid had. Hij zag de ijdelheid van zijn koers in. Hij werd tot wanhoop gedreven, greep zijn bijl, hakte het uithangbord van zijn beroep om en zei: ‘Hier eindigt deze zaak.’

Toen hij hetzelfde boek las, ontdekte hij dat het christendom werd aanbevolen als de rust voor de vermoeide ziel. Hij vond het in Christus en bereikte zo’n begrip van Christus, dat hij een prediker van het Evangelie werd en heel goed over deze tekst had kunnen prediken: ‘Het land waarheen gij gaat om het te bezitten, is niet als het land Egypte, vanwaar gij gekomen zijt, waar gij uw zaad gezaaid hebt en het met uw voet bewaterd hebt, als een kruidentuin: Maar het land, hetwelk gij gaat bezitten, is een land van heuvelen en dalen, en het drinkt water van den regen des hemels; een land, waarover de HEERE, uw God, waakt; de ogen des

HEEREN, uw God, zijn daarop, van het begin des jaars af tot het einde des jaars toe'.
3. Dit brengt ons bij het derde en laatste verschil dat we vanmorgen zullen opmerken, en dat is dat de ongelovige, hij die de Jordaan niet is overgestoken en tot volledig vertrouwen is gekomen, *de universaliteit van Gods voorzienigheid niet begrijpt*, terwijl de verzekerde christen dat wel doet. Je zult dat zo meteen in mijn tekst zien.
In Egypte is de grond bijna helemaal vlak, en waar het niet vlak is, is het natuurlijk onmogelijk om iets te laten groeien, tenzij de grond met veel moeite bewaterd wordt door een of andere methode van kunstmatige irrigatie, die het water naar de hoge plaatsen dwingt. 'Maar,' zegt Mozes, 'het land, waarheen gij gaat om het te bezitten, is een land van heuvels en dalen.'
De Egyptenaren konden het water niet op de heuvels krijgen, maar jullie wel, want de bergen drinken de regen op, net als de dalen. Kijk nu eens naar een wereldling. Geef hem comfort, geef hem welvaart, oh! hij kan zo gelukkig zijn. Geef hem alles zoals hij het wil, maak van zijn loop een vlakte, een dood dal en een vlakte. Hij kan dat bemesten en besproeien, maar laat hem bergachtige problemen hebben, laat hem een vriend verliezen, of laat zijn eigendom van hem afgenomen worden - zet een heuvel in zijn weg, en hij kan dat niet besproeien met al het pompen van zijn voeten, en al de kracht die hij tracht te gebruiken.
Maar de christen leeft in 'een land van heuvels en dalen', een land van verdriet en vreugde, maar de heuvels drinken het water, net als de dalen. We hoeven de bergen niet te beklimmen om hun hoofden van water te voorzien, want onze God is zo hoog als de heuvels. Hoe hoog onze problemen ook zijn en hoe bergachtig onze moeilijkheden soms ook zijn, we hoeven niet met vermoeide voeten omhoog te klimmen om ze vruchtbaar te maken, want ze zijn allemaal gemaakt om samen te werken voor ons welzijn.
Ga heen, Egyptenaar, leef in je vlakke land en geniet van zijn weelde. Gij hebt uw papyrus, en gij schrijft er barmhartigheden op, maar het zal het voedsel der wormen zijn. Wij hebben geen lotus, maar wij hebben een bloem die in het paradijs bloeit, en wij schrijven onze barmhartigheden op rotsen en niet op biezen. O, zoet Kanaän, hemels land, waar ik woon en waar jullie wonen, mijn broeder Christenen - een land dat 'water drinkt van de regen van de hemel!'.

II. We moeten even stilstaan bij DE SPECIALE Barmhartigheid.
'De ogen van de HEERE zijn er altijd op gericht, vanaf het begin van het jaar tot aan het einde van het jaar.' We moeten ons nu helemaal afwenden van de allegoriek en komen tot deze speciale genade, die alleen het lot is van Gods volk.
'De ogen van de HEERE, uw God, zijn er altijd op gericht, van het begin van het jaar tot het einde van het jaar', dat wil zeggen, op het lot van alle christenen *afzonderlijk*. We zijn nu, geliefden, aan het einde gekomen van weer een jaar - op de drempel van weer een tijdvak - en hebben weer een jaarreis door de woestijn afgelegd.
Kom, nu! Als je dit vers leest, kun je er dan Amen op zeggen? 'De ogen van de HEERE, uw God, zijn altijd op u gericht, vanaf het begin van het jaar tot het einde van het jaar.' Sommigen van jullie zeggen: 'Ik heb diepe problemen gehad dit jaar.' 'Ik heb een vriend verloren,' zegt de een. 'Een ander zegt: 'Ik ben dit jaar arm geworden. 'Ik ben belasterd,' roept een ander. 'Ik ben zeer geërgerd en bedroefd,' zegt een ander. 'Ik ben vervolgd,' zegt weer een ander.
Welnu, geliefden, neem het jaar in zijn geheel - de zwarten en de blanken, de zorgen en de vreugden, de heuvels en de dalen in hun geheel - en wat hebben jullie erover te zeggen? Je kunt zeggen: 'Goedheid en barmhartigheid hebben mij gevolgd al de dagen van mijn leven, en ik zal voor eeuwig wonen in het huis van de HEERE.'
Kies er niet één dag in het jaar uit en zeg dat het een slechte dag was, maar neem het hele jaar, laat het in al zijn grootsheid ronddraaien, laat alle tekens van de dierenriem voor je opkomen. Zeg niet: 'Ik ben al zo lang in Kreeft,' maar doorloop ze allemaal, en kom dan in Weegschaal, en oordeel tussen dingen die verschillen, en wat zul je dan zeggen? 'Ach, zegen de HEERE! Hij heeft alles goed gedaan. Mijn ziel, en alles wat in mij is, zegen Zijn heilige naam!'
En weet je waarom alles goed is gegaan? Dat is omdat de ogen van de Heere het hele jaar op jullie gericht zijn geweest. O, als die ogen ook maar één moment dicht waren geweest, dag of nacht, waar zouden we dan zijn geweest? Wel, dan waren we er helemaal niet geweest, maar waren we als luchtdromen weggevaagd in het niets. God waakt over elk van Zijn mensen, net alsof er maar één op de wereld is.
En Hij heeft over jou gewaakt, zodat toen er een moeilijkheid kwam, God zei: 'Moeilijkheid, verdwijn!'. 'Er zal u geen andere verzoeking overkomen dan die welke de mens gewoon is.' En toen jouw vreugde

zich over jou en om jou heen zou hebben uitgestort, zei God: ‘Achteruit, vreugde! Ik wil niet dat je hem te veel vertroetelt, hij zal door jou bedrogen worden.’
‘De ogen van de HEERE’ zijn voortdurend op je gericht geweest, ‘vanaf het begin van het jaar tot het einde van het jaar.’ ‘Wel,’ zegt de een, ‘zoveel kan ik niet zeggen van mijn jaar.’ Dan kan ik niet zoveel van jou zeggen. Ik sprak tot de christen, en als u niet van uw jaar kunt zeggen: ‘Zeker, goedheid en barmhartigheid hebben het allemaal gevolgd’, dan ben ik bang dat u geen kind van God bent, want ik denk dat een kind van God zal zeggen, als hij alles overziet: ‘Niet één goed ding is mislukt van alles wat de HEERE God heeft beloofd, maar alles is uitgekomen.’
Dan, mijn broeders, zou ik niet een woord tot u mogen zeggen over *de ogen van de Heere die op ons als kerk zijn geweest*? Moeten we dit jaar voorbij laten gaan zonder de werken van de Heere te herhalen? Is Hij niet overvloedig met ons geweest en heeft Hij ons geen voorspoed gebracht? Het is tijdens dit jaar dat we samenkwamen in de grote samenkomst - tijdens dit jaar hebben deze ogen de machtige samenkomsten gezien van mensen die luisterden naar onze woorden op de sabbatdag.
We zullen ons verblijf in Exeter Hall niet snel vergeten, of wel? Gedurende die maanden bracht de Heere veel van Zijn eigen uitverkorenen binnen en velen die tot dan toe niet gered waren, werden door goddelijke genade geroepen en in de kudde gebracht.
Wat heeft God ons daar beschermd! Wat een vrede en voorspoed heeft Hij ons gegeven! Hoe heeft Hij onze grenzen vergroot en ons aantal vermenigvuldigd, zodat we niet met weinigen zijn, en ons vermeerderd, zodat we niet zwak zijn! Ik denk dat we niet dankbaar genoeg zijn voor de goedheid van de Heere die ons daarheen heeft gedragen en ons zovelen heeft gegeven die nuttig voor ons zijn geworden in onze gemeente!
Denk eraan op hoeveel plaatsen je God dit jaar hebt aanbeden. Deze plaats is vergroot, zodat er meer binnen de muren kan worden gehouden. Nu kunnen we meer mensen ontvangen om naar de stem van het evangelie te luisteren dan voorheen, en God lijkt te zeggen: ‘Ga voorwaarts, ga nog voorwaarts’. De goedheid van de Heere is toegenomen naarmate we verder gingen.
Ik ben vaak bang geweest dat de mensen het huis zouden verlaten, dat als we het groter zouden maken, we niet genoeg zouden hebben om het te vullen, maar de Heere stuurt nog steeds een overweldigende gemeente en geeft ons nog steeds genade om Zijn Evangelie te prediken. Hoe

dankbaar moeten we zijn! Zeker, 'de ogen van de HEERE' zijn op deze gemeente geweest, 'vanaf het begin van het jaar tot aan het einde van het jaar.'

We hebben vrede gehad, geen rotte vrede, vertrouw ik, maar de vrede van God. Er heeft zich niets voorgedaan dat onze gelijkmoedigheid zou moeten verstoren. De kerk is door Gods genade trouw gebleven aan de leerstellingen van genade. Wat een zegen is het dat onze leden niet in zonde vallen! Wat een heerlijkheid dat we weer een jaar veilig doorkomen! Een oude schrijver heeft gezegd: 'Elk uur dat een christen christen blijft, is een uur van wonderen.' Dat is waar, en elk jaar dat de kerk een hele kerk blijft, is een wonderjaar.

Het is een jaar van wonderen. Vertel het aan de hele wereld. Vertel het overal. 'De ogen van de HEERE zijn op ons geweest, vanaf het begin van het jaar tot het einde van het jaar. Tweehonderd en tien personen hebben zich dit jaar met ons verenigd in kerkgemeenschap, ongeveer genoeg om een kerk te vormen. De helft van de kerken in Londen kan er niet zoveel tellen en toch heeft de Heere er zoveel in ons midden gebracht.

En nog steeds komen ze, nog steeds komen ze. Telkens als ik de gelegenheid krijg om degenen te zien die zich tot God bekeren, komen ze in zulke aantallen dat velen weggestuurd moeten worden. Toch komen ze nog steeds, en ik ben er zeker van dat ik er nog zoveel in deze gemeente heb, die in dit jaar naar voren zullen komen om de Heere Jezus Christus aan te trekken.

Hoe vaak is dit jaar de heilige poel van het doopsel geopend! Hoe lieflijk zijn we samengekomen rond de tafel van de Heere! Wat een kostbare momenten hebben we beleefd op de gebedsbijeenkomsten op maandagavond! En hoe heerlijk was het toen we broeder na broeder, zuster na zuster in het openbaar herkenden door hun de rechterhand van gemeenschap te geven!

We hopen dat we Hem op al onze wegen hebben erkend en dat Hij onze wegen heeft geleid. Zing voor de Heere, want Hij heeft wonderen gedaan. Zegen Zijn naam, want Hij heeft wonderen gedaan. Prijs Zijn genade, want Hij heeft Zijn volk hoog verheven. Hem komt de eer toe, voor eeuwig en altijd.

En let wel, broeders, deze kerk heeft geweten wat het is om uit Egypte te komen. We hebben hier niet gezwoegd met onze voeten. Ik hoop dat er geen verlangen is geweest om ongeschikte personen in de kerk te trekken, ik heb niet gezwoegd met mijn voeten, daar ben ik zeker van, in de

prediking van het Evangelie - geen wettische prediking - niets van jullie opwindende prediking - niets van al dat gezwoeg met jullie voeten, maar we hebben niets anders gehad dan de regen uit de hemel.
We hebben ons niet ingespannen om vleselijke hartstochten op te wekken, noch om preken te houden met de bedoeling jullie in religieuze koorts te brengen. Stevig oud calvinisme laat ons dat niet doen. We kunnen zulke preken niet houden zoals Arminianen dat kunnen. Het land is bewaterd door de regen van de hemel. We hebben geen last gehad van die fatale pestilentiële nevels die zich soms rond de kerk verzamelen.
Het is spreekwoordelijk dat waar de opwekkers ook heengaan, ze altijd troosteloosheid met zich meedragen - voor hen ligt een Eden, achter hen ligt een woestijn. Waar ze ook heengaan, ze verschroeien het land als vuurbranden, hoewel honderden zich tot God lijken te bekeren, worden ze bekeerd tot tien keer zwarter zonden dan voorheen, en het laatste einde van hen is erger dan het eerste [De opwekkers sinds deze periode zijn gewoonlijk ware predikers van het Evangelie met wie ik de volste sympathie heb. Onze opmerkingen zijn bedoeld voor bepaalde Amerikaanse Arminiaanse rovers die veel onheil hebben aangericht].
We willen niet een beetje koortsige passie opwekken door een beroep te doen op de natuurlijke mens. Het is het drinkwater van de hemelse regen dat goed doet. Ik vertrouw erop dat het hier zo is geweest en dat 'de ogen van de HEERE' op u zijn geweest 'van het begin van het jaar tot het einde van het jaar'.
Dus, geliefden, ik kan zeggen dat *de ogen van de HEERE dit jaar op mij waren als predikant*. Ik heb dit jaar vaak het voorrecht gehad om Zijn Woord te prediken. Ik denk dat ik meer dan vierhonderd keer op de preekstoel heb gestaan om Zijn waarheid te verkondigen, en de ogen van de Heere waren op mij gericht. Gezegend zij Zijn Naam!
Of het nu in het noorden was, in het zuiden, in het oosten of in het westen, het heeft mij nog nooit aan een gemeente ontbroken, noch ben ik ooit weer naar een van de plaatsen gegaan waar ik gepredikt heb, zonder dat ik bekeerde zielen heb gehoord. Ik kan me geen enkel dorp of stad herinneren waar ik een tweede keer ben geweest zonder iemand te ontmoeten die God zegende dat ze daar het woord van de waarheid hadden gehoord.
Toen ik de laatste keer naar Bradford ging, verklaarde ik op de preekstoel dat ik nog nooit had gehoord dat een ziel zich had bekeerd door mijn prediking daar, en de goede kerkbank-opener kwam naar broeder Dowson

en zei: ‘Waarom heb je Mr. Spurgeon niet verteld dat zo iemand zich bij de kerk had gevoegd door naar hem te luisteren,’ en meteen vertelde die lieve man van God mij het verheugende nieuws.
We hebben dit jaar veel tegenwerking gehad. Dankzij onze broeders in de bediening hebben we niet veel hulp van hen gehad. We zijn in staat geweest om tegen hen allen te zeggen: ‘Ik zal niets van jullie aannemen, van een draad tot een schoenlepel, opdat jullie niet zouden zeggen: Ik heb hem rijk gemaakt.’ Maar hoeveel van de onverdraagzaamheid die er vroeger was, is verdwenen! Hoeveel van die spot, die ooit zo gewoon was, is nu verdwenen!
Ik ben nu eerder bang voor hun glimlach dan voor hun frons - hoewel ik denk dat ik van geen van beide veel voel. *Cedo nulli*, was mijn motto in het begin, en ik neem het opnieuw. Ik geef aan niemand toe, maar door de genade van God predik ik Zijn waarheid, en nog steeds, als Hij me helpt, zal ik op mijn weg blijven. En aan de Drie-enige God, zij eeuwige eer. Amen.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

WACHTDIENST

NO. 59

EEN PREEK UITGESPROKEN OP DINSDAGAVOND 31 DECEMBER 1855
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
IN NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

Als er gevraagd wordt waarom ik een nachtwake hield, laat het antwoord dan zijn-omdat ik hoopte dat de Heere de dienst zou bezitten en dat er zo zielen gered zouden worden. Ik heb op alle uren het Evangelie van Jezus gepredikt, en zie geen reden waarom ik niet om middernacht mag prediken, als ik hoorders kan krijgen. Ik heb het niet gedaan uit imitatie, maar om de beste redenen - de hoop om goed te doen en de wens om het middel te zijn om de verstotenen van Israël te verzamelen.
God is mijn getuige, ik zou elk uur van de dag preken, als lichaam en geest opgewassen waren tegen de taak. Als ik bedenk hoe zielen verdoemd worden en hoe weinigen er huilen en rouwen om hen, ben ik genoodzaakt om met Paulus uit te roepen: 'Wee mij als ik het evangelie niet verkondig.' O, dat het nieuwe jaar veel beter mag zijn dan het vorige. Ik vind het bijna jammer om deze dienst gedrukt te zien, en ik vrees dat het velen van hun weekvoedsel zal beroven van de gewone preek - maar aangezien het gedaan is, zal ik de Heere bidden om het te bezitten om Jezus' wil.- C.H.S.

Omdat de kapel overal overvol was, betrad de predikant de preekstoel en ging na het gebed zitten, las plechtig het vers voor, dat de congregatie toen zong.

> ***'Gij maagdelijke zielen, sta op!***
> ***Waakt op met alle doden; Wijs, tot redding,***
> ***Neem olie in je vaten:***
> ***Sta op bij de MIDDERNACHTKREET,***
> ***Zie uw hemelse bruidegom nabij.'***

Twee broeders baden vervolgens voor de kerk en de wereld, dat het nieuwe jaar met heerlijkheid mocht worden bekleed door de verspreiding van de kennis van Jezus.

EXPOSITIE

'HEERE, Gij zijt onze woonplaats geweest in alle geslachten.'
Psalm 90:1-12

Ja JEHOVAH, WIJ, Uw kinderen, kunnen zeggen dat U *ons* huis bent geweest, onze veilige woonplaats. En oh, wat een vreugde, wat een vrede hebben we gevonden in Zijn heilige boezem. Geen thuis zoals de borst van de Heere, waarnaar, in alle generaties, ware gelovigen vliegen. Laat mij de ongelovigen vragen waar hun vreugde is. Waar is jullie woonplaats, zonen van zonde en dochters van dwaasheid?
'*Voordat de bergen werden voortgebracht, of voordat Gij ooit de aarde en de wereld hadt gevormd, van eeuwigheid tot eeuwigheid, zijt Gij God.*'
En ook dezelfde God, die Zijn volk liefheeft, hun zonden voorbijgaat en hun ongerechtigheden niet gedenkt. O, geliefden, laat deze gedachte je opbeuren: Hij was, Hij is, Hij zal God zijn. Hier kan verandering niet klimmen, hier mag mutatie niet naderen. Voor eeuwig en altijd is Hij God.
'*Gij keert de mens tot verderf en zegt: Keert terug, gij mensenkinderen.*'
Hoeveel zijn er dit jaar niet vertrokken. O, waar waren we geweest als dit ons geval was geweest? Velen van ons kunnen zeggen dat we in gelukzaligheid hadden moeten zijn en dat we tot God hadden moeten *terugkeren*, maar helaas, velen hier zouden het vuur van de hel zijn binnengegaan en aan hun eeuwigdurende marteling zijn begonnen.
'*Want duizend jaren zijn in Uw ogen slechts als gisteren, als voorbijgegaan, en als een wacht in de nacht.*' '*Gij voert hen weg als een vloed.*'
Wie zijn het die als door een vloed worden meegesleurd? Jullie zelf, mijn toehoorders, en ikzelf. Hoewel we het niet weten, zijn we altijd in beweging. De onstuimige stroom van de tijd voert ons mee als een machtige, rollende rivier. We kunnen niet op tegen de kracht die ons voortdrijft. Zo machteloos als we zijn, zo onmachtig kunnen we ons ertegen verzetten. Waar gaan we naartoe? Waar voert de rivier ons naartoe? We kunnen zijn stortvloeden niet indammen, we kunnen niet ontsnappen aan zijn

overstromingen. Oh, waar, oh, waar gaan we heen!
'*Gij voert hen weg als door een vloed; zij zijn als een slaap; des morgens zijn zij als gras dat opgroeit.'*

'*Des morgens bloeit het en groeit het op; des avonds wordt het afgehouwen en verdort het.*' '*Want wij zijn verteerd door Uw toorn, en door Uw toorn zijn wij verontrust.*'

Niemand begrijpt dit beter dan de overtuigde zondaar, wanneer hij pijn lijdt onder de roede van God. Waarlijk, onze kracht wordt dan volkomen *verbruikt* en de zorgen van ons hart worden vergroot.

'*Gij hebt onze ongerechtigheden voor Uw aangezicht gesteld, onze geheime zonden in het licht van Uw aangezicht.*'

Hoor dat! 'Onze *geheime* zonden.' Sommigen van jullie dragen het teken van de hel op je voorhoofd. Sommigen van jullie hebben, net als Kaïn, het merkteken van gerechtigheid op hun voorhoofd staan. Jullie zonden zijn bij voorbaat bij jullie in het oordeel. Ah! ze zijn er vanavond, en vertellen het verhaal van je trieste, trieste geschiedenis.

Maar er zijn hier mensen die 'geheime zonden' hebben. Jij bent nog niet ontdekt. De nacht was te donker voor het menselijk oog om je te zien, de daad was te geheim voor de sterveling om te aanschouwen, maar hij is ergens geplaatst. Zoals we een steen in een gouden ring plaatsen, zo heeft God jouw 'geheime zonden in het licht van *zijn* aangezicht geplaatst'. Je zonden liggen deze nacht voor de ogen van de oneindige JEHOVAH**.**

'*Want al onze dagen gaan voorbij in Uw toorn; wij brengen onze jaren door als een verhaal dat verteld wordt.*'

In de vertaling van de Vulgaat staat: 'Onze jaren gaan voorbij als die van een spin.' Het impliceert dat ons leven zo broos is als de draad van een spinnenweb. Het web van een spin is heel merkwaardig samengesteld, maar wat is breekbaarder? Waarin zit meer wijsheid dan in het ingewikkelde geraamte van een menselijk lichaam, en wat gaat er gemakkelijker kapot? Glas is graniet vergeleken met vlees, en dampen zijn rotsen vergeleken met leven.

'De dagen onzer jaren zijn zestig jaren en tien;'

Let op, de psalmist zegt: 'De *dagen* van onze jaren.' Hoe zelden denken we daaraan! We denken aan onze jaren, maar niet aan 'de *dagen van* onze jaren**'**.

'*En als* [het is inderdaad een grote 'als', want hoevelen sterven voordat zij het bereiken!] *door kracht vierentachtig jaar zijn, toch is hun kracht arbeid en verdriet; want zij wordt spoedig afgesneden en wij vliegen weg.*'

Waar vliegen we naartoe? Vliegen we omhoog, op meer dan arendsvleugels, naar onbekende vreugderijken? Of is het naar beneden dat we zinken met al onze zonden om onze nek als molenstenen? Oh!
Zullen wij naar beneden gaan, naar beneden gaan, totdat wij in de hel onze ogen opheffen, terwijl wij in kwellingen verkeren?
'*Wie kent de kracht van Uw toorn? Naar Uw vrees, zo is Uw toorn*.'
'*Leer ons dan onze dagen tellen, opdat wij onze harten tot wijsheid brengen.*'
Hier is hemelse rekenkunde - een toepassing van het getal waar zelfs de wijzen zelden aan denken. Mogen we in het komende jaar onze tijd zo indelen, dat we onze harten kunnen richten op Jezus, die de ware wijsheid is.
Amen! Heere, moge dat worden toegestaan!

Nu zullen we een vers zingen van die plechtige hymne:

'Wanneer Gij, mijn rechtvaardige rechter, zult komen,'

en dan zal de Pastor een avondgebed voor jullie maken voordat hij met jullie zielen komt spreken namens God.

HYMN

'Laat mij onder Uw heiligen gevonden worden
Wanneer de trompet van de aartsengel zal klinken,
om Uw lachende gezicht te zien:
Dan zal ik het hardst van de menigte zingen,
terwijl de hemelse herenhuizen rinkelen
met kreten van soevereine genade.'

GEBED

O God, red mijn volk! Red mijn volk! Een plechtige last hebt U Uw dienaar gegeven. Ah! Heere, het is al te plechtig voor zo'n kind. Help hem, help hem door Uw eigen genade, om zich ervan te kwijten zoals het hoort. O Heere, laat Uw dienaar bekennen dat hij voelt dat zijn gebeden niet zo ernstig zijn als ze zouden moeten zijn voor de zielen van zijn mensen - dat hij niet zo vaak preekt als hij zou moeten, met dat vuur, die

energie, die ware liefde voor de zielen van de mensen.
Maar Heere, verdoem de toehoorders niet vanwege de zonde van de prediker. O, vernietig de kudde niet vanwege de ongerechtigheid van de herder. Heb medelijden met hen, goede Heere, heb medelijden met hen, O Heere, heb medelijden met hen! Er zijn er onder hen, Vader, die geen medelijden met zichzelf willen hebben. Hoe hebben we tot hen gepredikt en voor hen gewerkt!
O God, U weet dat ik niet lieg. Hoe heb ik voor hen gestreden, opdat zij gered zouden worden! Maar het hart is te hard voor de mens om te smelten, en de ziel van ijzer is te hard voor vlees en bloed om zacht te maken. O God, de God van Israël, U kunt redden. Daar is de hoop van de voorganger; daar is het vertrouwen van de predikant. Hij kan het niet, maar U wel, Heere. Ze zullen niet komen, maar U kunt ze gewillig maken op de dag van Uw macht. Ze zullen niet tot U komen om leven te hebben, maar U kunt ze trekken en dan zullen ze U achterna rennen. Zij kunnen niet komen, maar U kunt hen kracht geven, want hoewel 'niemand komt tenzij de Vader hem trekt', toch als Hij hem trekt, kan hij komen.
O Heere, nog een jaar lang heeft Uw dienaar gepreekt - U weet hoe. Het is niet aan hem om zijn zaak bij U te bepleiten - dat ligt in andermans handen en is er, God zij dank, al jaren geleden geweest. Maar nu, o Heere, smeken wij U, zegen onze mensen. Laat onze kerk, Uw kerk, nog steeds in eenheid verbonden zijn en laat ze deze nacht een nieuw tijdperk van gebed beginnen.
Ze zijn een biddend volk, gezegend zij Uw naam, en ze bidden met heel hun hart voor hun predikant. O Heere, help hen om ernstiger te bidden. Mogen we meer dan ooit worstelen in gebed en Uw troon belegeren totdat U Jeruzalem tot een lofzang maakt, niet alleen hier, maar overal.
Maar Vader, het is niet de kerk waar we om huilen; het is niet de kerk waar we om zuchten; het is de wereld. O trouwe belijder, hebt U niet aan Uw Zoon beloofd dat Hij niet tevergeefs zou sterven? Geef Hem zielen, wij smeken U, opdat Hij overvloedig tevreden zal zijn. Hebt U Uw kerk niet beloofd dat zij vermeerderd zal worden? Oh, vermeerder haar, vermeerder haar. En hebt U niet beloofd dat Uw dienaren niet tevergeefs zullen werken? Want U hebt gezegd dat 'zoals de regen neerdaalt en de sneeuw van de hemel komt en niet wederkeert, maar de aarde drenkt, zo zal ook Uw woord zijn: het zal tot U niet ledig terugkeren.'
Laat het Woord vanavond niet ledig terugkeren, maar moge Uw dienaar nu op de meest ernstige manier, met het meest vurige hart, brandend van

liefde voor zijn Verlosser en met liefde voor zielen, opnieuw het glorieuze Evangelie van de gezegende God prediken.
Kom, Heilige Geest! Zonder U kunnen we niets doen. Wij roepen U plechtig aan, grote Geest van God! U die rustte op Abraham, op Izaäk en op Jakob. U, die in nachtvisioenen tot mensen spreekt. Geest van de profeten, Geest van de apostelen, Geest van de kerk, wees U onze Geest deze nacht, opdat de aarde mag beven, opdat zielen Uw Woord mogen horen en opdat alle vlees zich mag verheugen om samen Uw naam te prijzen. Aan Vader, Zoon en Heilige Geest, de vreselijke Allerhoogste, zij eeuwige lof. Amen.

PREEK

'Sta op, schreeuw het uit in de nacht: in het begin van de wachten stort uw hart uit als water voor het aangezicht van de HEERE.'
Klaagliederen 2:19

Dit was oorspronkelijk tot Sion gesproken, toen zij in haar droevige en verlaten toestand verkeerde. Jeremia, de huilende profeet, had zijn ogen droog geweend om de dood van de dochter van zijn volk, en toen hij alles had gedaan wat hij zelf kon om tranen uit te storten voor het arme Jeruzalem, smeekte hij Jeruzalem om voor zichzelf te huilen. Ik denk dat ik vanavond een Jeremia zou kunnen worden en net zo zou kunnen wenen als hij, want de kerk in het algemeen is er bijna net zo slecht aan toe. O Sion, hoe bent u in een wolk gehuld, en hoe is uw eer in het stof vertrapt! Sta op, zonen van Sion, en ween om je moeder, ween bitter, want ze heeft zich overgegeven aan andere minnaars en de Heere die haar gekocht heeft verlaten.
Ik getuig deze nacht, in het midden van deze plechtige vergadering, dat de kerk in het algemeen goddeloos afwijkt van de levende God. Ze verlaat de waarheid die eens haar glorie was en ze mengt zich onder de naties. Geliefden, het zou goed zijn als Sion nu soms kon wenen. Het zou goed zijn als er meer waren die de wond van de dochter van Zijn volk ter harte zouden nemen.
Hoe is de stad een hoer geworden! Hoe is het vele fijne goud verduis-

terd! En hoe is de heerlijkheid verdwenen! Sion is onder een wolk. Haar predikanten prediken niet met de energie en het vuur die vroeger in de lippen van Gods dienstknechten woonden, noch wordt er in haar straten een zuivere en onvervalste leer verkondigd. Waar zijn haar evangelisten die met ernstige harten het land doorkruisten met het Evangelie op hun lippen. Waar zijn haar apostolische predikers die overal de blijde boodschap van verlossing verkondigden. Helaas voor de luie herders! Wee de sluimerende predikanten!

Weent smartelijk, o Sion! weent smartelijk, totdat een andere reformatie komt om uw vloer te vegen. Weent gij, Sion, weent, totdat Hij komt, wiens waaier in Zijn hand is, die Zijn vloer grondig zal reinigen, want de tijd komt dat het oordeel moet beginnen in het huis van God. O, dat nu de vorsten van Israël wijsheid hadden, opdat zij de Heere zouden zoeken, maar helaas, onze leiders hebben zich overgegeven aan de valse leer, noch hebben zij lief wat goed is. Daarom beveel ik u: 'Sta op', o Sion, 'roep uit in de nacht; in het begin van de wachten stort uw hart uit als water voor het aangezicht des HEEREN.'

We verlaten Sion echter om te spreken tot hen die vermaning meer nodig hebben dan Sion, om te spreken tot hen die Sions vijanden zijn, of volgelingen van Sion, maar niet tot haar gelederen behoren. Tot hen zullen we vanavond een of twee woorden zeggen.

1. Ten eerste verzamelen we uit onze tekst dat *het nooit te vroeg is om te bidden*. 'Sta op, roep uit in de nacht; in het begin van de wachten stort uw hart uit als water voor het aangezicht van de HEERE.' Je ligt op bed en de genadige Geest fluistert: 'Sta op en bid tot God.' Welnu, er is geen reden waarom u zou wachten tot het morgenlicht: 'In het begin van de wachten stort uw hart uit als water voor het aangezicht des HEEREN.'

Hier wordt ons verteld dat het nooit te vroeg is om te bidden. Hoeveel jonge mensen denken niet dat godsdienst iets is voor de leeftijd, of op zijn minst voor de volwassenheid, maar ze denken dat terwijl ze in de bloei van hun jeugd zijn, ze niet hoeven te letten op de vermaningen.

Hoevelen hebben we gevonden die godsdienst beschouwen als een kruk voor de oude dag, die het beschouwen als een sieraad voor hun grijze haren, vergetend dat voor de jonge man godsdienst is als een ketting van goud om zijn nek, en als een sieraad bezet met kostbare juwelen, die hem met eer zullen bekleden. Hoevelen zijn er die denken dat het nog te vroeg voor hen is om ook maar één moment het kruis van Jezus te dragen. Ze willen hun jonge schouders niet vermorzelen met een te vroege last. Ze

denken niet dat het waar is dat ‘het goed is voor een man om het juk te dragen in zijn jeugd,’ en ze vergeten dat dat ‘juk gemakkelijk is,’ en dat ‘de last licht is.’
Daarom fluistert de boosaardige duivel uur na uur en dag na dag in hun oor: ‘Het is te vroeg, het is te vroeg! uitstellen, uitstellen, uitstellen! uitstellen!’. Moeten we je nog eens dat vaak herhaalde stelling vertellen: ‘Uitstel is de dief van de tijd’? Moeten we je eraan herinneren dat ‘uitstellen gevaarlijk is’? Moeten we je vertellen dat dit het werk is van satan? Want de Heilige Geest zegt, wanneer Hij met de mens strijdt: ‘Heden, indien gij Zijn stem wilt horen, verhardt uw hart niet.’ Het is nooit te vroeg om te bidden, geliefden. Ben jij vanavond een kind? Jouw God hoort kinderen. Hij riep Samuel toen hij nog maar een kind was. ‘Samuël, Samuël,’ en hij zei: ‘Hier ben ik.’ We hebben onze Josiahs gehad, we hebben gehoord van onze Timotheüs, we hebben degenen gezien die in hun vroege jeugd tot de Heiland zijn gebracht.
O, vergeet niet dat het niet te vroeg is om de Heiland te zoeken, voordat je volwassen wordt. Als God je in Zijn genade tot Hem roept, dan smeek ik je om geen moment te denken dat Hij je niet zal horen. Ik vertrouw erop dat ik Zijn naam ken, ja, meer dan dat, ik weet dat ik die ken. ‘Ik weet wie ik heb geloofd.’ Maar Hij riep me niet te vroeg.
Hoewel ik nog maar een kind was, daalde ik af in de poel van de doop, om daar met mijn Heiland begraven te worden.
Oh! Ik wou dat ik kon zeggen dat al die veertien of vijftien jaar van mijn leven niet weggegooid waren. Gezegend zij Zijn naam, Hij roept ons nooit te vroeg. Als Hij ‘s morgens vroeg opstaat en sommigen naar Zijn wijngaard stuurt om te werken, stuurt Hij ze niet voordat ze moeten gaan - voordat er werk voor hen is om te doen. Jongeman, het is niet te vroeg. ‘Sta op, roep uit in de nacht; in het begin van de wachten stort uw hart uit als water voor het aangezicht van de HEERE.’
2. Nogmaals, *het is niet te laat om tot de Heere te roepen,* want als de zon onder is en de wachten van de nacht hun ronde zijn begonnen, is de verzoendeksel open. Geen winkel is zo laat open als het Huis van Barmhartigheid. De duivel heeft twee trucjes met mensen. Soms zet hij hun klok een beetje achteruit en zegt hij: ‘Stop, er is nog tijd genoeg,’ en als dat geen antwoord geeft, draait hij de wijzers aan en roept hij: ‘Te laat! Te laat!’
Oude man, heeft de duivel gezegd: ‘Het is te laat’? Overtuigd zondaar, heeft Satan gezegd: ‘Het is te laat’? Onrustige, bedroefde, is de gedachte

in je ziel opgekomen - een bittere en donkere - 'Het is te laat'? Dat is het niet. Binnen een kwartier is er weer een nieuw jaar aangebroken, maar als de Geest van God je dit jaar roept, zal Hij je niet te laat in het jaar roepen. Als je tot de laatste seconde moet leven, als God de Heilige Geest je dan roept, zal Hij je niet te laat geroepen hebben. Ach, jullie wanhopigen, die denken dat het allemaal te laat is - dat is het niet.

'Terwijl de lamp blijft branden,
is het de armste zondaar die terugkeert
en zal genade en vrede vinden.'

Er zijn er geweest die ouder waren dan jij, die even zondig en verachtelijk en gruwelijk slecht waren, die God evenveel geprovoceerd hebben, die even vaak tegen Hem gezondigd hebben, en toch hebben ze vergeving gevonden. Als Hij je roept, zondaar, als Hij je vannacht roept, is twaalf uur niet te laat, zoals één uur niet te vroeg is. Als Hij je roept, of het nu om middernacht is, of bij het kraaien van de haan, of bij zonsopgang, dan zouden we tegen je willen zeggen, zoals zij tegen de blinde man deden: 'Sta op, Hij roept je.'
En zo zeker als Hij je roept, zal Hij je niet zonder zegen wegsturen. Het is nog niet te laat om God aan te roepen. De duisternis van de nacht komt dichterbij, en jij bent de dood nabij. Sta op, slaper, sta op! Jij die nu het laatste dutje van de dood doet: 'Sta op, roep uit in de nacht; in het begin van de wachten stort je hart uit als water voor het aangezicht van de HEERE.'
3. Vervolgens *kunnen we niet te heftig bidden*, want de tekst zegt: 'Sta op, *roep uit* in de nacht.' God houdt van ernstige gebeden. Hij houdt van onstuimige gebeden - heftige gebeden. Laat een man koud en langzaam preken als hij durft, maar laat hem nooit zo bidden. God houdt van schreeuwende gebeden. Er is een arme man die zegt: 'Ik weet niet hoe ik moet bidden.' 'Waarom, meneer,' zegt hij, 'ik zou nog geen zes of zeven woorden in Engelse grammatica kunnen samenvoegen.'
Wat een Engelse grammatica! God geeft daar niet om, zolang je maar je hart uitstort. Dat is genoeg. *Schreeuw het uit* voor Hem. 'Ah!' zegt iemand, 'ik heb God gesmeekt. Ik denk dat ik om genade heb gevraagd.' Maar misschien heb je het niet uitgeschreeuwd. Roep *het uit* voor God. Ik heb vaak mensen horen zeggen dat ze gebeden hebben en dat ze niet gehoord zijn. En ik ken de reden. Ze hebben verkeerd gevraagd, als ze het al ge-

vraagd hebben, en zij die met een zwakke stem roepen, die niet hardop roepen, moeten niet verwachten dat ze een zegen krijgen.
Als je naar de poort van barmhartigheid gaat, wil ik je een kleine raad geven. Ga niet en geef een zacht tikje, zoals een dame. Klop niet als een bedelaar, maar neem de klopper en klop hard, tot de deur lijkt te schudden. Klop met al je kracht! En bedenk dat God hen liefheeft die hard kloppen aan de poort van barmhartigheid. 'Klop en u zal opengedaan worden.'
Ik stel me dat tafereel om middernacht voor, waar onze Heiland het in de gelijkenis over had, en het past bij de huidige gelegenheid. Een zekere man wilde brood. Een vriend van hem die op reis was, was naar zijn huis gekomen en was erg zwak, en hij had brood nodig om te eten. Dus ging hij naar zijn naaste buurman en bonkte op zijn deur, maar niemand kwam. Hij ging onder het raam staan en riep de naam van zijn vriend.
Zijn vriend antwoordde vanaf het dak van het huis, waar hij had liggen slapen: 'Mijn vrouw en kinderen liggen bij mij in bed en ik kan niet opstaan en u geven.' Maar dat kon de man niets schelen. Zijn arme vriend wilde brood, dus riep hij luid: 'Ik wil brood en ik moet brood hebben!' Ik verbeeld me dat ik de man daar zie liggen en slapen. Hij zegt: 'Ik zal niet opstaan, het is erg koud vannacht. Hoe kunt u van mij verwachten dat ik opsta en de trap afga om brood voor u te halen? Dat doe ik niet, dat kan ik niet, dat doe ik niet.' Dus wikkelt hij zich weer heel comfortabel in en gaat weer liggen om te slapen.
Wat doet de man beneden? Oh! Ik hoor hem nog steeds. 'Wakker worden, meneer! Ik moet het hebben! Ik wil het hebben! Mijn vriend verhongert.' 'Ga naar huis, kerel! Stoor me niet op dit uur van de nacht.' 'Ik moet brood hebben! Waarom kom je niet en geef me het!' zegt de ander, maar de vriend boos en boos gaat weer op zijn bed liggen. Nog steeds wordt er harder en harder op de deur getrapt, en de man schreeuwt nog steeds: 'Brood, meneer, brood! U zult de hele nacht niet slapen totdat u naar beneden komt en het me geeft!'
En voorwaar, Ik zeg jullie, al zal hij niet opstaan en het hem geven omdat hij zijn vriend is, toch zal hij opstaan en hem geven wat hij nodig heeft vanwege zijn aandrang. 'Sta op, roep uit in de nacht' en God zal je verhoren als je met heel je ziel roept en je hart voor Hem uitstort.
4. En nu onze laatste opmerking: we *kunnen niet te eenvoudig bidden*. Hoor maar hoe de psalmist het zegt: 'Stort je hart uit voor zijn aangezicht.' Niet 'Stort uw mooie woorden uit,' niet 'Stort uw mooie perioden uit,' maar 'Stort *uw harten uit.*' 'Ik durf niet,' zegt de een, 'er zit zwart spul in

mijn hart.’ Eruit ermee dus, het is beter eruit dan erin. ‘Ik kan het niet,’ zegt een ander, ‘het zou niet vrij lopen.’ Giet het eruit, meneer, giet het eruit als water!
Merk je hier niet iets van? Sommige mensen zeggen: ‘Ik kan niet bidden zoals ik zou willen, mijn roepen is zwak.’ Nou, als je water uitgiet, maakt het niet veel lawaai. Dus je kunt je hart uitstorten als water, en het zal weglopen en je kunt het nauwelijks merken. Er is menig gebed uitgesproken in een kelder dat niemand heeft gehoord - maar stop! Gabriël heeft het gehoord. God zelf heeft het gehoord. Er is veel geschreeuw in een kelder, of op een zolder, of op een eenzame plek waar de schoenmaker onder het raam zijn schoenen zit te repareren, dat de wereld niet hoort, maar de Heere hoort het.
Stort je hart uit als water. Hoe loopt water eruit? Op de snelste manier, dat is alles. Het houdt nooit op hoe het loopt. Zo heeft de Heere het graag. Sommige van jullie adel bieden gebeden aan die druppel na druppel worden uitgestort en die in een grootse, kerkelijke gebedenboekvorm moeten worden gebracht. Neem nu je hart en giet het uit als water.
‘Wat!’ zegt de een, ‘met al die eden erin?’ Ja. ‘Met al mijn oude zonden erin?’ Ja. Stort je hart uit als water. Stort het uit door al je zonden te belijden. Stort het uit door de Heere te smeken je genadig te zijn om Christus’ wil. Giet het uit als water. En als het allemaal is uitgegoten, zal Hij komen en het weer vullen met ‘wijn van goede druiven’. ‘Sta op, roep uit in de nacht; in het begin van de wachten stort uw hart uit als water voor het aangezicht van de HEERE.’
Zo spreek ik tot allen die willen erkennen dat ze zondaars zijn in de ogen van God, maar zelfs zij moeten de hulp hebben van de Heilige Geest om hen in staat te stellen uit te roepen: ‘Mijn Heere, schenk het.
En nu, beste vrienden, moge u genade worden geschonken zodat u deze nacht uw harten kunt uitstorten! Denk eraan, mijn toehoorders, het lijkt misschien een lichte zaak voor ons om vanavond op zo’n uur bijeen te komen, maar luister één moment naar het tikken van die klok!

[Hier pauzeerde de prediker en in plechtige stilte hoorde iedereen de klok tikken, tikken, tikken].

Het is het kloppen van de polsslag van de eeuwigheid. Je hoort het tikken van die klok - het is de voetstap van de dood die je achtervolgt. Telkens als de klok tikt, vallen de voetstappen van de dood op de grond vlak

achter je. Je zult spoedig een nieuw jaar ingaan. Dit jaar zal in een paar seconden voorbij zijn.
Het jaar 1855 is bijna voorbij. Waar zal het volgende jaar worden doorgebracht, mijn vrienden? Het ene jaar is op aarde doorgebracht, waar brengen jullie het volgende door? ‘In de hemel!’ zegt de een, ‘daar vertrouw ik op.’ Een ander mompelt: ‘Misschien zal ik het mijne in de hel doorbrengen!’ Ah! plechtig is de gedachte, maar voordat de klok twaalf uur slaat, kunnen sommigen hier in de hel zijn, en gezegend zij de naam van God! sommigen van ons kunnen in de hemel zijn!
Maar o, weet u hoe u uw tijd moet schatten, mijn toehoorders? Weet u hoe u uw dagen moet meten? O, ik heb geen woorden om vanavond te spreken. Weten jullie dat jullie elk uur het graf naderen? Dat jullie elk uur het oordeel naderen? Dat de aartsengel elke seconde van jullie leven met zijn vleugels slaat, en de bazuin aan zijn mond, jullie nadert? Dat jullie geen stilstaand leven leiden, maar altijd maar doorgaan, doorgaan, op weg naar het graf?
Weten jullie waar de stroom van het leven sommigen van jullie naartoe brengt? Naar de stroomversnellingen - naar de stroomversnellingen van ellende en verderf! Wat zal het einde zijn van hen die het Evangelie van God niet gehoorzamen? U zult niet zoveel uren te leven hebben als vorig jaar!
Zie de man die maar een paar shillings in zijn zak heeft, hoe hij ze eruit haalt en ze een voor een uitgeeft! Nu heeft hij maar een paar koperen, en er is zoveel voor dat kleine kaarsje, zoveel voor dat stuk brood. Hij telt de artikelen één voor één uit en zo verdwijnt het geld geleidelijk uit zijn zak. O, als jullie eens wisten hoe arm sommigen van jullie zijn! Jullie denken dat er geen bodem in jullie zakken zit, jullie denken dat jullie een eindeloze voorraad tijd hebben, maar dat hebben jullie niet! Zo de Heere leeft, is er hier een jonge man die niet meer dan een jaar te leven heeft, en toch besteedt hij alles wat hij aan tijd waard is, aan zonde, dwaasheid en ondeugd.
Sommigen van jullie hebben dat niet om te leven, en toch, hoe besteden jullie je tijd! O, wees voorzichtig, wees voorzichtig, tijd is kostbaar, en wanneer we er weinig van hebben, is het kostbaarder, ja, het is het meest kostbaar. Moge God je helpen uit de hel te ontsnappen en naar de hemel te vliegen! Ik voel me als de engel die vanavond zijn hand op Lot legde en riep: ‘Vlucht! Kijk niet achter u! Blijf niet in de vlakte; vlucht naar de berg, opdat u niet verteerd wordt!’

En nu waardeer ik de kracht van stilte. Neemt u alstublieft een strikte en plechtige stilte in acht tot de klok slaat, en laat ieder de tijd doorbrengen zoals hij wil.

[Het was nu twee minuten voor twaalf, en diepe stilte heerste, behalve waar snikken en kreunen duidelijk konden worden gehoord van boetvaardige lippen die de Heiland zochten. Toen de klok sloeg, ging Mr. Spurgeon verder].

Je bent nu waar je nooit eerder was, en je zult nooit meer zijn waar je vanavond was.
Nu hebben we een plechtige samenkomst gehad, en laten we die vrolijk beëindigen. Laten we bij het weggaan een zoete lofzang zingen om onze harten te bemoedigen.

[Daarna werd er een lofzang gezongen.]

Moge de Heere jullie nu zegenen, het licht van Zijn aangezicht over jullie verheffen en jullie vrede geven! Moge u, gedurende dit genadejaar, veel genade ontvangen, en moge u voortgaan naar de hemel! En mogen wij als gemeente, als gemeenteleden, als ambtsdragers, als diakenen, ons samen inzetten voor het geloof van Jezus en daarin opgebouwd worden! En moge de Heere de goddelozen redden! Als het laatste jaar voorbij is en zij nog geen vergiffenis en vergeving hebben gekregen, laat er dan niet nog een jaar voorbijgaan zonder dat zij genade hebben gevonden!
De Heere vervuld u allen met Zijn zoete zegen, omwille van Zijn gezegende Zoon, Amen. En moge de liefde van Jezus Christus, de genade van Zijn Vader en de gemeenschap van Zijn gezegende Geest de uwe zijn, mijn geliefden, als u Christus kent, wereld zonder einde. Amen.
Nu, vrienden, in de hoogste en beste zin van het woord wens ik jullie allemaal een gelukkig nieuwjaar.

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.

SOEVEREINITEIT EN VERLOSSING

NO. 60

EEN PREEK UITGESPROKEN OP SABBATOCHTEND
6 JANUARI 1856
DOOR DE REV. C. H. SPURGEON
BIJ NEW PARK STREET CHAPEL, SOUTHWARK

'Kijk naar Mij en wordt behouden, alle einden der aarde, want Ik ben God en er is geen ander.'
Jesaja 45:22

Zes jaar geleden, vandaag, zo dicht mogelijk bij dit uur van de dag, was ik 'in de gal der bitterheid en in de banden der ongerechtigheid', maar ik was nog niet door Goddelijke genade ertoe gebracht om de bitterheid van die slavernij te voelen en om uit te huilen vanwege de pijnlijkheid van haar slavernij. Op zoek naar rust en geen vindende, stapte ik het huis van God binnen en zat daar, bang om naar boven te kijken, opdat ik niet volledig afgesneden zou worden en opdat Zijn felle toorn mij niet zou verteren.
De dominee stond op zijn preekstoel en las, zoals ik vanmorgen heb gedaan, deze tekst: 'Kijk naar Mij en wordt behouden, alle einden der aarde, want Ik ben God en er is niemand anders.' Ik keek op dat moment. De genade van het geloof werd mij op datzelfde moment verleend en nu denk ik dat ik met waarheid kan zeggen...

Sinds ik door geloof de stroom zag
Zijn stromende wonden voorzien
van Verlossende liefde,
Is dat mijn thema,
En zal dat blijven tot ik sterf.

Ik zal die dag nooit vergeten, zolang het geheugen me bijblijft, en ik kan het ook niet helpen deze tekst te herhalen telkens als ik terugdenk aan dat uur waarop ik de Heere voor het eerst leerde kennen. Hoe vreemd genadig! Hoe wonderbaarlijk en bijzonder vriendelijk, dat hij die deze

woorden zo kort geleden hoorde voor zijn eigen zielenheil, zich nu vanmorgen tot u mag richten als toehoorders vanuit dezelfde tekst, in de volle en zekere hoop dat een arme zondaar binnen deze muren ook de blijde tijding van verlossing voor zichzelf mag horen, en vandaag, op deze zesde januari, ‘van de duisternis tot het licht en van de macht van de satan tot God’ mag worden gekeerd.

Als het binnen het bereik van het menselijk vermogen lag om een tijd te bedenken waarin God alleen woonde, zonder zijn schepselen, dan zouden we een van de grootste en meest ontzagwekkende ideeën over God hebben. Er was een tijd waarin de zon nog nooit zijn baan had gelopen, noch was begonnen zijn gouden stralen door de ruimte te werpen om de aarde te verblijden.

Er was een tijd dat er geen sterren fonkelden aan het firmament, want er was geen azuurblauwe zee waarin ze konden zweven. Er was een tijd waarin alles wat we nu zien van Gods grote universum nog ongeboren was, sluimerend in de geest van God, nog ongeschapen en niet bestaand. Toch was God er en Hij was ‘over alles gezegend tot in eeuwigheid’.

Hoewel geen serafijnen Zijn lof bezongen, hoewel geen cherubijnen met sterke vleugels als bliksemflitsen Zijn hoge bevelen uitvoerden, hoewel Hij zonder gevolg was, toch zat Hij als een koning op Zijn troon, de machtige God, voor altijd te aanbidden - de Gevreesde Allerhoogste, in plechtige stilte bij Zichzelf in onmetelijke onmetelijkheid, die van de stille wolken Zijn baldakijn maakte en het licht van Zijn eigen gelaat de helderheid van Zijn heerlijkheid vormde. God was en God is. Vanaf het begin was God God, voordat werelden een begin hadden, Hij was ‘van eeuwigheid tot eeuwigheid.’

Als het Hem behaagde om Zijn schepselen te scheppen, valt het je dan niet op hoe oneindig veel kleiner die schepselen dan Hijzelf moeten zijn geweest? Als jullie pottenbakkers zijn en jullie maken op de draaischijf een vat, zal dat stuk klei zich dan gelijkstellen met jullie? Neen, op grote afstand zal het van u zijn, omdat u gedeeltelijk zijn schepper bent geweest.

Dus toen de Almachtige Zijn schepselen vormde, was het dan geen volmaakte schaamteloosheid dat zij zich ook maar een moment met Hem durfden te vergelijken? En toch probeerde die aartsverrader, die leider van de rebellen, Satan, naar de hoge troon van God te klimmen, om al snel zijn doel te hoog te vinden en de hel zelf niet laag genoeg om aan de goddelijke wraak te ontsnappen. Hij weet dat God ‘God alleen’ is.

Sinds de wereld is geschapen, heeft de mens Satan geïmiteerd. Het schepsel van een dag, het kortstondige van een uur, heeft getracht zichzelf te evenaren met de Eeuwige. Daarom is het altijd een van de doelen van de grote JEHOVAH geweest om de mensheid te leren dat Hij God is en dat er naast Hem niemand anders is. Dit is de les die Hij de wereld heeft geleerd sinds ze van Hem is afgedwaald, Hij heeft Zich beziggehouden met het afbreken van de hoge plaatsen, met het verheffen van de dalen, met het neerhalen van verbeeldingen en verheven blikken, opdat de hele wereld...

> ***'Weet dat de Heere alleen God is,***
> ***Hij kan scheppen en Hij kan vernietigen.'***

Deze ochtend zullen we proberen om je in de eerste plaats te laten zien *hoe God deze grote les aan de wereld heeft geleerd - dat* Hij God is en dat er naast Hem niemand anders is. En dan, ten tweede, *de speciale manier waarop Hij van plan is om dit te onderwijzen in de kwestie van verlossing*: 'Kijk naar Mij en wordt behouden, *want* Ik ben God en er is geen ander.'

I. Ten eerste, HOE LEERT GOD DEZE LES AAN DE MENSHEID? Wij antwoorden dat Hij het in de eerste plaats heeft geleerd *aan valse goden en aan de afgodendienaars die zich voor hen hebben neergebogen*. De mens heeft in zijn slechtheid en zonde een blok hout en steen tot zijn maker gemaakt en heeft zich daarvoor gebogen. Hij heeft voor zichzelf uit een goede boom een beeld gemaakt naar de gelijkenis van de sterfelijke mens, of van de vissen van de zee, of van de kruipende wezens van de aarde, en hij heeft zijn lichaam en ook zijn ziel neergeworpen voor dat schepsel van zijn eigen handen en het God genoemd, terwijl het geen ogen had om te zien, noch handen om te hanteren, noch oren om te horen!
Maar hoe heeft God minachting uitgestort over de oude goden van de heidenen. Waar zijn ze nu? Zijn ze wel bekend? Waar zijn die valse goden voor wie de menigten van Nineve zich neerknielden? Vraag het de mollen en vleermuizen wiens metgezellen ze zijn, of vraag het de grafheuvels waaronder ze begraven liggen, of ga naar de plek waar de luie kijker door het museum wandelt, zie ze daar als rariteiten en lach bij de gedachte dat mensen ooit zouden buigen voor zulke goden als deze.
En waar zijn de goden van Perzië? Waar zijn ze? De vuren zijn gedoofd en de vuuraanbidders zijn bijna van de aarde verdwenen. Waar zijn de

goden van Griekenland - de goden die versierd zijn met poëzie en bezongen worden in de meest verheven oden? Waar zijn ze? Ze zijn verdwenen. Wie praat er nu nog over hen, behalve als dingen van vroeger?
Jupiter, buigt iemand voor hem? En wie aanbidt Saturnus? Zij zijn voorbijgegaan en vergeten. En waar zijn de goden van Rome? Beheert Janus nu de tempel? Of voeden de maagden nu hun eeuwige vuren? Zijn er nu nog die buigen voor deze goden? Nee, ze hebben hun tronen verloren.
En waar zijn de goden van de Zuidzee-eilanden, die bloedige demonen voor wie ellendige wezens hun lichamen neerknielden? Ze zijn bijna uitgestorven. Vraag de inwoners van China en Polynesië waar de goden zijn waarvoor zij bogen. Vraag, en echo zegt vraag, en vraag opnieuw. Ze zijn neergeworpen van hun tronen, ze zijn van hun voetstukken geslingerd, hun strijdwagens zijn gebroken, hun scepters zijn verbrand in het vuur, hun glorie is verdwenen.
God heeft de overwinning over de valse goden op Zich genomen en heeft hun aanbidders geleerd dat Hij God is en dat er naast Hem niemand anders is. Zijn er nog goden die aanbeden worden of afgoden waarvoor de volken zich buigen? Wacht nog maar even en je zult ze zien vallen. De wrede Juggernaut, wiens wagen nog steeds de dwazen verplettert die zich ervoor werpen, zal nog het voorwerp van spot zijn, en de meest bekende afgoden, zoals Boeddha, Brahma en Vishnu, zullen zich nog ter aarde werpen, en de mensen zullen hen vertrappen als slijk op de straten. Want God zal alle mensen leren dat Hij God is en dat er geen ander is.
Merk op hoe God deze waarheid aan *keizerrijken* heeft geleerd.
Keizerrijken zijn opgestaan en zijn de goden van het tijdperk geweest. Hun koningen en prinsen hebben zichzelf hoge titels aangemeten en zijn aanbeden door de menigte. Maar vraag de keizerrijken of er iemand naast God is. Denk je niet dat je de opscheppende soliloquia van Babylon hoort: ‘Ik zit als een koningin en ben geen weduwe; ik zal geen verdriet zien; ik ben god en er is niemand naast mij’?
En denkt u nu niet, als u over het verwoeste Babylon loopt, dat u slechts de plechtige geest van de Bijbel zult ontmoeten, die als een profeet grijs van ouderdom staat en u vertelt dat er één God is en dat er naast Hem geen ander is? Ga naar Babylon, bedekt met het zand van haar eigen ruines. Ga op de terpen van Nineve staan en laat de stem opkomen: ‘Er is één God, en rijken zinken voor Hem neer, er is maar één potentaat, en de vorsten en koningen van de aarde met hun dynastieën en tronen worden door elkaar geschud door het vertrappen van Zijn voet.’

Ga zitten in de tempel van Griekenland en zie welke trotse woorden Alexander ooit sprak. Maar waar is hij nu en waar is ook zijn rijk? Ga zitten op de verwoeste bogen van de brug van Carthago, of wandel door de verlaten theaters van Rome, en je zult een stem horen in de wilde wind te midden van die ruïnes: 'Ik ben God, en er is niemand anders.'
'O stad, je hebt jezelf eeuwig genoemd, Ik heb je doen wegsmelten als dauw. Je zei: 'Ik zit op zeven heuvels en ik zal eeuwig duren.' Ik heb je doen afbrokkelen, en je bent nu een ellendige en verachtelijke plaats, vergeleken met wat je was. U was eens van steen, u maakte uzelf tot marmer, Ik heb u weer van steen gemaakt en u laag gebracht.' O, hoe heeft God monarchieën en keizerrijken, die zichzelf als nieuwe koninkrijken van de hemel hebben opgericht, geleerd dat Hij God is en dat er geen ander is!
Nogmaals, hoe heeft Hij deze grote waarheid *aan vorsten* geleerd! Er zijn er die het meest trots zijn geweest en die het op een moeilijkere manier hebben moeten leren dan anderen. Neem bijvoorbeeld Nebukadnessar. Zijn kroon staat op zijn hoofd, zijn purperen mantel hangt over zijn schouders. Hij loopt door het trotse Babylon en zegt: 'Is dit niet het grote Babylon dat ik gebouwd heb?'
Zie je dat wezen daar in het veld? Het is een mens. 'Een mens?' zeg je, zijn haar is gegroeid als arendsveren, en zijn nagels als vogelklauwen. Het loopt op handen en voeten en eet gras als een os. Het is verdreven van de mensen. Dat is de vorst die zei: 'Is dit niet het grote Babylon dat ik gebouwd heb?' En nu wordt hij teruggebracht naar het paleis van Babylon, zodat hij 'de Allerhoogste kan zegenen, die in staat is hen te vernederen die hoogmoedig zijn.'
Denk aan een andere monarch. Kijk naar Herodes. Hij zit temidden van zijn volk en hij spreekt. Hoor je de goddeloze schreeuwen? 'Het is de stem van God,' roepen ze, 'en niet de stem van een mens.' De trotse monarch geeft God niet de eer. Hij beïnvloedt de god en lijkt de sferen te doen schudden, terwijl hij zich goddelijk waant. Er kruipt een worm in zijn lichaam, en nog een, en nog een, en voordat de zon onder is, wordt hij opgegeten door wormen. Ah, vorst, u dacht een god te zijn en wormen hebben u opgegeten! U dacht meer te zijn dan een mens en wat bent u? Minder dan de mens, want wormen verteren u en u bent de prooi van verderf. Zo vernedert God de hoogmoedigen, zo vernedert Hij de machtigen.
We zouden voorbeelden uit de moderne geschiedenis kunnen geven,

maar de dood van een koning is voldoende om deze ene les te leren, als de mensen hem maar zouden leren. Wanneer koningen sterven en in begrafenisroes naar het graf worden gedragen, wordt ons de les geleerd: 'Ik ben God en naast mij is er geen ander.'
Als we horen over revoluties en het schudden van wereldrijken - als we oude dynastieën zien beven en grijsharige monarchen van hun tronen zien verdrijven - dan lijkt JEHOVAH Zijn voet op land en zee te zetten en met opgeheven handen te roepen: 'Hoor, bewoners van de aarde! Jullie zijn slechts sprinkhanen. Ik ben God, en naast Mij is er geen ander.'
Nogmaals, onze God heeft veel moeten doen om deze les aan *de wijzen van deze wereld te* leren, want zoals rang, pracht en macht zich in de plaats van God hebben gesteld, zo heeft de wijsheid dat ook gedaan. En één van de grootste vijanden van Godheid is altijd de wijsheid van de mens geweest. De wijsheid van de mens wil God niet zien. Wijze mensen die beweren wijs te zijn, zijn dwazen geworden.
Maar is het je niet opgevallen, als je de geschiedenis leest, hoe God de hoogmoed van de wijsheid heeft vernederd? In lang vervlogen tijden zond Hij machtige geesten de wereld in, die systemen van filosofie bedachten. 'Deze systemen,' zeiden ze, 'zullen eeuwig blijven bestaan.' Hun leerlingen dachten dat ze onfeilbaar waren, en daarom schreven ze hun uitspraken op duurzaam perkament, zeggende: 'Dit boek zal eeuwig blijven bestaan, opeenvolgende generaties van mensen zullen het lezen, en tot de laatste mens zal dat boek worden overgeleverd als de belichaming van wijsheid.' 'Maar,' zei God, 'dat boek van jou zal als dwaasheid worden gezien voordat er weer honderd jaar voorbij zijn gerold.'
En zo zijn de machtige gedachten van Socrates en de wijsheid van Solon nu volkomen vergeten, en als we hen zouden horen spreken, zou het kleinste kind in onze school lachen om de gedachte dat hij meer van filosofie begrijpt dan zij. Maar als de mens de ijdelheid van het ene systeem heeft ontdekt, dan glinsteren zijn ogen naar een ander systeem.
Als Aristoteles niet volstaat, is hier Bacon. Nu zal ik alles weten en hij gaat aan het werk en zegt dat deze nieuwe filosofie eeuwig zal duren. Hij legt zijn stenen met mooie kleuren en hij denkt dat elke waarheid die hij opstapelt een kostbare onvergankelijke waarheid is. Maar helaas, er komt weer een eeuw en het blijkt 'hout, hooi en stoppels' te zijn. Een nieuwe sekte filosofen staat op, die hun voorgangers weerleggen.
Zo hebben we ook wijze mannen in deze tijd-wijze secularisten, enzovoort, die denken dat ze de waarheid hebben verkregen, maar binnen nog

eens vijftig jaar - en let op dat woord - zal dit haar niet met grijs verzilverd zijn totdat de laatste van dat ras zal zijn vergaan, en die man zal als een dwaas worden beschouwd die ooit verbonden was met zo'n ras.
Systemen van ontrouw gaan voorbij als een dauwdruppel voor de zon, want God zegt: 'Ik ben God en naast Mij is er geen ander.' Deze Bijbel is de steen die de poederfilosofie zal breken. Dit is de machtige stormram die alle systemen van de filosofie in stukken zal slaan. Dit is de steen die een vrouw nog op het hoofd van elke Abimelech kan gooien, en hij zal volkomen vernietigd worden. O Kerk van God, vrees niet, u zult wonderen doen. De wijzen zullen verbijsterd zijn, en gij zult weten, en zij ook, dat Hij God is, en dat er buiten Hem niemand is.
'*De kerk van God* hoeft dit toch niet geleerd te worden,' zegt iemand. Ja, antwoorden we, dat hoeft ze wel. Want van alle wezens zijn degenen die God tot voorwerp van zijn genade heeft gemaakt, misschien wel het meest geneigd om deze kardinale waarheid te vergeten, dat Hij God is en dat er naast Hem niemand anders is. Hoe vergat de kerk in Kanaän het, toen zij zich voor andere goden bogen, en daarom bracht Hij machtige koningen en prinsen tegen hen in, en trof hen zwaar. Hoe vergat Israël het, en Hij voerde hen weg als gevangenen naar Babel. En wat Israël deed in Kanaän en in Babel, dat doen wij nu.
Ook wij vergeten maar al te vaak dat Hij God is en dat er naast Hem niemand anders is. Weet de christen niet wat ik bedoel als ik hem dit grote feit vertel? Want heeft hij het zelf niet gedaan? In bepaalde tijden is voorspoed over hem gekomen, zachte stormen hebben zijn schors voortgeblazen, precies waar zijn wilde wil naartoe wilde. En hij heeft in zichzelf gezegd: 'Nu heb ik vrede, nu heb ik geluk, nu het object dat ik wenste binnen mijn bereik is, nu zal ik zeggen: 'Ga zitten, mijn ziel, en neem je rust. Eet, drink en wees vrolijk. Deze dingen zullen u tevreden stellen, u deze uw god maken, wees gezegend en gelukkig.''
Maar hebben wij niet gezien, dat onze God de beker ter aarde stortte, de zoete wijn morste, en hem in plaats daarvan met gal vulde? En toen Hij hem ons gaf, zeide Hij: Drink hem, drink hem. Jullie hebben gedacht een God op aarde te vinden, maar drink de beker leeg en ken de bitterheid ervan.' Wanneer we ervan gedronken hebben, was de teug misselijk en riepen we uit: 'Ach God, ik zal niet meer van deze dingen drinken. U bent God en naast U is er geen ander.'
En ach, hoe vaak hebben we ook plannen gemaakt voor de toekomst, zonder Gods toestemming te vragen! Mensen hebben, net als die dwazen

die Jakobus noemde, gezegd: ‘We zullen morgen zulke dingen doen, we zullen kopen en verkopen en winst maken,’ terwijl ze niet wisten wat er morgen zou gebeuren, want lang voordat de morgen kwam, konden ze niet meer kopen en verkopen, de dood had hen opgeëist en een klein stuk aarde hield hun hele gestel vast.

God leert Zijn volk elke dag, door ziekte, door beproeving, door neerslachtigheid van de geest, door de verlatingen van God, door het verlies van de Geest voor een tijd, door het gemis van de vreugden van Zijn aangezicht, dat Hij God is en dat er naast Hem niemand anders is. En we moeten niet vergeten dat er sommige speciale dienaren van God zijn die zijn opgewekt om grote werken te doen, die op een bijzondere manier deze les moeten leren.

Laat een man bijvoorbeeld geroepen zijn tot het grote werk van de prediking van het evangelie. Hij heeft succes. God helpt hem. Duizenden wachten aan zijn voeten en velen hangen aan zijn lippen. Zo waarachtig als die man een man is, zal hij de neiging hebben om bovenmate verheven te worden, en hij zal te veel naar zichzelf gaan kijken en te weinig naar zijn God. Laat mensen spreken die weten, en wat zij weten laat hen spreken, en zij zullen zeggen: ‘Het is waar, het is zeer waar.’

Als God ons een speciale opdracht geeft, beginnen we over het algemeen enige eer en glorie naar onszelf toe te trekken. Maar heb je bij het overzicht van de eminente heiligen van God nooit opgemerkt hoe God hen heeft laten voelen dat Hij God was, en dat er naast Hem niemand anders was? De arme Paulus had zichzelf een god kunnen achten en zich bovenmate kunnen opblazen vanwege de grootsheid van zijn openbaring, als er niet een doorn in het vlees was geweest. Maar Paulus kon voelen dat hij geen god was, want hij had een doorn in het vlees, en goden *kunnen* geen doornen in het vlees hebben. Soms leert God de predikant door hem bij speciale gelegenheden hulp te onthouden. We komen op onze kansels en zeggen: ‘O, ik wou dat ik vandaag een goede dag kon hebben!’. We beginnen te zwoegen. We zijn net zo serieus in gebed en net zo onvermoeibaar, maar het is als een blind paard dat een molen ronddraait, of als Simson met Delila. We schudden onze ijdele ledematen met grote verbazing, ‘maken een zwakke vlucht’ en behalen geen overwinningen. We moeten zien dat de Heere God is en dat er naast Hem niemand anders is.

Heel vaak leert God dit aan de predikant door hem zijn eigen zondige natuur te laten zien. Hij zal zo’n inzicht hebben in zijn eigen goddeloze en afschuwelijke hart, dat hij, terwijl hij de preekstoel oploopt, zal voelen

dat hij het niet verdient om in zijn kerkbank te zitten, laat staan om voor zijn medemensen te preken. Hoewel we altijd vreugde voelen in de verkondiging van Gods Woord, hebben we toch geweten wat het is om op de trappen van de preekstoel te wankelen onder het gevoel dat de grootste der zondaars nauwelijks tot anderen zou mogen prediken.
Geliefden, ik denk niet dat *hij* veel succes zal hebben als predikant, als hij niet wordt meegenomen in de diepten en zwartheden van zijn eigen ziel, en als hij niet uitroept: ‘Mij, die *minder* ben *dan de minste van alle heiligen,* is deze genade gegeven, dat ik onder de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus verkondig’?
Er is nog een ander tegengif dat God toepast in het geval van predikanten. Als Hij niet persoonlijk met hen afrekent, brengt Hij een schare vijanden voort, zodat men kan zien dat Hij God is en God alleen. Een gewaardeerde vriend stuurde me gisteren een waardevolle oude MS. van een van de hymnen van George Whitefield die gezongen werd op Kennington Common. Het was een prachtige lofzang, door en door Whitefieldiaans. Het liet zien dat hij volledig op de Heere vertrouwde en dat God in hem was.
Zal een mens zich onderwerpen aan de laster van de menigte, zal hij dag na dag onnodig zwoegen en werken, zal hij sabbat na sabbat opstaan en het evangelie prediken, en zijn naam gesmaad en belasterd zien, als hij de genade van God niet in zich heeft?
Voor mijzelf kan ik zeggen dat als de liefde van Christus mij niet zou dwingen, dit het laatste uur zou zijn dat ik zou prediken, voor zover het gemak van de zaak betreft. ‘Noodzaak is op ons gelegd, ja, wee ons als we het evangelie niet prediken.’ Maar die tegenstand, waar God Zijn dienaren doorheen voert, leidt hen er meteen toe om te zien dat Hij God is en dat er geen ander is.
Als iedereen applaudisseerde, als iedereen tevreden was, zouden we onszelf God moeten noemen, maar als ze sissen en toeteren, wenden we ons tot onze God en huilen,

‘Als op mijn gezicht, voor Uw dierbare naam,
schande en verwijt moet zijn,
zal ik schande begroeten en schande
verwelkomen als Gij mij gedenkt.’

II. Dit brengt ons bij het tweede deel van onze verhandeling. Verlossing is Gods grootste werk en daarom leert Hij ons in Zijn grootste werk speciaal deze les - dat Hij God is en dat er naast Hem niemand anders is. Onze tekst vertelt ons HOE HIJ HET LEREN DOET - Hij zegt: 'Kijk naar Mij en wordt behouden, alle einden der aarde.' Hij laat ons op drie manieren zien dat Hij God is en dat er naast Hem niemand anders is. Ten eerste door de persoon tot wie Hij ons richt: 'Kijk naar *Mij* en wordt behouden.' Ten tweede door de middelen die Hij ons zegt te gebruiken om genade te verkrijgen: 'Kijk,' eenvoudigweg, 'Kijk.' En ten derde door de personen die Hij oproept om te 'kijken': 'Kijk naar Mij en wordt behouden, *alle uiteinden van de aarde.'*

1. Ten eerste, naar *wie zegt God dat we moeten kijken voor redding?* O, verlaagt het niet de trots van de mens, wanneer we de Heere horen zeggen: 'Kijk naar *Mij* en wordt behouden, alle einden der aarde'? Het is niet 'Kijk naar uw priester en wordt gered,' als u dat deed zou er een andere God zijn, en naast Hem zou er iemand anders zijn.

Het is niet 'Kijk naar jezelf,' als dat zo zou zijn, dan zou er een wezen zijn dat zich iets van de lof van verlossing zou kunnen toeëigenen. Maar het is 'Kijk naar Mij.' Hoe vaak kijken jullie, die tot Christus komen, naar jezelf. 'Oh!' zeg je, 'ik heb niet genoeg berouw.' Dat is naar jezelf kijken. 'Ik geloof niet genoeg.' Dat is naar jezelf kijken. 'Ik ben te onwaardig.' Dat is naar jezelf kijken. 'Ik kan niet ontdekken,' zegt een ander, 'dat ik enige gerechtigheid heb.' Het is heel juist om te zeggen dat je geen gerechtigheid hebt, maar het is heel verkeerd om er naar te zoeken. Het is: 'Kijk naar *mij.*'

God wil dat je je ogen van jezelf afwendt en naar Hem kijkt. Het moeilijkste in de wereld is om het oog van een mens van zichzelf af te wenden. Zolang hij leeft, heeft hij altijd de neiging om zijn blik naar binnen te richten en naar zichzelf te kijken, terwijl God zegt: 'Kijk naar *Mij.'* Vanaf het kruis van Golgota, waar de bloedende handen van Jezus barmhartigheid laten vallen - vanaf de hof van Getsemane, waar de bloedende poriën van de Heiland vergiffenis zweten, komt de roep: 'Kijk naar Mij en wordt gered, alle einden der aarde.' Vanaf de top van Golgotha, waar Jezus roept: 'Het is volbracht', hoor ik een schreeuw: 'Kijk en word gered.' Maar er komt een verachtelijke schreeuw uit onze ziel: 'Neen, kijk naar jezelf! Kijk naar jezelf!'

Ach, mijn hoorder, kijk naar jezelf en je zult verdoemd worden. Dat zal er zeker van komen. Zolang je naar jezelf kijkt, is er geen hoop voor jou.

Het is niet een overweging van wat jij bent, maar een overweging van wat God is, en wat Christus is, dat jou kan redden. Het is kijken van jezelf naar Jezus.
O, er zijn mensen die het Evangelie helemaal verkeerd begrijpen. Zij denken dat gerechtigheid hen kwalificeert om tot Christus te komen, terwijl zonde de enige kwalificatie is voor een mens om tot Jezus te komen. De goede oude Crisp zegt: 'Gerechtigheid weerhoudt mij van Christus. Allen hebben geen arts nodig, maar zij die ziek zijn. Zonde doet me tot Jezus komen als de zonde gevoeld wordt, en als ik tot Christus kom, hoe meer zonde ik heb, hoe meer reden ik heb om op genade te hopen.'
David zei, en dat was ook vreemd: 'Wees mij genadig, want mijn ongerechtigheid is groot.' Maar David, waarom zei je niet dat het weinig was? Omdat David wist dat hoe groter zijn zonden waren, hoe meer reden hij had om genade te vragen. Hoe verachtelijker iemand is, hoe gretiger ik hem uitnodig om in Jezus te geloven.
Een besef van zonde is het enige waar we als predikanten naar moeten zoeken. We preken tot zondaars, en laten we weten dat een man de titel van zondaar op zich neemt, en dan zeggen we tegen hem: 'Kijk naar Christus, en je zult gered worden.' 'Kijk,' dit is alles wat Hij van je vraagt, en zelfs dit geeft Hij je. Als je naar jezelf kijkt, ben je verdoemd, ben je een verachtelijke onverlaat, vervuld van afschuwelijkheid, verdorven en andermaal verdorven.

Maar kijk eens hier! Zie je die man aan het kruis hangen? Zie je Zijn gekwelde hoofd dat zachtjes op Zijn borst rust? Ziet u die doornige kroon, waardoor druppels bloed over Zijn wangen druipen? Zie je Zijn doorboorde en gescheurde handen en Zijn gezegende voeten, die het gewicht van Zijn eigen gestel droegen, bijna in tweeën gescheurd door de wrede spijkers? Zondaar! Hoor je Hem schreeuwen, 'Eloi, Eloi, lama sabacthani?' Hoor je Hem roepen: 'Het is volbracht'? Zie je Zijn hoofd hangen in de dood?
Zie je die zijde doorboord met de speer, en het lichaam van het kruis gehaald?
Kom hier! Die handen werden genageld voor jou. Die voeten gutsten voor jou. Die zijde werd wijd voor jou geopend, en als je wilt weten hoe je genade kunt vinden, daar is het! 'Kijk! 'Kijk naar *Mij*!'
Kijk niet langer naar Mozes. Kijk niet langer naar Sinaï. Kom hier en kijk naar Golgota, naar het slachtoffer van Golgota en naar het graf van

Jozef. En kijk ginds, naar de man die bij de troon zit met Zijn Vader, gekroond met licht en onsterfelijkheid. ‘Kijk zondaar,’ zegt Hij vanmorgen tegen jou, ‘kijk naar Mij en wordt gered.’ Het is op deze manier dat God leert dat er niemand naast Hem is, omdat Hij ons volledig naar Hem laat kijken en volledig weg van onszelf.

2. Maar de tweede gedachte is *het middel tot verlossing*. Het is: ‘*Kijk naar* Mij en wordt behouden.’ Ik weet zeker dat je vaak hebt opgemerkt dat veel mensen dol zijn op een ingewikkelde eredienst - een ingewikkelde religie - die ze nauwelijks kunnen begrijpen. Ze kunnen een aanbidding die zo eenvoudig is als de onze, niet verdragen. Dan moeten ze een man in het wit en een man in het zwart hebben, dan moeten ze wat zij noemen een altaar en een priesterkoor hebben.

Na een tijdje volstaat dat niet meer en moeten ze bloempotten en kaarsen hebben. De geestelijke wordt dan priester en hij moet een bonte jurk aan met een kruis erop. Zo gaat het door, wat gewoon een bord is, wordt een pateen, en wat ooit een beker was, wordt een kelk, en hoe ingewikkelder de ceremonies zijn, hoe leuker ze het vinden. Ze willen dat hun voorganger er als een superieur wezen uitziet.

De wereld houdt van een religie die ze niet kunnen begrijpen! Maar is het je ooit opgevallen hoe heerlijk eenvoudig de Bijbel is? Het wil niets van jullie onzin hebben, het spreekt duidelijke taal, en niets dan duidelijke dingen. ‘*Kijk*!’ Er is geen onbekeerde man die dit leuk vindt, ‘Kijk naar Christus en wordt gered.’ Nee, hij komt tot Christus zoals Naaman tot Elia, en wanneer er gezegd wordt: ‘Ga je wassen in de Jordaan!’ antwoordt hij: ‘Ik dacht echt dat hij zou komen en zijn hand op de plaats zou leggen en de naam van zijn God zou aanroepen, maar het idee om mij te vertellen dat ik me in de Jordaan moet wassen, wat een belachelijk iets. Dat kan iedereen!’ Als de profeet hem iets groots had opgedragen, zou hij het dan niet gedaan hebben? Zeker wel.

En als ik vanmorgen kon preken dat iedereen die zonder schoenen en kousen van hier naar Bath liep, of iets onmogelijks deed, gered zou worden, dan zouden jullie morgenvroeg voor het ontbijt al vertrekken. Al zou het me zeven jaar kosten om de weg van de verlossing te beschrijven, dan weet ik zeker dat jullie er allemaal naar zouden verlangen om het te horen. Als slechts één geleerde arts de weg naar de hemel kon vertellen, hoe zou hij dan nagestreefd worden! En als het in moeilijke woorden

zou zijn, met een paar restjes Latijn en Grieks, dan zou het nog beter zijn. Maar het is een eenvoudig Evangelie dat we moeten prediken. Het is alleen: 'Kijk!'
'Ah!' zeg je, 'is dat het Evangelie? Daar zal ik geen aandacht aan besteden.' Maar waarom heeft God jou opgedragen om zoiets eenvoudigs te doen? Gewoon om je trots neer te halen en om je te laten zien dat Hij God is en dat er naast Hem niemand anders is. Oh! Merk op hoe eenvoudig de weg van verlossing is. Het is: 'Kijk, kijk, kijk!'- Vier letters, en twee dezelfde! 'Kijk naar Mij en wordt behouden, alle einden der aarde.' Sommige goddelijken willen een week om je te vertellen wat je moet doen om gered te worden, maar God de Heilige Geest wil slechts vier letters om het te doen. 'Kijk naar Mij en wordt behouden, alle einden der aarde.'
Hoe eenvoudig is die manier van verlossing! En o, hoe ogenblikkelijk! Het kost ons wat tijd om onze hand te bewegen, maar voor een blik is geen moment nodig. Dus een zondaar gelooft in een ogenblik, en op het moment dat die zondaar gelooft en vertrouwt op zijn gekruisigde God voor vergeving, ontvangt hij meteen de volledige verlossing door Zijn bloed. Er kan iemand zijn die hier vanmorgen binnenkwam zonder gerechtvaardigd te zijn in zijn geweten, die er eerder gerechtvaardigd uit zal gaan dan anderen.

Er kunnen er hier zijn die het ene moment een vuile zondaar zijn en het volgende moment gratie krijgen. Het gebeurt in een oogwenk. 'Kijk! Kijk! Kijk!' En hoe universeel is het! Want waar ik ook ben, hoe ver weg ook, het zegt alleen maar: 'Kijk!' Het zegt niet dat ik moet zien, het zegt alleen: 'Kijk!' Als we in het donker naar iets kijken, kunnen we het niet zien, maar we hebben gedaan wat ons gezegd is. Dus als een zondaar alleen maar naar Jezus kijkt, zal Hij hem redden, want Jezus in het donker is net zo goed als Jezus in het licht, en Jezus, wanneer je Hem niet kunt zien, is net zo goed als Jezus wanneer je Hem wel kunt zien. Het is alleen maar 'kijken!'
'Ah!' zegt iemand, 'ik heb dit jaar geprobeerd om Jezus te zien, maar ik heb Hem niet gezien.' Er staat niet zie Hem, maar 'Kijk naar Hem'! En er staat dat zij die keken verlicht werden. Als er een obstakel voor je is en je kijkt alleen maar in de goede richting, dan is dat voldoende. 'Kijk naar Mij!' Het is niet zozeer het zien van Christus als wel het achter Hem aan kijken. De wil naar Christus, de wens naar Christus, het verlangen naar Christus, het vertrouwen op Christus, het hangen aan Christus, dat

is wat er nodig is! ‘Kijk! Kijk! Kijk!’ Ah! Als de man die door de slang gebeten was, zijn gezichtsloze oogballen naar de koperen slang had gericht, hoewel hij het niet had gezien, zou hij nog steeds zijn leven hebben teruggekregen. Het is kijken, niet zien, dat de zondaar redt.

We zeggen nogmaals, hoe dit de man *vernedert*! Er is een heer die zegt: ‘Nou, als ik duizend pond had gehad om gered te worden, dan had ik er niet aan gedacht’. Maar je goud en zilver is ingeblikt, het is nergens goed voor. ‘Word ik dan net zo gered als mijn dienaar Betty?’ Ja, precies hetzelfde, er is geen andere manier van redding voor jou.

Dat is om de mens te laten zien dat JEHOVAH God is, en dat er naast Hem niemand anders is.

De wijze man zegt: ‘Als het was om het wonderbaarlijkste probleem op te lossen, of om het grootste mysterie op te lossen, dan had ik het gedaan. Mag ik niet een of ander mysterieus evangelie hebben? Mag ik niet in een mysterieuze religie geloven?’ Nee, het is: ‘Kijk!’ ‘Wat! Moet ik gered worden net als die Ragged School jongen die zijn letters niet kan lezen?’ Ja, dat moet je, anders zul je helemaal niet gered worden.

Een ander zegt: ‘Ik ben heel zedelijk en oprecht geweest, ik heb me aan alle wetten van het land gehouden en als ik nog iets moet doen, zal ik het doen. Ik zal alleen op vrijdag vis eten en alle vasten van de kerk houden, als dat mij zal redden.’ Nee meneer, dat zal je niet redden, je goede werken zijn nergens goed voor. ‘Wat! Moet ik op dezelfde manier gered worden als een hoer of een dronkaard?’ Ja, meneer, er is maar één manier van redding voor iedereen.

‘Hij heeft allen in ongeloof besloten, opdat Hij Zich over allen zou ontfermen.’ Hij heeft een vonnis van veroordeling over allen uitgesproken, opdat de vrije genade van God over velen tot redding zou komen. ‘Kijk! Kijk! Kijk!’ Dit is de eenvoudige methode van verlossing. ‘Kijk naar Mij en wordt behouden, alle einden der aarde.’ Maar tot slot, merk op hoe God de hoogmoed van de mens heeft neergehaald en Zichzelf heeft verheven *door de personen die Hij heeft geroepen om te kijken*. ‘Kijk naar Mij en wordt behouden, alle einden der aarde.’ Toen de Jood Jesaja dat hoorde zeggen, riep hij uit: ‘je had moeten zeggen: Kijk naar mij, o Jeruzalem, en wordt gered. Dat zou juist geweest zijn. Maar die heidenhonden, *moeten* die kijken en gered worden?’ ‘Ja,’ zegt God, ‘Ik zal jullie laten zien, Joden, dat hoewel Ik jullie veel voorrechten heb gegeven, Ik anderen boven jullie zal verheffen. Ik kan doen wat Ik wil met de Mijnen.’

Wie zijn nu de uiteinden van de aarde? Wel, er zijn nu arme heidense vol-

ken die slechts enkele graden verwijderd zijn van bruten, onbeschaafd en ongeschoold. Maar als ik door de woestijn zou trekken en de Bosjesman in zijn kraal zou vinden, of naar de Zuidzee zou gaan en een kannibaal zou vinden, dan zou ik tegen de kannibaal of de Bosjesman zeggen: 'Kijk naar Jezus en wordt behouden, alle uiteinden van de aarde.'
Zij behoren tot 'de uiteinden van de aarde' en het Evangelie wordt net zo goed naar hen gezonden als naar de beleefde Grieken, de verfijnde Romeinen of de goed opgeleide Britten. Maar ik denk dat 'de uiteinden van de aarde' diegenen betekenen die het verst van Christus verwijderd zijn. Ik zeg, dronkaard, dat betekent jij! Je bent naar achteren gewankeld, tot je helemaal aan het einde van de aarde bent gekomen. Je hebt bijna *een complete verwardheid gehad*. Veel erger kun je niet zijn. Er is geen man die slechter ademt dan jij. *Is dat zo?*
Ah! Maar God, om je trots te vernederen, zegt tegen je: 'Kijk naar Mij, en wordt gered.'
Er is een ander die een leven van schande en zonde heeft geleefd, totdat ze zichzelf te gronde heeft gericht, en zelfs Satan lijkt haar bij de achterdeur weg te vegen. Maar God zegt: 'Kijk naar Mij en wordt behouden, alle einden der aarde.'

Ik denk dat ik hier iemand zie beven en zeggen: 'Ah! Ik ben niet één van hen geweest, meneer, maar ik ben iets ergers geweest, want ik heb het huis van God bezocht, en ik heb overtuigingen gesmoord en alle gedachten aan Jezus van me afgeschud, en nu denk ik dat Hij nooit genade met me zal hebben.' Jij bent één van hen. 'Einden der aarde!' Zolang ik mensen vind die zich zo voelen, kan ik ze vertellen dat ze 'de uiteinden van de aarde' zijn.
'Maar,' zegt een ander, 'ik ben zo eigenaardig, als ik me niet zo voelde als ik doe, zou het allemaal goed zijn. Maar ik voel dat mijn geval bijzonder is.' Dat is in orde, het zijn eigenaardige mensen. Je zult het doen. Maar een ander zegt: 'Er is niemand in de wereld zoals ik. Ik denk niet dat je een wezen onder de zon zult vinden dat zoveel oproepen heeft gehad, en ze allemaal heeft weggedaan, en zoveel zonden op zijn hoofd heeft staan. Bovendien heb ik schuldgevoelens die ik aan geen enkel levend wezen zou willen opbiechten.' Weer een van 'de uiteinden van de aarde'.
Daarom hoef ik alleen maar in de naam van de Meester uit te roepen: 'Kijk naar Mij en wordt behouden, alle uiteinden van de aarde, want Ik ben God en er is niemand anders.' Maar je zegt dat de zonde je niet zal

laten kijken. Ik zeg je, zonde zal worden verwijderd op het moment dat je wel kijkt.
'*Maar ik durf niet. Hij zal me veroordelen. Ik ben bang om te kijken.*' Hij zal je nog meer veroordelen als je niet kijkt. Wees dus bang en kijk, maar laat je angst je er niet van weerhouden om te kijken. '*Maar Hij zal mij verstoten.*' Beproef Hem. '*Maar ik kan Hem niet zien.*' Ik zeg je, het is niet zien, maar kijken. '*Maar mijn ogen zijn zo gefixeerd op de aarde, zo aards, zo werelds.*' Maar, arme ziel, Hij geeft macht om te kijken en te leven. Hij zegt: 'Kijk naar Mij en wordt behouden, alle einden der aarde.'
Neem dit, beste vrienden, als een nieuwjaarstekst, zowel voor jullie die de Heere liefhebben als voor jullie die pas voor het eerst kijken. Christen, kijk in al je problemen dit jaar naar God en wordt gered. Kijk in al je beproevingen en kwellingen naar Christus en vind bevrijding. In al je lijden, arme ziel, in al je berouw over je schuld, kijk naar Christus en vind vergeving. Denk er dit jaar aan om je ogen naar de hemel te richten en je hart ook naar de hemel.
Gedenk heden, dat gij een gouden keten om uzelf bindt en één schakel daarvan in een plaats in de hemel legt. Kijk naar Christus; vrees niet. Er is geen struikelen als een man wandelt met zijn ogen omhoog naar Jezus. Wie naar de sterren keek, viel in de greppel, maar wie naar Christus kijkt, wandelt veilig. Houd je ogen het hele jaar door omhoog. 'Kijk naar *Hem* en wordt gered,' en onthoud dat '*Hij* God is en naast *Hem* is er geen ander.'
En jij, arme bever, wat zeg jij? Zult u het jaar beginnen met naar Hem te kijken? Je weet hoe zondig je vanmorgen bent, je weet hoe vuil je bent, en toch is het mogelijk dat voordat je de deur van je kerkbank opent en het gangpad instapt, je net zo gerechtvaardigd zult zijn als de apostelen voor de troon van God. Het is mogelijk dat voordat je voet de drempel van je deur betreedt, je de last die op je rug rust kwijt bent en je op weg gaat, terwijl je zingt: 'Ik ben vergeven, ik ben vergeven. Ik ben een wonder van genade. Deze dag is mijn spirituele verjaardag.'

O, dat het zo mocht zijn voor velen van jullie, zodat ik eindelijk zou kunnen zeggen: 'Hier ben ik en de kinderen die Gij mij gegeven hebt.' Hoor deze overtuigde zondaar! 'Deze arme man riep, en de HEERE verloste hem uit zijn benauwdheid.' O, proef en zie dat de Heere goed is! Geloof nu in Hem. Werp nu je schuldige ziel op Zijn gerechtigheid. Dompel nu je zwarte ziel onder in het bad van Zijn bloed. Zet nu je naakte ziel voor

de deur van de kast van Zijn gerechtigheid. Zet nu je uitgehongerde ziel op het feest van overvloed!

Nu ‘kijk!’ Hoe eenvoudig lijkt het! En toch is het de moeilijkste zaak ter wereld om mensen ertoe te brengen. Ze zullen het nooit doen, totdat dwingende genade hen ertoe brengt. Toch staat er: ‘Kijk!’ Ga weg met die gedachte. ‘Kijk naar Mij, en wordt behouden alle einden der aarde, want Ik ben God, en er is niemand anders.’

Overgenomen uit de Metropolitan Tabernacle Pulpit C.H. Spurgeon Collection.